

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 58

Ple del Parlament

Sessió 29, primera reunió, dimecres 27 d'abril de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	6
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	6
Declaració de la Junta de Portaveus Parlament de Catalunya de condemna de l'espionatge polític que han patit diverses persones vinculades amb l'independentisme 401-00015/13	6
Proposta de resolució sobre la formulació d'una denúncia pels fets relacionats amb el programa d'espionatge Pegasus 395-00329/13	9
Pregunta al Govern sobre el control dels recursos per a combatre la covid 310-00267/13	15
Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a donar suport a la indústria i les empreses catalanes 310-00263/13	17
Pregunta al Govern sobre les polítiques de reinserció 310-00260/13	19
Pregunta al Govern sobre les actuacions relatives a les places del grau d'infermeria 310-00261/13	20
Pregunta al Govern sobre l'actualització de l'estratègia «Més Catalunya al món» 310-00262/13	22
Pregunta al Govern sobre la construcció del nou hospital de Tortosa (Baix Ebre) 310-00257/13	23
Pregunta al Govern sobre les actuacions per a afrontar els danys provocats per les gelades a les comarques de Lleida 310-00258/13	25
Pregunta al Govern sobre l'inici del curs escolar 2022-2023 310-00259/13	27
Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors sanitaris 310-00254/13	29
Pregunta al Govern sobre el suport i l'impuls a la cultura catalana 310-00264/13	30

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a descarbonitzar la mobilitat 310-00265/13	32
Pregunta al Govern sobre la seguretat viària 310-00266/13	34
Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge 310-00256/13	35
Pregunta al Govern sobre la significació cultural de la Diada de Sant Jordi 310-00255/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern davant l'ocupació il·legal 317-00145/13	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació de la presidenta del Parlament amb relació a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus i la interpretació del Reglament del Parlament de Catalunya 317-00147/13	40
Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern acompanyarà el Parlament en la tasca de la comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església 317-00146/13	41
Pregunta al president de la Generalitat sobre la concreció en la resposta i les conseqüències amb el Govern l'Estat davant l'ús del programa espia Pegasus contra l'independentisme i la dissidència política 317-00152/13	43
Pregunta al president de la Generalitat sobre si es dedicarà a solucionar les necessitats reals dels catalans 317-00148/13	45
Pregunta al president de la Generalitat sobre la resposta contundent al Govern de l'Estat i les conseqüències necessàries amb relació a l'ús del programa espia Pegasus contra l'independentisme 317-00150/13	46
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes davant el cas d'espionatge contra independentistes 317-00151/13	48
Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració en l'esclariment del cas d'espionatge contra l'independentisme i el suport al Govern de l'Estat 317-00149/13	49
Decret llei 4/2022, del 5 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit tributari i financer 203-00022/13	51
Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya 202-00035/12	62
Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya 237-00003/13 i 237-00004/13	79
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església 252-00017/13	83
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives als drets i les oportunitats de la infància 300-00154/13	93
Interpel·lació al Govern sobre el finançament del tercer sector social 300-00156/13	100
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les residències per a gent gran 300-00157/13	107
Interpel·lació al Govern sobre l'agenda rural 300-00158/13	114
Interpel·lació al Govern sobre els criteris per a establir restriccions de drets en un context de pandèmia 300-00161/13	119

DSPC-P 58
27 d'abril de 2022

Interpellació al Govern sobre l'espionatge polític
300-00159/13

126

Interpellació al Govern sobre el sistema de formació professional del curs 2022-2023
300-00155/13

134

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 29.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Clara Marsan Raventós, el lletrat Mario Núñez Martínez i l'oidora de comptes. Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 4/2022, del 5 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit tributari i financer (tram. 203-00022/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya (tram. 202-00035/12). Comissió de Recerca i Universitats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 273, 24).
4. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2021 (tram. 237-00003/13). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 289, 25).
5. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2021 (tram. 237-00004/13). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 289, 25).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església (tram. 252-00017/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 254, 34).
7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques relatives als drets i les oportunitats de la infància (tram. 300-00154/13). Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el finançament del tercer sector social (tram. 300-00156/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les residències per a gent gran (tram. 300-00157/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'agenda rural (tram. 300-00158/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els criteris per a establir restriccions de drets en un context de pandèmia (tram. 300-00161/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'espionatge polític (tram. 300-00159/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el sistema de formació professional del curs 2022-2023 (tram. 300-00155/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a minimitzar les conseqüències de les crisis econòmica i social que pateixen els catalans (tram. 300-00153/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre l'espionatge i la repressió digitals (tram. 300-00160/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte econòmic de la guerra (tram. 302-00134/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball (tram. 302-00128/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la incorporació dels joves al món agrari i el desenvolupament de la Llei 3/2019, dels espais agraris (tram. 302-00129/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les afectacions i les mesures en l'àmbit energètic (tram. 302-00132/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'acollida de persones refugiades (tram. 302-00131/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de mobilitat en el context de crisi (tram. 302-00130/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el personal sanitari (tram. 302-00133/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sobreesforç fiscal de les famílies catalanes (tram. 302-00127/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat creixent (tram. 302-00135/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Molt bon dia. Comencem la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment en ple està inclosa en el dossier de ple, i d'acord amb l'article 164 del Reglament se substanciaran aquest mateix matí.

Hi ha cinc diputats que han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I, malauradament, abans de començar la sessió amb l'ordre del dia, he de comunicar-los quatre noves víctimes de violència masclista.

D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, han mort assassinades la Maria Rosa, el 7 d'abril a Barcelona; l'Àfrica, el 15 d'abril a Vilanova del Camí; la Nataliya i la Barbara, que són mare i filla, el dia 19 d'abril a Lloret de Mar.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament de Catalunya en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i també de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament contra les violències masclistes aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència convoca un minut de silenci aquest migdia, en suspendre la sessió, a la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

D'altra banda, d'acord també amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 566 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània. I també una setantena entrant per les Illes Canàries.

Declaració de la Junta de Portaveus Parlament de Catalunya de condemna de l'espionatge polític que han patit diverses persones vinculades amb l'independentisme

401-00015/13

Abans de començar, donaré lectura a la declaració que va aprovar la Junta de Portaveus, que condemna l'espionatge polític que han patit diverses persones vinculades amb l'independentisme i que es va adoptar, com dic, a la Junta de Portaveus del dia 20 d'abril de 2022.

«El mitjà nord-americà *The New Yorker* ha publicat recentment una investigació elaborada per Citizen Lab, el laboratori canadenc que estudia els controls d'informació que afecten la seguretat d'internet i que amenacen els drets humans. Aquest escàndol afecta greument el Parlament de Catalunya. Des de la mateixa presidenta, Laura Borràs, fins als diputats Josep Maria Jové, Meritxell Serret, Albert Batet, Josep Rius, Elsa Artadi, Quim Jubert, Jaume Alonso-Cuevillas i Carles Riera. També afecta el Govern de la Generalitat, ja que els últims quatre presidents de la Generalitat –l'actual, Pere Aragonès, i els seus tres antecessors: Quim Torra, Carles Puigdemont i Artur Mas– han estat espiats en el marc del “Catalangate”.

»En aquest informe es recull que els mòbils d'almenys seixanta-cinc persones vinculades a l'independentisme català han patit infeccions amb el programa espia conegut com Pegasus; un programari elaborat per l'empresa israeliana NSO, que només es ven a estaments governamentals; és a dir, a estats. Fa dos anys es va donar a conèixer la situació d'espionatge a diferents dirigents polítics catalans, entre els quals el llavors president d'aquesta cambra, Roger Torrent, juntament amb un diputat, Ernest Maragall, i l'exdiputada Anna Gabriel, fet que ja va comportar iniciar una querrel·la i emprendre mesures legals des del Parlament mateix.

»Ara aquesta situació ha demostrat que es tracta d'un cas a gran escala, un escàndol majúscul que ataca la democràcia mateixa. L'ús il·legal, antidemocràtic i sistemàtic els darrers cinc anys del programari Pegasus ha estat dirigit contra polítics del moviment independentista, activistes pels drets humans, periodistes i advocats. És evident que, en aquest cas, l'ús d'aquest programari continua emmarcat en la causa general contra l'independentisme iniciada el 2017, per contrarestar un moviment pacífic, cívic i democràtic.

»Aquesta situació ha de preocupar el conjunt de totes les forces democràtiques per l'evident vulneració de drets, especialment pel que fa a garantir l'expressió democràtica i evitar l'abús autoritari, il·legal i il·legítim contra qualsevol dissidència política. Totes les idees democràtiques han de poder-se defensar amb llibertat, sense que els drets civils i polítics siguin violats per raons ideològiques. Aquest cas d'espionatge polític suposa una flagrant vulneració dels drets fonamentals, tant individuals com col·lectius, que és contrària als valors democràtics i de llibertat, civils i polítics que ha de representar i preservar la Unió Europea.

»Per tots aquests motius, el Parlament de Catalunya condemna l'espionatge polític que suposa una flagrant vulneració de drets humans fonamentals reconeguts, tant en l'àmbit intern com en l'internacional, com el dret a la intimitat o el dret al secret de les comunicacions.

»Manifesta el seu suport i tota la seva solidaritat a les almenys seixanta-cinc persones que fins al dia d'avui se sap que han patit aquest espionatge polític en el marc del “Catalangate”.

»Exigeix al Govern de l'Estat que investigui amb la màxima celeritat i transparència els òrgans implicats, que doni les explicacions necessàries i que s'assumeixin les responsabilitats a tots els nivells que calgui davant d'aquesta pràctica il·legal d'espionatge contra la dissidència política –en aquest cas, contra membres del moviment independentista català.

»Reclama l'adopció urgent, per part de l'Estat, de mesures per erradicar l'espionatge polític antidemocràtic i garantir així que cap persona no pugui ser víctima d'espionatge i persecució per defensar un projecte polític.

»Reafirma el seu compromís democràtic amb els drets i les llibertats de la ciutadania, i defensa que es respectin els tractats i els convenis internacionals per a la protecció dels drets humans i els drets civils i polítics.

»I, finalment, es compromet a protegir i preservar els drets de les persones espiades, entre les quals diversos diputats d'aquesta cambra, i a personar-se en les causes que s'obrin arran de les denúncies de les víctimes, entre altres actuacions.»

Signat al Palau del Parlament, 21 d'abril de 2022, per Malta Vilalta, portaveu d'Esquerra Republicana; Mònica Sales, portaveu de Junts per Catalunya; Eulàlia Reguant, portaveu de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i David Cid, portaveu d'En Comú Podem.

(Aplaudiments.)

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, per una crida a l'observança del Reglament, d'acord amb l'article 90.

La presidenta

I per quin article em vol cridar a l'observança?

Ignacio Martín Blanco

Els articles 39, per l'exigència d'imparcialitat de la presidenta del Parlament, que ha de conduir els debats amb imparcialitat...

La presidenta

Senyor Martín Blanco...

Ignacio Martín Blanco

No, un moment...

(Joan García González increpa la presidenta.)

La presidenta

No, no el puc deixar acabar, senyor Joan García; no el puc deixar acabar, perquè m'ha demanat una crida a l'observança del Reglament per l'article 90 i després ha fet una crida...

Ignacio Martín Blanco

És que no ho he acabat d'explicar.

La presidenta

...a l'article 39.

Ignacio Martín Blanco

No ho he acabat d'explicar. Hi ha més articles.

La presidenta

L'article 39 li he explicat moltes vegades. Per l'article 169.2, les declaracions de la Junta de Portaveus poden ser llegides per la presidenta a l'inici del Ple. Així ho hem estat fent al llarg d'aquesta legislatura. Per tant, això és el que hem fet ara. No té la paraula, senyor Martín Blanco. *(Aplaudiments.)* No té la paraula, senyor Martín Blanco. *(Ignacio Martín Blanco dissenteix.)* Li he dit per quin article puc fer el que acabo de fer i vostè no... *(Ignacio Martín Blanco dissenteix.)* No. D'acord amb el 169.2 puc llegir una declaració com acabo de fer. I, per tant, com que ho puc fer, ho he fet. Vostè no té la paraula i passem al següent punt de l'ordre del dia. *(Remor de veus.)*

Un cop llegida aquesta... *(Matías Alonso Ruiz increpa la presidenta.)* Si us plau, silenci a la sala. Senyor Alonso, li demano silenci o el crido a l'ordre. *(Matías Alonso Ruiz continua increpant la presidenta.)* És una declaració de la Junta de Portaveus i per l'article 169.2 puc llegir-lo i així ho he fet. Si continua destorbant l'ordre de la cambra l'hauré d'expulsar *(Matías Alonso Ruiz continua increpant la presidenta.)* Segon avís, senyor Alonso. *(Matías Alonso Ruiz continua increpant la presidenta.)* Tercer avís, senyor Alonso. Abandoni la sala. Abandoni l'hemicicle, senyor Alonso. *(Aplaudiments. Matías Alonso Ruiz continua increpant la presidenta.)* Jo he llegit l'article pel qual puc fer el que estic fent. Abandoni la sala, senyor Alonso. *(Remor de veus.)* Abandoni la sala i faci-ho en silenci, si us plau. *(Alguns aplaudiments.)*

Passem al següent punt de l'ordre del dia.

I abans de passar al següent punt de l'ordre del dia llegiré l'article 169.2, que diu: «S'anomenen declaracions del Parlament de Catalunya les acordades pel president i per la Junta de Portaveus. Aquestes declaracions es publiquen al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, i són llegides en sessió plenària o en la comissió corresponent, segons què determini la Mesa.» I això és el que hem fet. I passem al següent punt de l'ordre del dia. (*Aplaudiments.*)

Un cop llegida aquesta declaració, i tal com ha estat comunicat als grups parlamentaris, la Mesa tinguda ahir va acordar per unanimitat la proposta perquè el Ple adopti l'acord de formular una denúncia en nom del Parlament davant les autoritats judicials a l'empara de l'article 259 de la llei d'enjudiciament criminal i de la resta de normes aplicables pels fets que s'han evidenciat amb relació al programa d'espionatge Pegasus i que podrien ser constitutives de delictes.

D'acord amb l'article 83.3 del Reglament els proposo, doncs, de poder ampliar l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària per incloure la votació d'aquesta proposta de la Mesa al Ple.

Si no hi ha cap objecció, passem a incloure aquest punt a l'ordre del dia abans d'iniciar la sessió de control. Podem aprovar per assentiment aquesta incorporació? (*Pausa.*) D'acord.

En cas contrari, procedirem a la votació d'alteració de proposta de l'ordre del dia. (*Veus de fons.*) Sí. Demano que els secretaris vinguin a la Mesa per poder votar. Gràcies.

(*Pausa.*)

Procedim, doncs, a la votació de proposta d'alteració de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Amb 111 vots a favor i 17 vots en contra, queda modificat l'ordre del dia.

Proposta de resolució sobre la formulació d'una denúncia pels fets relacionats amb el programa d'espionatge Pegasus

395-00329/13

Passem, doncs, ara, si s'escau, al debat i votació de la proposta perquè el Ple adopti l'acord de formular una denúncia en nom del Parlament davant de les autoritats judicials pels fets relacionats amb el programari Pegasus. Si els grups parlamentaris demanen la paraula podran fer-ne ús per espai de tres minuts per a cada representant de grup.

Sí? (*Pausa.*) Demanen la paraula? (*Pausa.*) Perfecte. Doncs, hi ha algú en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar? Un del davant. Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. S'ha de complir el Reglament fins i tot en aquestes qüestions.

Presidenta, president, conselleres, consellers, diputats, diputades, en dates recents un informe que s'ha esmentat ha fet revifar, com és normal, l'interès informatiu i també la preocupació social per uns fets que, de ser certs, són coneguts des de feia un cert temps —és veritat que amb algunes implicacions que afegeix el contingut d'aquest informe—, i es sotmet a consideració del Ple la possibilitat que el Parlament com a tal, com a institució, interposi una denúncia per aclarir, contribuir també a aclarir els fets, i hipotèticament també les responsabilitats, derivades dels continguts d'aquest informe i d'altres informacions que puguin aparèixer.

Nosaltres hi votarem a favor, com hem votat a favor quan el tema es va suscitar a la Mesa, com hi vam votar a favor l'any 2020, amb aquestes informacions que també han estat esmentades en la declaració de la Junta de Portaveus, i com vam votar a favor d'iniciatives similars —no en aquest cas d'interposició de denúncies, però sí de constitució de comissions d'investigació—, l'any 2014, amb relació a l'afer que aleshores es va dir el cas Cescicat, de presumpte espionatge a persones pertanyents a

moviments socials, a periodistes i a polítics, i com vam votar a favor també, al maig del 2018, a la constitució d'una comissió d'investigació amb l'assumpte relacionat amb una furgoneta que es dirigia a la incineradora de Sant Adrià, sembla que per cremar uns documents entre els quals hi havia indicis del presumpte espionatge a polítics i periodistes també.

Per tant, nosaltres estem absolutament a favor d'aclarir els fets. També estem a favor de que, un cop aclarits els fets, s'estableixin les responsabilitats que siguin necessàries. I som partidaris de que els poders públics en un estat de dret hagin d'atènyer-se sempre al conjunt de l'ordenament a les garanties de qualsevol procediment, i em sembla que això ha de ser vàlid sempre, ha de ser vàlid en qualsevol circumstància. Per tant, nosaltres som contraris a qualsevol intervenció de comunicacions que no compti amb empara legal i que no compti amb una autorització judicial i amb una supervisió judicial. Em sembla que aquests són els tres elements que el nostre ordenament i qualsevol altre del nostre entorn estableix perquè puguin ser considerades acceptables intervencions de comunicacions.

Fora d'això, nosaltres hi estem radicalment en contra, com hi hem estat sempre, i contribuïrem..., s'acaba de fer un gest, per exemple, per desbloquejar la constitució de la comissió de matèries secretes, de secrets oficials al Congrés dels Diputats. Creiem que és l'àmbit en el que cal oferir explicacions, més enllà de que els propis afectats o institucions com la nostra puguin contribuir, a través de les seves accions, a l'aclariment dels fets i a l'establiment de responsabilitats.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el senyor Joan Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Mire, nosotros lo que realmente denunciamos es el espionaje de los niños en nuestras aulas y nuestros patios por hablar en español. (*Aplaudiments.*) Nosaltres el que denunciem és l'emergència social, econòmica, i la inseguretat que pateix la nostra estimada regió, Catalunya, per culpa del seu mal govern. I nosaltres el que denunciem és el separatisme..., ese separatismo que arruina nuestra querida región, que divide a la población catalana y que, por supuesto, traiciona nuestra historia.

Señores del PSC, al separatismo no se le combate espiándolo, al separatismo se le combate apartándolo de las instituciones, apartándolo de la influencia del Gobierno de España, e ilegalizándolo.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. El «Catalangate»: el cas d'espionatge polític més important del segle XXI a escala internacional. I aquest espionatge il·legal té un braç executor, i es diu CNI. I aquest espionatge polític té un responsable: l'Estat espanyol. I, en darrera instància, el Govern de l'Estat i el seu president, el senyor Pedro Sánchez. Un govern i un president que ni assumeixen la veritat ni assumeixen cap responsabilitat.

I, davant d'això, aquest Parlament –i no només els i les independentistes, sinó tot-hom que defensi la democràcia– ha d'exigir, sense condicions ni matisos –i això no és negociable enlloc ni amb ningú–, responsabilitat, veracitat, transparència i assumir les conseqüències amb les depuracions i amb les dimissions que siguin necessà-

ries, i amb els mecanismes i compromisos de no repetició que siguin eficients, acompanyats dels instruments de verificació.

És per això que considerem que aquest Parlament ha de prendre també totes les mesures polítiques i judicials necessàries per confrontar aquest atemptat als drets fonamentals. Per això nosaltres votarem favorablement a la iniciativa que avui debatem i votem.

Però també hem d'emprendre i promoure totes les mesures polítiques per clarificar i donar resposta a aquests fets. Per tant, comissions d'investigació a les institucions per posar llum i taquígrafs. Això no s'aclareix en comissions de secrets. Això cal aclarir-ho a la llum pública i amb transparència, i això es diu «investigacions parlamentàries».

I evidentment –evidentment–, des del nostre país considerem que no podem ni hem de cooperar ni col·laborar amb un estat espanyol que vulnera drets democràtics fonamentals. No hi ha cap motiu, ans al contrari, per participar de l'estabilitat d'aquest marc institucional i juridicopolític. Al contrari, s'imposa la no cooperació, la no col·laboració i, per tant, aturar i congelar tota relació política de cooperació amb l'Estat espanyol. I no s'hi val avui fer escarafalls per un cantó i demà anar a correu per la porta de darrere a pidolar uns jocs olímpics d'hivern.

Per tant, davant de Pegasus i del «Catalangate», drets democràtics; davant d'un estat que no els respecta, autodeterminació.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. En primer lloc, òbviament, el primer que volem fer és denunciar, una vegada més, l'anomalia democràtica que representa l'espionatge a més d'una seixantena de persones vinculades al moviment independentista amb el programa Pegasus; és directament intolerable. I per això, com a grup parlamentari, com a En Comú Podem, volem fer explícit el nostre suport a qualsevol acció, a totes les iniciatives polítiques i judicials que vagen encaminades a esclarir tota la veritat.

Les diferències polítiques estem convençudes que no poden ser utilitzades per posar-se de perfil davant del que és, evidentment, un atac de l'estat profund en contra de l'estat de dret. I aquí sí que vull ser clara en aquesta idea: això no és un conflicte entre Catalunya i l'Estat; això és un conflicte entre demòcrates i conspiradors, entre, com dic, l'estat de dret i l'estat profund.

I, a més, com saben, l'espai polític al qual jo represente forma part del Govern central i, per tant, com a part del Govern central, sí que vull dir que som les primeres interessades en conèixer tota la veritat sobre aquest cas. Perquè, a més, l'espionatge polític, com ja s'ha dit, suposa una vulneració flagrant de drets fonamentals i, per tant, per nosaltres no hi ha més camí que, en primer lloc, les investigacions, totes les investigacions que calguin i on calguin, i arribar fins al final. A partir d'aquí, depurar responsabilitats –i sí, això òbviament també vol dir dimissions– i, òbviament també, com a tercer pas, prendre totes les mesures, posar en marxa tots els mecanismes perquè mai més tornen a passar fets semblants.

Per tant, com dic, pas a pas. Primer, investigar; segon, depurar responsabilitats, amb les dimissions que calguin, i en tercer lloc, també, tots els mecanismes per evitar que fets semblants se tornen a repetir.

I sí que voldria acabar amb un parell de reflexions. La primera és que davant d'aquests fets, d'una extrema gravetat, és important la unitat política. Perquè això no va d'independentistes o no independentistes; això clarament va de democràcia.

I la segona reflexió que també voldria plantejar: crec que no haurien de perdre de vista que la responsabilitat de l'espionatge polític ha de recaure sobre els responsables, sobre els que han promogut, sobre els que han espiat. Per tant, crec que no tindria sentit, crec que faríem mal, crec que cometríem un error si féssim pagar a la ciutadania un espionatge que no han fet. Aquí el que tenim és un estat profund que s'ha emancipat de l'estat de dret, i, per tant, el que no tindria sentit és fer pagar a la ciutadania els plats trencats del Pegasus i evitar que es posen en marxa mesures que són necessàries per fer front a la crisi.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Señoras y señores diputados, qué vergüenza de Parlamento, qué vergüenza de presidenta, qué vergüenza de Mesa y qué vergüenza de letrados. Porque aquí se ha leído un artículo mintiendo ante las cámaras. Se ha tergiversado su sentido. Se ha privado de la voz al portavoz de mi grupo parlamentario y se ha expulsado a uno de mis diputados de mi grupo mintiendo, mintiendo sobre el contenido del artículo 169.2, que voy a leer ahora: «S'anomenen declaracions del Parlament de Catalunya les acordades unànimement per la Junta de Portaveus i pel president. Aquestes declaracions es publiquen al butlletí oficial.» Lo que ha leído la presidenta. Pero para las declaraciones unánimes de la Junta de Portavoces, porque en el artículo 169.3 dice, habla de las declaraciones de portavoces, pero no se leen en la junta ni se publican.

Y por eso es por lo que la mitad de este hemiciclo no ha aplaudido y la otra mitad sí, porque era una declaración partidista de la presidenta que se ha arrogado incorrectamente la facultad de hacerlo y ha privado de la palabra al diputado que lo denunciaba. Y es vergonzoso que los miembros de la Mesa del Partido Socialista no hayan alzado la voz, aquí, el señor Pedret. Y es vergonzoso que los letrados hayan permitido la tergiversación del Reglamento con expulsión de un diputado y privación de palabra a un portavoz. *(Alguns aplaudiments.)*

Si esto lo hacen ustedes en el Parlamento, ¿qué no van a hacer tramposamente con el supuesto «Catalangate», de su invención, de la investigación de un investigador separatista en una universidad? Y, además, les digo más, y no merece más comentario esta cuestión –no merece más comentario.

Si ustedes entre sus filas tienen a varios de sus dirigentes condenados por sedición y por malversación, si ustedes desde sus filas han roto el consenso constitucional y han intentado avasallar a más de la mitad de los catalanes, qué menos que el Centro Nacional de Inteligencia, los servicios de inteligencia del Estado, tomen cartas en el asunto y, bajo la ley de este estado democrático, controlen a aquellas personas concretas que lleven a cabo estas actividades contra la convivencia general. Eso sí que es legal. Lo que no es legal es lo que se hace en Cataluña. Lo que no es legal es gastarse el dinero de todos los catalanes en las cosas que se lo gastan ustedes: en obtener la independencia. Páguenselo ustedes de sus bolsillos, no utilicen dinero público.

Por eso hay que controlar desde los servicios de inteligencia, con el control de la ley, con control judicial si hace falta, no indiscriminadamente, no haciendo espionaje político, pero es normal que se haga. Por lo tanto, no digo que se haya hecho, pero, si se hubiera hecho, qué menos. Y esto es lo que deberían hacer los socialistas, y no dejar entrar en la Comisión de Secretos del Estado a aquellas personas que quieren destruir el Estado, pero el patriotismo del socialismo..., lo hemos visto hoy también aquí, cómo se están dejando avasallar en el Parlamento y cómo dejan que nos avasallen a los diputados de la oposición. ¡Qué vergüenza de Parlamento!

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidenta. Nos corresponde tomar una decisión hoy aquí sobre la siguiente cuestión: ¿debe el Parlament de Catalunya como institución presentar una denuncia por el presunto espionaje a líderes separatistas?

Es una pregunta que se responde fácilmente con otra: ¿denunció el Parlament como institución cuando las informaciones apuntaban al espionaje de los Mossos a políticos constitucionalistas? No lo hizo. Pues nosotros exigimos el mismo trato para todos. Quien se sienta perjudicado a título individual tiene todo el derecho del mundo a acudir a la justicia, como hicieron varios políticos constitucionalistas entonces. Pero la institución que representa a todos debe quedar al margen.

Aclarada esta evidencia de Perogrullo, sí quisiera compartir algunas reflexiones que interpelan directamente al Partido Socialista y al Gobierno de España. Ustedes presuntamente habrían ordenado investigar, según ustedes de manera legal y bajo tutela judicial, a sus propios socios de gobierno. Pero ¿no habíamos quedado que con ustedes había llegado la distensión y que ya no había ningún peligro? Pero ¿no habíamos quedado que con ustedes los independentistas se habían hecho buenos como por arte de magia y que ya solo querían dialogar? ¿Mesa de diálogo de día y espionaje de noche? Han engañado a toda España ocultando deliberadamente que sus propios socios de gobierno seguían en actividades que exigían investigarse bajo amparo judicial. Y eso es muy grave.

Y más grave aún es la inquietante pregunta que flota en el ambiente: si hay que investigarles bajo tutela judicial, algo que desde luego yo no pongo en duda, ¿cómo es posible que pretendan meterles ustedes en la Comisión de Secretos Oficiales? Señor Salvador Illa, rompan inmediatamente todo acuerdo con aquellos que continúan conspirando contra la democracia y la convivencia en España, porque continúan, y usted lo sabe; y Pedro Sánchez, ya ni le cuento.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Bon dia a tots. Gràcies, presidenta, i gràcies també per la fermesa i per fer possible aquest acord de mesa d'ahir, que ens permet que el Ple del Parlament de Catalunya, exercint la seua sobirania, pugui votar aquesta denúncia.

La gravetat dels fets ens interpel·la a tots, a tots aquells que som demòcrates. Per això hem exigit des del primer dia, des del primer moment, que es depuren totes les responsabilitats que es deriven d'aquest cas. No sentir-se interpel·lat és ser còmplice de la vulneració màxima de drets de seixanta-cinc persones, de moment, que han estat espiades, entre les quals hi ha la presidenta i diputats d'aquesta cambra, el president i membres del Govern, també el president i el Govern a l'exili. El nostre suport incondicional.

El silenci de Madrid, del Govern de Pedro Sánchez, és un escàndol. Cap mesura, cap acció de la fiscalia, cap voluntat de saber qui són els responsables d'aquest crim. Els dies passen i cal, amb urgència, obrir una investigació exhaustiva a tots els nivells, una comissió oberta que ens apella a tots sense distincions. Ho hem dit aquests dies: o comissió o complicitat. Aquest desconcert que ara es mostra des de Madrid només pot desmuntar-se fent-la efectiva.

Normalitzar espionar l'independentisme? Normalitzar l'ús d'un programari que només poden tenir estaments governamentals per espionar periodistes, metges, advocats,

professors universitaris, per atacar l'independentisme? Normalitzar una cortina de fum que argumenta que les persones han estat espiades per decisions judicials independentistes? Depurar responsabilitats cal, és una obligació. I per això avui s'ha fet lectura d'aquesta declaració de Junta de Portaveus de denúncia, que Junts també hem signat.

Actuar de manera coordinada arreu amb incidència internacional també cal. Avui afecta els catalans independentistes. I demà? Europa veu com es violen de manera flagrant els drets fonamentals amb un espionatge sense límits, i ha de posicionar-se; sí, cal també. Tota aquesta llarga llista de persones espiades que treballen per una causa noble, la independència de Catalunya..., compartiria aquella bonica frase del «recent» traspassat i ja enyorat pare Josep Massot i Muntaner: «Penso que és més útil treballar per als altres que no treballar per a un mateix.»

I no ens aturaran, ni espiant-nos ni violant els nostres drets. Seguirem treballant per als altres amb la fermesa i amb la convicció que un país millor és el que Catalunya necessita per ser un estat de dret i per deixar de pertànyer a aquesta Espanya titllada de democràcia defectuosa que actua amb una democràcia inexistente.

Investigar el «Catalangate» és la darrera oportunitat que té *el Gobierno más progresista de la historia*, de PSOE i Podemos, per demostrar que preservar els drets humans a Espanya no és només retòrica, sinó que és realitat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I acabo, presidenta. La vulneració dels drets humans no es pot emparar en secrets d'estat. Per tant, comissió o complicitat.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobítg.

Jordi Orobítg i Solé

Moltes gràcies, senyora presidenta. Intentant abaixar la tensió que alguns sempre acostumen a portar en aquests plenis, doncs, podríem recordar que hi ha aquella frase, no?, «*Roger Torrent contigo empezó todo*», eh? Va començar amb el president Torrent, va seguir amb el conseller Maragall, va seguir amb Anna Gabriel, i avui fins a seixanta-cinc persones que tenen en comú o pretendre que Catalunya pugui democràticament assolir un estat independent o que estan en la seva òrbita de persones de confiança. Parlem, en aquest cas, d'advocats que articulaven la seva defensa legal, parlem de periodistes, parlem fins i tot de professors universitaris, que, hi insisteixo, tenen en comú formar part d'un grupuscle de persones que es veu que són molt perillosos i que tothom..., hom ho podria titllar de dissidència política.

I adoptem aquesta decisió d'acudir als tribunals no perquè hi confiïm gaire, sinó perquè és el pas lògic i racional en un estat de dret i perquè és el pas previ per arribar on veritablement s'imparteix justícia, que és a la jurisdicció europea, en el Tribunal de Justícia de Drets Humans.

I tots aquests que estan preocupats per la legalitat, que els preocupa amb raó, no?, l'aplicació, doncs, com cal d'un article del Reglament, obvien l'article 8.1 de la convenció europea dels drets humans o el propi article 18.3 de la Constitució espanyola, que preveu el secret de les comunicacions i que, en qualsevol cas, és evident que pots ser intervingut mitjançant una autorització judicial.

Però tots som conscients que no existeix cap autorització judicial que pugui facultar una intromissió de l'abast de les persones que són objecte d'aquests actes d'espionatge. Com també les eines que s'han emprat, que permeten entrar en la intimitat màxima de qualsevol de nosaltres. Tots sabem que aquests dispositius mòbils que tots portem a la nostra butxaca alberguen gairebé el noranta per cent de tota la privacitat de la nostra vida. I, per tant, la intromissió en tots aquests aspectes és una autorització exorbitant que no es pot emparar en cap cas en dret.

I, en aquest cas, les accions judicials estan més que justificades. Hem partit primer de la ignorància de la realitat, d'escoltar una ministra de Defensa dir que no sap qui és el *New Yorker*. Suposo que el *Washington Post* sí que sap qui és. I entenc que això obeeix a que al *clipping* del Ministeri de Defensa només hi va *El Alcázar* i alguna premsa..., alguna premsa similar, no?

Però en qualsevol cas, el ressò, l'allau de comunicació en aquest sentit ha desencadenat, primer, un reconeixement explícit del CNI d'aquestes escoltes, dient que estaven emparades en resolució judicial –segons fonts del Suprem, negant que aquesta autorització existís–, i per nosaltres és evident que hem de posar llum a la foscor, que en tant que tots els diputats d'aquesta cambra no es pronunciïn a favor d'allò que estem votant, tots formen part del problema i no de la solució, i que tots aquells que al seu dia, doncs, anaven per tots els racons del Parlament somicant, no?, perquè havien vulnerat els seus drets, el que estan fent, en definitiva, amb les seves manifestacions en el seu vot és reconèixer que formen part d'aquells que utilitzen qualsevol eina per lluitar contra els drets d'altres d'assolir la llibertat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació de la proposta de resolució sobre la formulació d'una denúncia pels fets relacionats amb el programa d'espionatge Pegasus.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada amb 112 vots a favor i 17 abstencions.

Per tant, es presentarà aquesta denúncia pels fets relacionats... Ai, 17 nos –perdó–; 112 vots a favor i 17 vots en contra.

Per tant, es presentarà aquesta denúncia amb els fets relacionats amb el programari Pegasus i el «Catalangate».

Pregunta al Govern sobre el control dels recursos per a combatre la covid

310-00267/13

Passem, ara sí, ja al primer punt de l'ordre del dia, les preguntes amb resposta oral. Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el control dels recursos per combatre la covid.

Formula la pregunta la diputada senyora Laia Estrada, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular.

Laia Estrada Cañón

Sí. La Conselleria de Drets Socials va regalar 7,8 milions d'euros públics a una trentena de residències de gent gran entre l'abril del 2020 i el setembre del 2021, segons hem pogut saber gràcies a una investigació periodística d'Elisenda Colell, Jesús Albalat i Francisco José Moya. Aquests diners estaven destinats teòricament a reservar places per acollir residents amb covid d'altres residències més petites, però mai van ser ocupades.

Consellera, com pensa aconseguir que es rescabalin aquests recursos públics malbaratats o malversats?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials (Violant Cervera i Gòdia)

Moltes gràcies, presidenta. Doncs miri, aquests recursos que vostè diu que estan malbaratats i com pensem rescabalar-los es deuen a que el dia 7 de juliol de l'any 2020 es va fer en aquest Parlament un ple monogràfic per poder abastar quines havien de ser les mesures per a poder combatre aquesta situació del covid. Concretament, en el seu punt número 18.f diu: «Tenir equipaments alternatius preparats i disponibles per traslladar-hi, si cal, persones de residències afectades per brots covid.»

I, posteriorment..., si això va ser el 7 de juliol, el dia 28 de juliol es va publicar un decret llei, el Decret llei 29/2020, on justament, doncs, s'estipulava com s'havien de fer aquestes reserves i també aquests pagaments. Només recordar-li que tant el Ple com el decret llei no van tindre cap vot en contra d'aquesta cambra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

La qüestió és que, dels 10,6 milions d'euros, el vuitanta per cent no va servir per a res, perquè el vuitanta per cent de les places van quedar buides.

Miri, es va aprofitar l'estat d'alarma per adjudicar aquests recursos triant a dit aquestes residències beneficiàries en el marc del pla *buffer* i, posteriorment, no s'han preocupat d'esbrinar què en van ser, d'aquests diners, d'aquests recursos públics. Ni tan sols podem tenir la certesa que s'arribés a contractar el personal extra necessari en aquestes residències.

Ni el govern actual ni el de la passada legislatura han volgut depurar responsabilitats amb relació a la nefasta gestió de les residències en el marc de la pandèmia, sinó que, a més a més, han permès que hi hagi qui, a sobre, se n'ha beneficiat. Han permès que, a sobre, hi hagi hagut qui hagi tret benefici a costa d'una situació veritablement dramàtica. Curiosament, qui es va beneficiar d'aquests recursos van ser els grans grups que tots coneixem. Per posar un exemple, dels 10,6 milions d'euros públics entregats a aquestes residències, 1,7 milions se'ls va embutxacar el grup L'Onada.

I és una autèntica vergonya que després de la salvatjada de decidir que els ancians no fossin hospitalitzats, sinó que es mantinguessin en residències, a sobre, paguessin per unes places que mai no van ser ocupades, mentre se'ls hi deia, a les residències més petites, que no hi havia places, que no hi havia lloc i que, per tant, no podien traslladar la seva gent malalta.

Això és un nou escàndol que s'afegeix a tots els acumulats amb relació a la gestió de les residències durant la pandèmia. I és un escàndol, hi insistim, que evidencia novament la perversió del model de concertació publicoprivada i la necessitat que les residències siguin gestionades de forma directa d'una vegada.

El mínim en aquest cas, consellera, és esclarir els fets, depurar responsabilitats i exigir el rescabament dels diners públics. I, de pas, li demanem que aprofitin i intervinguin d'una vegada aquelles residències que estan sent investigades per maltractament als seus residents i que les gestionem de forma directa i permanent.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Miri, des de la primera onada..., i a més a més vull recordar uns fets que..., de vegades sorprèn, però sembla com si oblidem què és el que va passar justament els mesos de març, abril, juny, juliol del 2020, on durant aquestes onades de la pandèmia van morir gairebé deu mil persones; on les onades de contagis han estat diferents en totes les diferents onades i les mesures que s'han hagut d'adoptar tant des del Departament de Drets Socials, però sobretot sota la supervisió del Departament de Salut, han estat diverses, en funció, també, d'aquestes necessitats.

Les contractacions, com vostè deia, fan referència a dinou dispositius, i durant aquest temps es van arribar a traslladar fins a 1.367 persones. Eren dispositius que no estan considerats com a places senzillament buides, sinó que eren places reservades per poder destensioar aquelles residències que per les seves singularitats no podien fer els diferents aïllaments, els diferents dispositius de separació de dintre de les pròpies residències i que, hi insisteixo, són unes mesures aprovades en aquest Parlament i, a més a més, també aprovades a través d'un decret llei.

Les places *buffer* també han anat variant en funció de les necessitats. Si en la primera onada, doncs, es van necessitar unes mil cent places *buffer*, en aquests moments en tenim setanta-tres per si de cas, per si hi torna a haver algun tipus de rebrot. I s'han anat adaptant en funció, hi insisteixo, d'aquestes onades i en funció, també, de les necessitats del sector.

No només això. A més a més, quan es van decidir quines havien de ser les residències, es va fer seguint uns criteris determinats; entre altres, el de territorialització o les possibilitats de les pròpies residències.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en ple sobre les mesures previstes per a donar suport a la indústria i les empreses catalanes.

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a donar suport a la indústria i les empreses catalanes

310-00263/13

Formula la pregunta la diputada senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. *Conseller*, ¿qué medidas tiene previsto adoptar el Govern para apoyar a la industria y a las empresas catalanas?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, aquí hi han dues dimensions que hem de tenir en compte. Una és la conjuntural, els problemes que afecten avui directament les indústries del país i que tenen a veure amb la conjunció dels efectes de la covid i de la situació provocada per la invasió de Rússia a Ucraïna. I els efectes més a llarg termini, més en profunditat, els elements..., la dimensió més estructural, que, òbviament, també forma part de l'agenda política del departament. Té un element central en els plantejaments del Departament d'Empresa i Treball, que es concreten molt especialment amb el pacte nacional per a la indústria, que és l'element central que dirigeix tota la política de reindustrialització del país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; mire, *conseller*, según los últimos datos del Registro de la Propiedad, Cataluña vuelve a ser líder en fuga de empresas por quinto año consecutivo. Precisamente desde que el separatismo tuvo la genial idea de situarnos a todos en la mayor incertidumbre política y jurídica de la historia reciente.

Amenazaba Junqueras con paralizar la economía catalana y desde luego lo consiguió. De hecho, es la única cosa que han cumplido ustedes hasta la fecha. Y el problema es que ustedes siguen cavando en ese pozo de decadencia que es el *procés*. Las inversiones siguen sin llegar y las empresas siguen marchándose. Su plan para recuperar la economía ha demostrado la misma eficacia que su plan para declarar la independencia; es decir, ninguna.

Y ustedes no paran de prometer revoluciones políticas, pero son incapaces de aprobar ni una sola medida que favorezca a la economía catalana. Y la gran receta que nos venden para revertir toda esta situación, pues, es la de siempre, la de crear más impuestos. Por si no tuviéramos ya bastante con ser la comunidad autónoma que más impuestos propios tiene y por si pagar el IRPF más caro de toda España tampoco les pareciera a ustedes bastante, ahora se han sacado de la manga otro impuesto,

fruto de las negociaciones con los comunes, que son los fans del desaliento económico. No hay más que ver en qué situación están dejando a Barcelona.

En este caso, se trata de un impuesto sobre las actividades económicas que generan gases de efecto invernadero, es decir, un impuesto contra las industrias, señor *conseller*, que va a favorecer las deslocalizaciones y que va a acabar con miles de trabajadores en el paro. Las empresas lo que necesitan son incentivos, no más impuestos. Y los trabajadores están cansados ya de sus políticas de empobrecimiento. Cataluña no necesita más impuestos propios. Lo que tenemos que hacer es eliminarlos, como por ejemplo ha hecho la Comunidad de Madrid.

E insisto, necesitamos también líderes que sepan gestionar bien, y en su caso déjenme que lo ponga en duda. ¿Cómo, si no, explican, por ejemplo, haber rechazado la ampliación del aeropuerto, las constantes trabas a los Juegos Olímpicos de invierno o la reciente pérdida de la fábrica de baterías de Volkswagen?

Pero, bueno, no desesperes, *conseller*, que con datos peores al anterior *conseller* de Economía lo hicieron presidente de la Generalitat. Así que no pierda usted la fe, que parece que al separatismo lo que le gusta es premiar la mala gestión. A quien no le gusta premiarla es a los catalanes, que estamos ya cansados, insisto, de esa decadencia en la que nos han metido únicamente ustedes con su mala gestión.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputada, per un moment he tingut l'esperança que realment volia parlar d'indústria i que volia fer un debat, el debat que les empreses del país es mereixen. I no, ha caigut, com sempre, en el discurs delirant que comença a barrejar les coses per acabar en el terreny que només els interessa a vostès i sobre el qual sempre volen parlar, es parli d'indústria o es parli de qualsevol altra cosa.

Parlava de dades. Parlem de dades, si vol. Parlem, per exemple, de l'estudi del Col·legi d'Economistes de Catalunya que, com sap, fa un estudi per saber quines són les inquietuds de les empreses del país. Saben quins són els tres elements que preocupen més els economistes i, per tant, una veu autoritzada amb relació a allò que amoïna les empreses del país? Doncs l'escalada de preus de la llum, la falta de subministraments i escalada de preus també de les primeres matèries i el dèficit fiscal. D'aquests tres, dos, diputada, tenen molt a veure amb els governs que han presidit el que avui i en aquests moments és el seu partit.

Per tant, els elements que preocupen el teixit empresarial del país tenen a veure amb qüestions conjunturals –i aquí hem desplegat 3.182 milions d'euros en ajudes–, però també amb elements de fons, com deia abans, que es concretaran amb el pacte nacional per a la indústria, que el que vol és fer la transició a aquest model de reindustrialització del país modern, net, sostenible i digital, que entre d'altres coses aconseguirà reduir les emissions de CO₂ i al mateix temps mantenir la competitivitat de les nostres empreses, que vol dir fer compatible la lluita contra el canvi climàtic i el creixement econòmic que comporti prosperitat compartida per a tothom. En tot cas, el que estem fent és desplegant el pacte nacional per a la indústria, reindustrialització i una llei...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

...de canvi climàtic que també van votar vostès.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les polítiques de reinserció.

Pregunta al Govern sobre les polítiques de reinserció

310-00260/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joaquim Jubert, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joaquim Jubert Montaperto

Bon dia. Ja fa molts anys Raimon cantava que la nit és fosca. A Catalunya creiem en el respecte i protecció dels drets fonamentals, amb especial rellevància pel dret de defensa, la llibertat ideològica i el secret de les comunicacions, a banda del principi de legalitat. I és per això, consellera, que la justícia a Catalunya no té entre les seves eines les escoltes il·legals a advocats o altres personalitats, com estem descobrint que sí que són corrents a Espanya, comprant programes espies i malversant fons públics, senyor Carrizosa, amb els diners de tots, per molt que els espiats no creguem en la unitat d'Espanya i aspirem legítimament a l'exercici del dret de l'autodeterminació i la independència del nostre país.

Els principis rectors del sistema de justícia a Catalunya consideren la presó com un fracàs del sistema. La seva funció ha de ser eminentment restaurativa, donant eines de reintegració social dels interns amb mesures de compliment alternatiu de penes i un esforç continuat de millora dels equipaments i de la capacitat dels professionals que hi treballen. El sistema arrossega mancances, perquè és veritat que fins que no hem tingut els presos polítics a les presons aquestes no han estat objecte d'atenció per a la societat.

La prioritat del departament, com vostè ha explicat a la comissió, és vetllar pels drets humans i per a les persones preses en tota la seva dimensió, perquè l'objectiu no és el càstig, sinó la rehabilitació i la reinserció. Ens consta que vostè sempre diu que les presons són un servei públic de primer ordre, igual que ho són les escoles o els hospitals. Més enllà dels aspectes millorables, que segur que n'hi ha, des del departament feu una aposta per reforçar les polítiques que es fan des del Cire.

Com que volem ser un país de progrés, on la reinserció no ja de les persones vulnerables sinó de les persones excloses del sistema sigui una realitat, li pregunto, consellera: què pensa fer per afavorir la reinserció de persones condemnades penalment?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Diputat Jubert, moltes gràcies per la pregunta. Efectivament, el model de presons català, el model d'execució de mesures penals, pivota en la rehabilitació per a la reinserció, amb polítiques actives de formació, d'ocupació, d'inserció, per poder recuperar aquestes persones que han tingut un mal pas i poder-les reinserir a la societat. Aquestes polítiques les fem des del departament amb un especial èmfasi i volem seguir-hi treballant, de manera que apostem de forma decidida perquè es compleixin el màxim de mesures penals fora de la presó. Partim de la base que la presó, la privació de llibertat, ha de ser l'última ràtio. I per això el que volem fer és potenciar mesures penals alternatives i de justícia restaurativa, en col·laboració amb els jutges, de manera que permetin garantir una resposta més eficient del compliment de la pena i, alhora, garantir la reinserció i evitar, evidentment, la reincidència. Com més compliment en llibertat, més reinserció, menys reincidència.

I, per això, des del Departament de Justícia, volem treballar per fomentar aquestes 8.300 mesures penals alternatives que avui s'estan complint fora de les presons. Pensem que hi ha una comunitat presa d'unes vuit mil persones. Per tant, s'estan executant més mesures penals alternatives que privatives de llibertat. Per tant, hem de continuar en aquest camí. I per aconseguir-ho hem de traslladar als jutges el missatge de que el compliment de les mesures penals alternatives que acordin són complibles.

Per tant, en primer lloc, hem de baixar aquesta demora que hi ha de vuit mesos de poder executar aquestes mesures penals alternatives. I com? Doncs amb un pla de xoc. Un pla de xoc que consisteix en unes mesures a adoptar durant tres anys, per import d'un milió d'euros tots els tres anys, de manera que el temps de demora en compliment no arribi als seixanta dies.

I com ho farem? Doncs, en primer lloc, incrementant els programes formatius –això és bàsic– per a les persones condemnades. En segon lloc, augmentant el nombre de delegats d'execució penal que vetllen pel bon compliment d'aquestes mesures penals. I, en tercer lloc, buscant més complicitats tant en el món municipal com en entitats del tercer sector, per tenir més recursos per oferir a aquestes persones privades de llibertat.

Perquè la millor reinserció és, quan sigui possible, no privar la persona del dret fonamental a la llibertat. Per tant, moltes gràcies per la pregunta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les actuacions relatives a les places del grau universitari d'infermeria.

Pregunta al Govern sobre les actuacions relatives a les places del grau d'infermeria

310-00261/13

Formula la pregunta el diputat senyor Jordi Fàbrega, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, Catalunya pateix un greu problema de disponibilitat de professionals sanitaris. L'emergència sanitària de la covid-19 ho ha evidenciat encara més. Al registre de professionals sanitaris del Departament de Salut, hi ha actualment prop de cinquanta mil infermeres i infermers, un quaranta per cent, però, té més de cinquanta anys, amb una clara tendència a l'envelliment de la professió a curt i mitjà termini.

A més, les infermeres de més edat pertanyen a l'època on ens cursava ATS i, per tant, van començar a treballar de ben joves i moltes d'elles als seixanta-dos anys opten per una jubilació anticipada. Es preveu que en els propers cinc anys es jubilaran entre sis mil i vuit mil infermeres.

D'altra banda, el personal d'infermeria ha incrementat el seu nivell d'estudis, passant d'una diplomatura de tres anys a un grau universitari de quatre. Aquesta major capacitació professional i l'excel·lència en la seva tasca ha fet incrementar la seva cartera de serveis, assumint, cada cop més, més responsabilitats; fet que és molt positiu, però que demana més professionals per a les noves tasques.

Els darrers estudis comparatius mostraven que Catalunya tenia una ràtio de 6,2 infermeres per cada mil habitants –ràtio que encara és menor a Espanya, que és de 5,9–, però si ens emmirallem als països europeus, què és el que hem de fer, estem lluny de les 8,8 infermeres per mil habitants de mitjana. Hi ha molts estudis que assenyalen que en els països que tenen més infermeres la salut de la població és més bona, i amb més qualitat de vida en aquells països que inverteixen en infermeria.

Aquest dèficit de titulats d'infermeria és un dels problemes del nostre sistema sanitari actual. I aquí s'hi ha de sumar la perspectiva territorial. Si ens trobem així a l'àrea metropolitana, imaginin-se vostès com estem a les zones rurals.

Com a mesura urgent, el Departament de Salut ha incrementat la contractació de professionals d'infermeria durant la pandèmia; professionals que ja han esdevingut estructurals i moltes d'elles vingudes de diferents comunitats autònomes d'Espanya o d'altres països.

Però la solució a llarg termini o a mitjà termini passa per incrementar l'oferta formativa i formar més professionals a les nostres universitats. I fer-ho amb una visió territorial: necessitem professionals formats a casa nostra. El Departament de Recerca i Universitats, conjuntament amb el Departament de Salut, va anunciar la setmana passada un increment de prop de sis-centes places del grau d'infermeria per al curs vinent.

És per això, consellera, que des de Junts per Catalunya volíem preguntar-li com està previst fer aquest increment tan necessari.

I deixi'm acabar comentant-li que des del Pirineu estem treballant de manera coordinada entre totes les valls i tots els dispositius assistencials per poder oferir aquest grau d'infermeria a l'Alt Pirineu i Aran, en una unitat docent Pirineu, dependent de la Universitat de Lleida, tal com ens va demanar; un projecte estratègic vital per garantir l'assistència al Pirineu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Gemma Geis, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Gemma Geis i Carreras)

Bon dia, presidenta. President, consellers, diputats, el primer que vull fer és expressar el meu suport als investigats, professors universitaris del sistema de coneixement de Catalunya. I, per tant, sempre tindran el suport del Departament de Recerca i Universitats. (Aplaudiments.)

El diputat Fàbrega sap bé, perquè ha estat alcalde, és pediatre, és diputat..., ens explicava molt bé quina és la mancança, quina insuficiència de la ràtio de personal d'infermeria tenim a Catalunya. I la veritat és que la setmana passada vam presentar un acte, conjuntament amb el conseller Argimon, al Paraninfo de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, titulat «Per un sistema universitari connectat amb la salut del país. Més i millor formació».

Complim amb un dels acords de govern d'aquesta legislatura amb aquest increment de places en el grau d'infermeria; aquestes prop de sis-centes places, que augmenten un vint-i-cinc per cent les places ja existents, que és un increment necessari, però no suficient. I voldria destacar amb quins tres aspectes hem vertebrat aquest increment de places.

Primer, el criteri d'equitat. Què vol dir això? Doncs que el vuitanta per cent de les places que s'incrementen són places a preu públic, de tal manera que, per primera vegada, s'augmenta l'oferta de places públiques envers la privada.

El segon, el criteri de vertebració territorial. Aquest augment de places es realitzarà a Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Manresa, Igualada, Vic, Tortosa, Badalona, Sabadell, l'Hospitalet, Esplugues i Sant Cugat, i també espero que ben aviat Penedès i els Pirineus.

El segon criteri és el de qualitat. L'increment de places no ha d'anar en detriment de la qualitat de la formació, perquè a nosaltres ens preocupa i som responsables de la primera hora teòrica del primer curs a l'última hora pràctica del quart curs. I, en aquest sentit, hi ha un grup de millora dels estudis d'infermeria per millorar els continguts. I, doncs, quan hi hagi aquest informe, també l'aplicarem.

I el tercer és aquesta complicitat. Aquest acord el que fa és renovar la complicitat del sistema universitari amb el país, perquè, al final, les universitats hi són per fer millor el país i per fer millor la vida de les persones. Per tant, espero que al Pirineu, també, i al Penedès sigui ben aviat possible.

Moltíssimes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'actualització de l'estratègia «Més Catalunya al món».

Pregunta al Govern sobre l'actualització de l'estratègia «Més Catalunya al món»

310-00262/13

Formula la pregunta el diputat de Junts per Catalunya senyor Francesc de Dalmaes.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Estic segur que no li sabrà gens de greu que li robi uns segons de la pregunta per fer arribar el nostre condol, el condol d'aquest Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, a tota la comunitat benedictina de Montserrat, a tota la família i als amics i a tots els que vam estimar el pare Massot, un referent humà, un referent intel·lectual, un referent cultural.

I molt especialment també el condol a aquest tresor nacional que és Publicacions de l'Abadia de Montserrat, que ell va dirigir durant cinquanta-un anys, que és l'editorial més antiga d'Europa. El nostre condol. *(Aplaudiments.)*

I, consellera, ara sí. Ens ho va explicar en ple, ens ho va explicar en comissió: una de les estratègies del seu departament era aquest «Més Catalunya al món», aquest explicar que aquest Parlament, el Parlament més independentista de la història, que havia donat lloc a aquest Govern gràcies al cinquanta-dos per cent, doncs, continuava la seva tasca a l'exterior amb més delegacions, amb més viatges, amb més explicacions, per explicar que el repte de Catalunya és imbatible, que és una aposta cívica, pacífica i democràtica basada en drets, basada en principis democràtics essencials.

No l'hi han posat fàcil. No l'hi han posat fàcil la marca Espanya. Tampoc l'hi hem posat fàcil des d'aquí. Vostè ho va explicar molt bé: no és fàcil anar pel món quan hi ha un projecte de màrqueting, com ho definia vostè, que és aquesta taula de negociació inexistente, de la qual ha tingut que anar explicant exactament el que era. El temps li ha donat la raó. I, per tant, ha pogut explicar... I els fets li han donat la raó en el sentit que és igual que governi Rajoy, que governi Sánchez, el Govern espanyol respecte a Catalunya fa el que millor sap fer, que és judicialitzar, que és reprimir i que és espionar.

Efectivament, vostè la setmana passada era, si no m'equivoco, a Eslovàquia i a Àustria. A principis d'aquesta setmana era a Bèlgica. Ens agradaria molt saber, a més a més del programa, quins *inputs* ha rebut sobre aquesta qüestió.

I, finalment, també la voldrem felicitar, perquè tot això que fa vostè ho fa gastant en un any el que en un dia i mig es gasta el Govern espanyol en armament. Tot el que fa la seva conselleria és el que es gasta l'Estat espanyol en un dia i mig en armament. Molt difícil ho han de tenir els que demanen pau o els que diuen «no a la guerra» i donen suport, estabilitat o formen coalició amb el Govern espanyol.

Moltes gràcies, consellera.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert.

La consellera d'Acció Exterior i Govern Obert (Victòria Alsina i Burgués)

Gràcies, presidenta. Diputat, una resposta d'aquesta setmana que tracta temes internacionals: crec que ha de començar celebrant la derrota de la senyora Le Pen a França. La victòria de Macron està en l'interès d'Europa i, per tant, està en l'interès de Catalunya. I els que, com jo, som europeistes i atlantistes, qualsevol projecte que debiliti la Unió Europea o les relacions transatlàntiques no són bons. Per tant, celebrem aquesta victòria.

I passo a parlar del projecte «Més Catalunya al món», que el diputat coneix bé, perquè l'hem discutit i l'hem parlat i l'hem treballat també de manera conjunta amb tots els membres de la comissió d'exterior. I aquest projecte és el que preveu abans de que acabi aquest any, doncs, que passem a cobrir, de quaranta-quatre a seixanta-tres països, amb presència directa de les delegacions del Govern. És el que ens farà que tinguem delegacions amb seu a Japó, Corea, a Sudàfrica, també a Marroc, a Andorra i a Brasil, i oficines a Quebec, Dublín i Ljubljana. La de Senegal ja està en marxa, ja tenim un delegat, no?, que està posant també en marxa i en funcionament una d'aquestes delegacions que es preveien de manera important en aquest pla.

I aquests dies, de la mà precisament de la delegació de l'Europa Central, he pogut tenir reunions importants amb l'executiu, amb el legislatiu d'Àustria i Eslovàquia; també amb tres regions, amb les que teixirem una col·laboració a llarg termini com a país. Hem pogut celebrar el Sant Jordi. Aquesta ha estat una de les moltes celebracions que hem fet arreu del món, perquè és una de les grans contribucions al patrimoni immaterial de la humanitat que fem des de Catalunya, cent cinquanta en quaranta països.

Però més enllà d'això, el que han tingut en comú totes aquestes reunions polítiques d'aquest viatge i el que han tingut en comú també les múltiples atencions a premsa –perquè la premsa es mira Catalunya– ha estat, doncs, precisament el «Catalangate». I el «Catalangate» té ressò internacional. Té ressò, perquè s'ha espiat en cinc països. Té ressò, perquè és un cas flagrant que afecta membres del Parlament europeu, espanyol i català, i perquè forma part d'un debat global. I aquí la dimensió internacional és important i nosaltres la denunciarem a totes les instàncies, perquè mai és coincidència que el que passa a nivell internacional, doncs, té unes conseqüències a Madrid. No ho era que aquell dia en concret Pedro Sánchez vingués al palau del Liceu a presentar els indults, el mateix dia que el Consell d'Europa discutia una resolució molt rellevant.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la construcció del nou hospital de Tortosa.

**Pregunta al Govern sobre la construcció del nou hospital de Tortosa
(Baix Ebre)**

310-00257/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joaquim Paladella, del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Fa unes setmanes el Ple d'aquest Parlament va acordar, sense cap vot en contra, impulsar la construcció d'un hospital nou a Tortosa, tancant així anys d'indefinició entre si s'havia de remodelar i ampliar el centre existent o construir un hospital nou. El Ple també instava el Departament de Salut a presentar amb la major celeritat el projecte d'aquest nou centre sanitari, ja que és una necessitat urgent per a la gent de Terres de l'Ebre.

Ahir, per sorpresa, vostè va visitar Tortosa –casualitats del destí– i va fer un anunci que potser pretenia ser la resposta a la pregunta d'avui. Pel que hem pogut saber, si és la resposta, no s'ajusta al que el Parlament va aprovar. És per això que li preguntaré avui: quina previsió té el Govern per complir amb l'acord del Parlament?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Bon dia, presidenta. Bon dia, diputat. El que és clar i està clar és que l'Hospital Verge de la Cinta requereix una actuació urgent. No podem esperar més i, des d'aquest punt de vista, ahir el que sí que ja vam anunciar, després, també, de mesos de treball en el departament, també amb el mateix hospital i el consistori, és la primera fase d'una ampliació d'obra nova, 5.500 metres quadrats, que comportarà nous quiròfans, nous gabinets, etcètera, que en licitem projecte i obra aquest estiu –aquest estiu–, i que tindrem acabat a mitjans de l'any 25.

Per una altra banda, ahir, en la reunió d'ahir, es va oferir des de l'ajuntament uns terrenys de què nosaltres estudiarem la viabilitat i de què després podré donar més detalls.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joaquim Paladella.

Joaquim Paladella Curto

Senyor conseller, l'acordat per esta cambra deixava ben clar la necessitat de construir un nou hospital i presentar amb la major celeritat el projecte d'aquest nou equipament. Ahir, vostè va anunciar una ampliació del Verge de la Cinta, al temps que indicava que començaria els tràmits i la redacció del projecte del nou hospital l'any 2025. Aquesta remodelació no és més que un intent d'apedaçar un problema, amb una mínima despesa possible, una solució per a avui i que hipoteca el futur i que tindrà un evident impacte negatiu en el servei del demà.

L'anunci d'iniciar els tràmits de redacció del projecte per a l'any 2025, amb tot el respecte, conseller, no resulta creïble, ja que l'expressió «l'any 2025» no l'ha vist ningú. La necessitat urgent de remodelar o d'actualitzar les instal·lacions del Verge de la Cinta demostra lo precari de la infraestructura actual, però en cap cas ha de representar una excusa, fre o retard per a la construcció del nou hospital. Situar l'inici de redacció del projecte a anys venidors no compleix amb la demanda del Parlament de «major celeritat»; si més no, és tot lo contrari.

El nostre grup parlamentari li demanem que aprofite aquesta pregunta per anunciar que aquest any és l'inici del projecte del nou hospital. Faci creïble amb fets el que és un anunci enganyós. Anuncii una habilitació de crèdit per redactar els estudis i projectes del nou hospital. Iniciï els tràmits per a aquesta contractació. Treballe amb l'ajuntament per fer-ho real en un temps raonable. Però no ens digui que ho iniciarà l'any 2025. Això no és creïble. Ni tan sols vostè ens ho pot fer creure. I el que és més greu: ni tan sols vostè pot assegurar-nos que serà així. Senyor conseller, ho farà?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Senyor diputat, miri, ahir també el que vam estar explicant és que dintre de lo que és l'anàlisi dels pros i dels contres d'una ampliació completa o d'un nou hospital, el departament i tota la part tècnica també opta per un nou hospital. Per què? Doncs per una raó molt senzilla: perquè l'ampliació no acabarà de donar totes les solucions que necessita l'hospital, perquè hem de remodelar tot un hospital nou..., perdó, actual, que són 25.000 metres quadrats, que té quaranta-sis anys, i que no ha estat, segurament, molt ben mantingut, i que, des d'aquest punt de vista, també un altre punt importantíssim és que ens quedem sense espai de reserva. Per tant, faríem una inversió molt important en un lloc poc accessible i, des d'aquest punt de vista, no tindríem tampoc un hospital per als propers cinquanta anys.

Per tant, nou hospital, sí.

Vostè em demana celeritat. Jo, escolti, porto uns mesos. Recordo que es va posar un cartellet, un cartell –any 2006– a La Farinera, dient: «Aquí anirà el nou hospital

de Verge de la Cinta.» Per tant, doni'm (*aplaudiments*) només uns mesos, de setze anys a uns mesos, escolti.

Després, em demana una altra cosa que no podem fer, que és començar a redactar un projecte si encara no tenim uns terrenys reals. La Generalitat necessita tenir uns terrenys cedits per poder fer –per poder fer– un projecte. No podré fer un projecte que val milions de diners per al departament, si després, per la raó que sigui, no hi ha un terreny hàbil. Perquè ens diran: «Escolti, vostès han llançat els diners.»

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les actuacions per afrontar els danys provocats per les gelades a les comarques de Lleida.

Pregunta al Govern sobre les actuacions per a afrontar els danys provocats per les gelades a les comarques de Lleida

310-00258/13

Formula la pregunta el diputat senyor Òscar Ordeig, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Consellera, ahir va ser un dia històric; un dia històric i molt emocionant per al món rural, per a l'agricultura i diria que per al conjunt del país. Vam assistir, molts dels que estem aquí, a la preestrena de la pel·lícula premiada a Berlín, *Alcarràs*; un retrat pedagògic, un retrat emocionant d'una família, d'una agricultura i d'un territori que s'esforça per tirar endavant i per sobreviure, tot i les adversitats, tot i les moltes dificultats i a vegades també molta incomprensió, món rural desconegut que no s'ha tingut prou en compte i que la Carla Simón ha sabut projectar al món i il·lusionar-nos per lluitar-hi; un petit miracle que genera una oportunitat que hem d'aprofitar.

Tenim il·lusions i reptes, però continuem tenint moltes urgències i dificultats. Som una de les zones productores d'aliments més competitives d'Europa i ho hem d'aprofitar. Però a principis d'aquest mes, bona part de les comarques de Lleida i del Pirineu varen patir les pitjors gelades en trenta anys en un mes d'abril. Un gran desastre. Molts ho han perdut tot, vostè ho coneix. La situació és insostenible i cal que el Govern impulsi mesures urgents de suport. La política i el Govern, en aquests moments dramàtics, han d'estar a l'alçada. El Govern impulsarà, consellera, ajudes directes a la fruita per les gelades a les comarques de Lleida i el Pirineu?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula a la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

(*La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...i a tots. Senyor Ordeig, contenta de tornar-lo a sentir parlar d'agricultura en aquest hemicle. Evidentment –vostè ho ha dit–, a principis del mes d'abril, doncs, gran part del país, però principalment la plana de Lleida, va patir aquestes gelades, gelades històriques, i, evidentment, tota la fruita dolça, però també la fruita de llavor i també els ametllers, van patir unes conseqüències brutals, en alguna ocasió inclús el vuitanta per cent de la producció. El Govern, com no ho pot fer d'altra manera, i el departament, està amb la pagesia, està al costat de la pagesia. Hi és, hi serà, i més quan hi ha qüestions extremes com la que avui ens ocupa, parlant de les gelades.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Consellera, jo també m'alegro molt de debatre amb vostè sobre agricultura, però això que m'ha dit són *parole, parole, parole*, i cal concreció. No entenem per què el Govern no ha anunciat, després de gairebé un mes, mesures concretes, ajudes concretes en un desastre com el que hem viscut. La Generalitat en aquests moments –i si no ho fa ara, ja em dirà quan ho farà– ha d'anunciar ajudes directes a les explotacions i a les famílies afectades. Per què no ho han fet? Quan ho faran? De quin import? El sector ho està demanant i no han rebut resposta.

La situació és límit i si esperem més setmanes lamentarem desaparició de més i més explotacions. Cinquanta mil hectàrees afectades, l'equivalent a 25.000 camps de futbol –25.000 camps de futbol–, entre el seixanta i el cent per cent de la producció afectada. Un cop devastador a l'economia, als llocs de treball i als aliments –ara que parlem tant de dependència alimentària– de casa nostra.

Per tant, escoltar, estar al costat del sector, mesures urgents, assegurances agràries, i ajudes directes al sector, consellera, ajudes directes que no poden esperar.

Moltes gràcies. Visca les comarques de Lleida. Visca Alcarràs. Visca el món rural.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

(La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...ho hem treballat, evidentment, amb el conseller Torrent, per a les cooperatives i per a les, evidentment, centrals. Crèdits bonificats al cent per cent; en aquests moments 40 milions, però estem treballant, evidentment, també per ampliar-los. També, evidentment, tot el tema de prevenció de glaçades, millora i perfeccionament, en aquest cas, dels programes operatius.

Però tenim un problema, bàsicament, amb les assegurances espanyoles –en aquest cas, amb Agroseguro–, absolutament conegut i molt greu. En això estem treballant amb un grup de treball, també amb Agroseguro, asseguts, perquè el problema –vostè l'hauria de conèixer– és justament que molts dels nostres pagesos i pageses es troben que si van tenir glaçades l'any anterior, o dos anys anteriors, evidentment aquest sistema d'assegurances els penalitza. És a dir, que això és molt important i en això estem treballant.

Aquests dies –en parlava vostè–, tothom, de fet, parla de pagesia, parla de les Terres de Ponent –això és una sort–, arran de l'estrena, de la preestrena de la pel·lícula de la Carla Simón, aquesta fantàstica obra d'art. Deixi'm acabar amb dos conceptes molt importants, el de la sobirania alimentària i el del relleu generacional.

Miri, perquè les conseqüències d'aquest episodi, de les glaçades que ara vostè parlava, van molt més enllà de les xifres, van molt més enllà de les hectàrees i també de les tones. La pel·lícula de la Carla ens parla sobretot de persones, i ens parla de dignitat. I això per nosaltres és extremadament important. El futur del nostre camp és essencial, perquè ens hi va també la sobirania alimentària, però ens hi va, per davant de tot, la dignitat d'aquestes persones. No tingui dubte que aquest departament, com sempre, està al costat de la pagesia, treballant directament amb la pagesia, amb les organitzacions agràries, a peu de camp, i ens en sortirem, de ben segur, perquè la pagesia segueixi bategant de manera digna.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'inici del curs escolar 2022-2023.

Pregunta al Govern sobre l'inici del curs escolar 2022-2023

310-00259/13

Formula la pregunta la diputada senyora Esther Niubó, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. En primer lloc, espero que hagi pogut descansar alguns dies de Setmana Santa, que hagi pogut també aprofitar per reflexionar sobre la situació educativa, sobre les decisions i la forma en què s'han pres algunes d'aquestes decisions per part del seu departament els últims mesos i setmanes. I, a dia d'avui, tenim que el procés de preinscripció d'infantil, secundària i primària s'ha acabat, però encara hi ha molts dubtes amb relació a l'inici del proper curs escolar, que preocupen evidentment les famílies.

Conseller, ens pots confirmar en quina data començarà el proper curs escolar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Niubó, el proper curs escolar començarà a les escoles el 5 de setembre i als instituts el 7 de setembre. I avancem el curs escolar perquè és una bona mesura per a l'alumnat. Tothom hi està d'acord. És una bona mesura per a l'alumnat, perquè es redueix, escurça el temps de desconnexió a l'estiu, i és una bona mesura per a l'alumnat en situació de vulnerabilitat.

És una bona mesura per a les famílies, perquè deixant els fills a la mateixa escola –conciliació familiar al cent per cent–, deixant els fills a la mateixa hora que ho feien fins ara –i els aniran a recollir també a la mateixa hora–, no afecta els drets laborals dels nostres mestres, que faran el mateix nombre d'hores lectives. I, per tant, estem establint un procediment simple amb professionals del lleure educatiu, que atendran l'alumnat a les tardes, i amb un grup de treball amb les direccions estem acabant d'ajustar tot el procediment.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, conseller, per la resposta. La veritat és que hem de lamentar que novament no s'hagi tingut en compte l'opinió majoritària de la comunitat educativa, representada en el Consell Escolar, que li estava demanant una moratòria d'un any per preveure els recursos i les mesures necessàries per garantir el millor funcionament dels centres educatius, i també l'equitat educativa amb relació a la jornada i l'oferta educativa a les tardes.

La darrera vegada que l'hi preguntava, em deia que encara no ho tenia clar, que ho estaven discutint, però avui dia ja fa gairebé tres mesos que el president de la Generalitat va anunciar aquest avançament del calendari.

Per tant, si no ho havien fet abans, han tingut temps de pensar-hi. I li demano que ens respongui, doncs, concretament: quines activitats s'oferiran –seran extraescolars, serà el servei de menjador ampliat, serà lleure...–; a qui aniran dirigides –a tots els nens i nenes o només a alguns–; quin cost tindrà per a les famílies i qui ho gestionarà –seran els ajuntaments, seran les AFAs, seran les direccions...–, i si haurem d'esperar

al mes de setembre o ja al mes de juny vostè també garantirà aquesta oferta de lleure a les tardes.

La veritat és que li demanem concreció i claredat, ens sembla que és el mínim que li podem demanar. I, d'altra banda, ens sorprenia que ahir vostès publicaven les plantilles; novament tiraven pel dret i, per tant, tornaven a trencar aquesta negociació amb els sindicats. Realment, no entenem quantes vegades l'han de reprovar perquè vostè, doncs, canviï d'actitud. Però, en qualsevol cas, els sindicats ja han demanat..., han dit que faran noves mobilitzacions aquest tercer trimestre. Veurem què acaba passant l'inici del proper curs.

I el nostre grup, al darrer Ple, li demanàvem, li oferíem, de fet, suport per a una modificació parlamentària, per a un pla de xoc per a l'educació, no només pensant en els sindicats, que també, sinó pensant en una millora de la qualitat de l'atenció educativa i també en la recuperació de les condicions laborals dels docents, que recordem que Catalunya és l'únic lloc on no ho han fet.

Per tant, aquell dia no ens contestava. Jo li demanaria que ho faci avui, que ens digui si han tancat definitivament la porta a la negociació, si realment el seu Govern ha decidit governar en contra del professorat i sense tenir en compte les direccions, o si encara hi ha marge, hi ha la porta oberta per a la negociació i es podria recuperar aquesta hora lectiva a primària i a secundària el proper curs.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada –ho comentàvem en anteriors ocasions–, el que no podem fer és posposar una bona mesura per a l'alumnat; no podem anar dilatant les decisions que són bones per a l'alumnat. Comencem una nova etapa del sistema educatiu després de la pandèmia i hem de ser capaços de prendre decisions. Aquest Govern republicà ha vingut a governar, no ha vingut només a gestionar. I, per tant, el que fem amb les tardes de setembre és garantir-les per a tot l'alumnat –per a tot l'alumnat–, amb cent per cent de gratuïtat i amb professionals de lleure educatiu.

Vostè es referia a que hem trencat negociacions. Res més lluny de la realitat. Qui trenca les negociacions és qui fa set meses sindicals que no es presenten a parlar. Els que demanen diàleg fa set meses sindicals que no es presenten, que és on hem de parlar i acordar, havent-los fet moltes propostes per escrit i diferents propostes. Els sindicats prefereixen la confrontació a l'acord, i han renunciat –han renunciat– a reduir l'hora lectiva a les escoles el proper curs. No signaran un acord que redueix l'hora lectiva a les escoles el proper curs.

I, per tant, nosaltres seguirem fent la nostra feina. Donarem resposta a deu de les catorze reclamacions sindicals dins d'aquesta legislatura, pensant sempre en el que és bo per a l'alumnat.

I espero que vostès no comparteixin que no es presentin a parlar i que tinguin actituds que no representen els nostres mestres, sabotejant actes, amb manca de respecte per a gent que havia treballat molt per presentar documents que transformen el sistema educatiu i que ens fan avançar.

I si em permet, ràpidament, més enllà del soroll nosaltres anem als fets: el curs vinent. Vostè deia «el curs vinent»... El curs vinent reduïm les ràtios; gratuïtat de l'infantil 2 per a les famílies; distribució equilibrada de l'alumnat amb acompanyament econòmic des del primer alumne; avancem el calendari, que és bo per a l'alumnat; no concertem els centres que separen nens i nenes a les aules; currículum amb transitorietat, i una aposta, com no s'ha fet mai, per la formació professional d'aquest país.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la situació dels treballadors sanitaris.

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors sanitaris

310-00254/13

Formula la pregunta el diputat senyor David Cid, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, conseller. El passat 19 de maig deixàvem enrere l'ús de la mascareta en molts espais de la nostra vida, sent la prova més clara que entràvem en una nova etapa de la pandèmia, malgrat que és cert que tornen a pujar els ingressos hospitalaris. Han passat dos anys dels aplaudiments als balcons, de milions de ciutadans i ciutadanes, als nostres professionals sanitaris. Dos anys en què ha quedat demostrat que qui ens protegeix és el nostre sistema sanitari de salut i són els nostres professionals.

Conseller, és el moment de passar dels aplaudiments al reconeixement real. No podem deixar que els nostres professionals segueixin deixant la sanitat pública, que marxin a altres comunitats autònomes, a l'estranger o, fins i tot, que marxin a la sanitat privada perquè tenen millors condicions laborals.

Conseller, li volem preguntar quines mesures pensa prendre el seu departament per millorar les condicions laborals dels professionals sanitaris? En quin moment arribaran les merescudes pujades de sou?

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep Maria Argimon, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat, en principi lo que és la millora de les condicions laborals és una prioritat del departament, i així ho vam deixar palès també a la primera compareixença, el dia 1 de juliol, i evidentment de tot el Govern, i així també ho va deixar palès el propi president del Govern en el seu debat de política general.

I, des d'aquest punt de vista, després, en la rèplica, li detallaré algunes de les mesures que estem prenent en aquests moments.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid.

David Cid Colomer

Conseller, com diria la meva àvia, *del dicho al hecho hay un trecho*. Li donaré una dada. Sap quina és la comunitat autònoma que dedica menys recursos del pressupost de salut als seus professionals sanitaris? Catalunya. Nosaltres dediquem només el trenta-cinc per cent de la despesa sanitària pública als sous dels nostres treballadors sanitaris; és un deu per cent menys que a la resta de comunitats autònomes, i som la darrera comunitat autònoma. Jo crec, conseller, que hem de deixar de parlar de què pot fer Espanya per nosaltres i començar a prendre mesures de què podem fer nosaltres, què pot fer vostè per la sanitat pública catalana.

Aquesta mateixa setmana li deien, els representants dels treballadors de l'Institut Català de la Salut, que rebutjaven frontalment la seva proposta de millora o de modificació de les condicions laborals. Tots els sindicats han rebutjat la proposta que ha fet l'Institut Català de la Salut.

I, per altra banda, el conveni del Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya, conegut com el Siscat, fa més d'un any que està caducat i encara no

està renovat. No podem seguir tenint professionals de primera i professionals de segona en el nostre sistema de salut.

Li fem tres propostes. La primera és que vostè s'impliqui directament en la negociació del conveni del Siscat. I no val dir que no pot intervenir en la negociació amb la patronal privada, quan vostè directament –quan vostè directament– ha negociat i, en aquest cas, ha inaugurat la clínica privada a Girona, per exemple, per posar-li un exemple. Per tant, quan pensa millorar...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat.

David Cid Colomer

...d'una vegada per totes, els sous dels treballadors públics?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Diputat, dues coses. Primer, al salari. L'increment retributiu no depèn de Catalunya. Hi ha un dos per cent de massa salarial per a tot el treballador públic. Primer element.

Segon element, quan vostè diu «el trenta-cinc per cent, hi dediquem», aquí hi ha, com sempre, un problema de denominador. L'Estat no té els salaris de tot lo que és el Siscat, ni de l'Hospital Clínic, ni de l'Hospital de Sant Pau, ni de tot lo que és la part sociosanitària. El trenta-cinc per cent és a l'ICS. I és impossible un trenta-cinc per cent dedicat a salari –i això ho sap qualsevol persona que hi treballi– quan a l'hospital es deixa..., aproximadament d'entre un seixanta i un seixanta-cinc per cent és salari, a qualsevol hospital; el noranta, noranta-dos per cent, a l'atenció primària; el mateix –el mateix– percentatge a sociosanitari, i molt aproximat, a salut mental. Aquest és el primer element.

El segon element, quant a lo que és «la gent marxa». Hem incorporat setze mil professionals, cinc mil d'ells a l'atenció primària. Acord del Siscat o acord de conveni. Hi ha un acord parcial, que no és el millor, però és un acord parcial, i que han signat tots tots tots els sindicats, inclòs per primera vegada el Sindicat de Metges, que no havia signat mai –mai– des de l'arribada de la democràcia un sol –un sol– conveni.

Segon element. Hem començat el tercer acord, la mesa de tercer acord, amb l'ICS. Deixem un temps per veure com va.

I tercer element molt important: l'estabilització de professionals. En aquests moments hi haurà, aquest any, una convocatòria de tretze mil, pràcticament tretze mil places, de les quals set mil són gràcies a pressupostos. I, per tant, aquí haig d'agrair..., però també el seu suport –també el seu suport–, perquè això permetrà fer set mil persones fixes, i 22.000 persones l'any 24, que és la màxima oferta que s'ha fet.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre el suport i l'impuls a la cultura catalana.

Pregunta al Govern sobre el suport i l'impuls a la cultura catalana

310-00264/13

Formula la pregunta la diputada Jenn Díaz, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Bé, ja ho saben, que després de dos anys de pandèmia hi havia moltes ganes de gaudir d'una diada de Sant Jordi amb una certa normalitat. La previsió ja anunciava que seria un dia amb certs riscos i complicacions, però no va ser fins que el vam viure que vam ser conscients de fins a quin punt el dia ens quedaria marcat a la memòria.

D'entrada, voldríem mostrar tot el nostre suport a totes les llibreries i editorials que van patir les conseqüències de la pluja i la calamarsada i que van veure tots els seus esforços de tants dies, tants i tants dies, ofegats.

Crec que també és de rebut tenir present la generositat de tanta gent que va voler fer d'aquest Sant Jordi un dia inoblidable. No només per als que s'hi van acostar i van aguantar estoicament el temps, que en van ser uns quants, sinó per a tothom que va ajudar i va donar un cop de mà a qui ho va necessitar. I les vendes i l'afluència així ho demostren; no tot va ser negatiu el dia de dissabte. Però volíem aprofitar, doncs, per donar tot el nostre suport.

Crec que és pertinent també, uns dies després, que entre tots plegats, però sobretot des del sector del llibre, fem una reflexió sobre el dia de Sant Jordi. Potser no immediatament i no únicament centrant-nos en la jornada de dissabte, exclusiva, el Sant Jordi de 2022. Però sí que l'han començada a fer algunes veus dintre del sector. Llibreteres i editores assenyalen que aquest és un model, doncs, que hauríem de repensar, i ens conviden a fer-ho. Més enllà de si plou o no plou el 23 d'abril, l'univers que s'ha creat, amb totes les seves coses bones i les seves coses dolentes, és per a molta gent del sector gairebé inassumible, fins al punt que en un dia pot fer-ho trontollar tot.

I per això la resposta no la tindrem ja. Segurament, no és una resposta que haguem de donar des de la institució. Probablement, no és una competència directa del Departament de Cultura, però sí que és competència nostra escoltar el sector, acompanyar-lo. I, en aquest sentit, vostè, consellera, el dilluns va fer una reunió amb el gremi, també amb la cambra, per poder fer una avaluació dels danys. I, per tant, ens agradaria que ens expliqués com va anar aquesta reunió, que ens en fes cinc cèntims, d'aquesta línia d'ajut extraordinària, de les ajudes al sector que va patir les conseqüències del dissabte.

Però, com deia, no tot són males notícies, i també voldríem aprofitar per parlar de l'èxit internacional, de la bona salut de què gaudeix la cultura catalana, ahir amb la preestrena d'*Alcarràs*, però no només.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Primer de tot, volia dir que m'ha fet molt feliç sentir el diputat Ordeig parlant amb la consellera Jordà d'audiovisual. I això ens passa perquè, efectivament, la cultura catalana viu un moment dolç pel que fa a la seva vessant internacional. Tot just ahir tots érem a Lleida, els que érem a Lleida, veient *Alcarràs*, de Carla Simón. Tots els que ho vam viure allà va ser una nit emocionant, amb una gran pel·lícula, que sabem que va guanyar l'Os d'Or fa un parell de mesos. Però les últimes setmanes també hem tingut diverses mostres d'aquest èxit.

A principis d'abril els nostres escriptors van participar a la London Book Fair. És un certamen de primer nivell i és la porta d'entrada a les traduccions angleses, que és tan complicat. Només un sis per cent d'obra es tradueix a l'anglès. Per tant, entrar en aquest espai és molt i molt important. Fa poc més de dues setmanes vam ser a París, al matí, amb La Perla 29, que va estar quatre setmanes amb un espectacle en català al Teatre de La Colline, i a la tarda inaugurant una exposició de Gaudí al Museu d'Orsay, primer nivell internacional.

La setmana passada érem a la Biennal d'Art de Venècia. Una artista, la Lara Fluxà, va presentar en el pavelló català. Des de l'any 2009 l'Institut Ramon Llull és l'encarregat de fer aquest pavelló català a Venècia. Vull dir-vos que aquesta setmana també hem sabut que la darrera pel·lícula d'Albert Serra se'n va a Canes. Per tant, molt i molt important. Per tant, un gran moment per a la cultura catalana al món.

Però amb relació al que fa el Sant Jordi, el que m'estava preguntant, aquest any és evident que era molt i molt especial. Hi havia moltes ganes, molta il·lusió i molta emoció, i la ciutadania –també vostè ho deia– va respondre amb escreix.

Malauradament, la pluja va afectar una part concreta d'aquests esforços i il·lusions, i per ara sabem que va afectar de manera important deu parades a Barcelona, una a Badalona i una a Sabadell.

Des de la mateixa tarda ens vam posar en contacte amb el sector, amb el sector editorial, amb el sector dels llibreters, per tal de veure com estaven. Dilluns vam fer una reunió. I, per tant, vam anunciar uns ajuts extraordinaris a aquestes editorials i llibreries, que no són moltes, però que els danys han sigut molt i molt intensos.

Però el que hem d'aconseguir de veritat és que la gent no compri llibres només per Sant Jordi. El que hem d'aconseguir és que la gent compri llibres durant tot l'any. El que hem d'aconseguir és que la gent llegeixi durant tot l'any, i, si pot ser, en català. I el que hem fet i estem fent des de fa dos dies...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre els ajuts per a descarbonitzar la mobilitat.

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a descarbonitzar la mobilitat

310-00265/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Torrentà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Anna Torrentà Costa

Bon dia, consellera. Per tal de complir els objectius europeus i fer front a la situació d'emergència climàtica, cal fer passos fermes en molts àmbits. Un és la descarbonització, que passa per l'augment de l'electrificació en indústries i també en el transport. Un sector, el del transport i la mobilitat, que és el principal consumidor d'energia final de Catalunya, i que depèn, malauradament i en gran part, de combustibles derivats del petroli.

Des d'aquest Parlament, la llei del canvi climàtic va ser ambiciosa i pionera en establir un full de ruta en el desplegament legislatiu i fiscal per assolir aquesta fita, i per dotar-nos d'un fons climàtic que permeti noves eines en aquesta lluita. D'altra banda, des de les administracions locals ja fa anys que estem incentivant el canvi al vehicle elèctric mitjançant bonificacions en l'impost de vehicles, fins a un setanta-cinc per cent, i també posant punts de recàrrega en el municipi.

Reivindicant sempre la importància del transport públic i de la mobilitat activa, la indústria de la mobilitat i l'automoció ha de tenir un futur, i, per tant, un suport des de l'Administració amb una clara promoció i foment del vehicle elèctric; un vehicle elèctric connectat, autònom i tendint cap a un ús compartit, fent pobles i ciutats lliures de contaminació i millor qualitat de vida.

En aquest sentit, són moltes les línies d'ajut que es van convocant des de l'Icaen, que van prenent força gràcies a la conscienciació i divulgació a la ciutadania que promou el departament.

Programes, com el Moves III, per incentivar la mobilitat elèctrica mitjançant ajudes per a l'adquisició de vehicles elèctrics, i també en el suport del desplegament de

punts de recàrrega, tant per a particulars com per a empreses i com per a l'Administració, que s'ha exhaurit ràpidament amb més de 7.700 sol·licituds per a la compra de vehicles i més de 4.000 per a punts de recàrrega. És important també dir que hi poden accedir les comunitats de veïns per poder habilitar punts de recàrrega en els aparcaments comunitaris privats.

En aquest sentit, voldria demanar la seva valoració de les eines per afrontar aquesta descarbonització, i en concret del programa Moves III, i quines són les properes aportacions per incentivar el transport elèctric i la mobilitat sostenible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Diputada, ho ha dit vostè, eh?, si el que pretenem és tenir un model energètic, doncs, net i molt més sostenible, ens cal, sens dubte, descarbonitzar la mobilitat. Per tant, l'electrificació del sector del transport hi juga un paper imprescindible, perquè, com bé sap, doncs, evidentment, representa el quaranta-cinc per cent d'aquest sector. És el principal consumidor, en aquest cas, doncs, d'energia final al nostre país. Aquest és l'objectiu, eh?, en definitiva, del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

Hem ampliat, com bé deia vostè, aquest Moves III amb 65 milions d'euros més per impulsar, doncs, en aquest cas, la mobilitat sostenible amb l'adquisició de vehicles elèctrics, o també amb punts de recàrrega.

També ho ha dit vostè, ha set possible aquesta ampliació perquè els 65 milions que havíem tret, doncs, fa pocs mesos s'han exhaurit. Això vol dir, o ho volem entendre així, com no hauria de ser de cap altra manera, que en aquest cas, doncs, la resposta de la ciutadania és bona, i demostra la implicació en el repte de la transició energètica.

I permeti'm també aprofitar, doncs, aquesta intervenció per parlar de l'impost de les emissions de CO₂ de vehicles, que avui d'alguna manera també se n'ha parlat. A través d'un decret llei, de manera immediata, si no m'equivoco la setmana que ve –ara miro el conseller d'Economia–, doncs, el que farem és congelar les tarifes. Ho farem per a aquest any, evidentment, entenent que el context és un context molt i molt puntual. Ara bé, deixi'm dir també que –és importantíssim que quedi molt clar i vull explicar-ho– vull que aquesta congelació de l'impost del CO₂ per a aquest any no suposarà en cap cas reduir el fons estipulat per a la biodiversitat o el fons estipulat, en aquest cas, per al fons climàtic.

Són molts els exemples que li podria donar. N'hi posaré tres, eh?, on es veuen aquestes actuacions finançades a través d'aquests fons ja per aquest any 2022. Pla de prevenció d'incendis 22-25, 72 milions d'euros, per posar-li un exemple. Gairebé 6 milions d'euros per modernitzar –és un tema molt important aquest– la xarxa de radars del Servei Meteorològic de Catalunya, que ens permetrà avançar-nos també a episodis molt extrems, dels quals el canvi climàtic, doncs, malauradament, ens té acostumats. I, per exemple, 5 milions més d'euros en ajudes per subvencionar, en aquest cas, el disseny i la implementació de les zones de baixes emissions.

En definitiva, seguim empenyent amb força, com no pot ser d'altra manera, cap a una transició, sobretot, justa i verda.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la seguretat viària.

Pregunta al Govern sobre la seguretat viària

310-00266/13

Formula la pregunta el diputat senyor José Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Repe..., Republicana.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. (*Remor de veus i rialles.*) Enllaça la meua pregunta, una mica, amb la pregunta que ha fet l'anterior companya en l'àmbit de la mobilitat sostenible. De fet, és un dels grans reptes que tenim els propers anys, que s'adaptin les nostres ciutats a la mobilitat activa, sostenible i, especialment, segura. I això, vulguem o no, passa per reduir l'espai al vehicle a motor privat; garantir l'espai i la mobilitat més segura i, de fet, per a la mobilitat més utilitzada, que és el caminar. I, per tant, s'ha de prioritzar tenir un espai més segur per als vianants.

L'aposta en canalitzar la mobilitat a través de més carrils, més carreteres i, en definitiva, crear més espai per al vehicle privat a motor, per evitar la congestió, és un error: l'únic que genera és més trànsit, més contaminació i, lamentablement, s'allunya de l'objectiu que té el Departament d'Interior, que és zero morts a les carreteres i a les ciutats del nostre país.

Per aquest motiu, cal que les nostres ciutats i pobles s'adaptin a una nova mobilitat. Ara bé, hi ha asimetries en com els municipis s'hi estan adaptant i en com s'hi poden adaptar. Aquells que són grans, que estan dins d'una trama interurbana metropolitana, amb una bona xarxa de transport públic, tenen més capacitat per adaptar-se i adaptar la seva mobilitat. Però els més petits o aquells que no estan en xarxes interurbanes amb forta presència del transport públic i, per tant, la mobilitat encara depèn més del transport privat, no tenen tants recursos. Això vol dir que potser no poden fer actuacions a l'espai públic dels municipis, com és la millora dels itineraris de vianants, especialment a les travesseres; pacificar el trànsit; fer reformes urbanes que promoguin la mobilitat segura i sostenible, especialment a peu i bicicleta; reformes per a generar zones 30; l'extensió de les plataformes úniques; crear illes de vianants o incrementar l'amplada de voreres, i, en general, una reducció de la superfície destinada als vehicles privats.

Considerant que el Departament d'Interior té també competències en seguretat viària i el compromís que des del Servei Català de Trànsit hem lluitat per una mobilitat més segura, però també una mobilitat més sostenible i més humana, per cercar aquest objectiu de zero morts a les nostres carreteres a les nostres ciutats, com pensa el Departament d'Interior ajudar aquests municipis que ho tenen més difícil per adaptar aquesta mobilitat segura i sostenible? Com pot ajudar el Departament d'Interior a aconseguir aquests objectius?

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Sí; gràcies, presidenta. Diputat, vull començar per dir quelcom que tots compartim: segur que la sinistralitat és una tragèdia inacceptable que té unes conseqüències devastadores, naturalment, per a les víctimes, però també per als seus entorns, per a les seves famílies i per a la societat en general. I malgrat que enguany, aquest any 21, amb relació a abans de la pandèmia, hi ha hagut una disminució del vint-i-dos per cent de persones que han perdut la vida com a conseqüència dels accidents, segueix sent un drama i segueix sent absolutament inacceptable. I, per això, s'ha de seguir actuant, pensant particularment en els més vulnerables, que són les motos, les bicicletes i els vianants, que suposen el cinquanta per cent de les persones que perden la vida.

I cal fer moltes més mesures en molts d'ordres, i un..., ho deia vostè, efectivament, en ajudar els municipis que no poden tirar endavant els seus plans de seguretat, perquè són municipis petits i per falta de tècnics, moltes vegades, o per falta de mitjans o per falta de recursos no els poden tirar endavant. I per això hem endegat aquesta iniciativa, una línia de subvencions, que sortirà aquesta setmana, per als ajuntaments de menys de cinquanta mil habitants; una línia de 5 milions d'euros, que poden arribar a subvencionar-se fins a cent cinquanta mil euros a cada un dels ajuntaments. A més a més, per a actuacions que poden ser completes, que no hauran de complementar amb recursos, els ajuntaments.

Ens sembla que la manera de fer les coses justament és anar el més a prop de la gent possible, al costat de la gent. Aquesta és la manera de fer les coses. I, precisament per això, també en aquest ordre, hem revertit el tancament dels sectors de trànsit de Mataró, de Mora, d'Igualada, de Montblanc i d'Olot i de Sant Feliu de Guíxols, perquè és una reclamació fer les coses i fer-les a prop de la gent.

En aquest sentit, efectivament, amb aquesta línia de subvencions al que s'ajudarà és als municipis i particularment als micropobles a que puguin tirar endavant els seus plans de seguretat vial, que en moltes ocasions, per diferents circumstàncies, no ho han pogut fer.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les polítiques d'habitatge.

Pregunta al Govern sobre les polítiques d'habitatge

310-00256/13

Formula la pregunta el diputat senyor Joan Garriga, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. ¿Cuál es la política del Gobierno en relación con la vivienda?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Doncs miri, augmentar el parc públic d'habitatge especialment dedicat a lloguer social, a rehabilitació també de l'habitatge i també continuar lluitant per la no exclusió de les persones vulnerables en els seus habitatges.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, ya le contesto yo: ninguna. Llevan años gobernando y cada vez cuesta más tener una vivienda o mantenerla.

En cuanto al alquiler, falta oferta de vivienda en alquiler pública y privada. Sus leyes intervencionistas castigan a los propietarios y cada vez hay menos viviendas en alquiler. La discriminación de los grandes tenedores no aporta nada.

En cuanto a la compra, ustedes gravan la compra un diez por ciento con ITP para luego malgastar ese dinero y encarezca la compraventa.

Falta suelo para construir y diligencia para tramitar las licencias también de rehabilitación; para los jóvenes y situaciones de necesidad, falta vivienda social. Se estiman en más de doscientas mil unidades de convivencia que requieren una vivienda

social, y en Cataluña solo tenemos el dos por ciento de vivienda social, cuando la media europea es de 9,3. Y los culpables son ustedes, por sus políticas de fomento de la ocupación. Porque los culpables no son el Tribunal Constitucional, que frena sus barbaridades jurídicas, ni los que ustedes llaman «grandes tenedores», que solo suponen el cuatro por ciento y el resto de tenedores pequeños el noventa y seis; los culpables son ustedes que llevan años gobernando.

Pero hay soluciones para la vivienda, y se les vamos a explicar aquí; desde VOX se les vamos a ofrecer.

Primero y fundamental, la primera medida social: fomentar la economía y los trabajos estables; segundo, erradicar la ocupación; tercero, aumentar la oferta de suelo, excepto del que debamos proteger; cuarto, agilizar las licencias para construcción y rehabilitación de viviendas; quinto, rebajar el ITP para el acceso a la vivienda en la compraventa; sexto, incrementar los beneficios fiscales de las rentas de alquiler; séptimo, aportar más vivienda social –los 1.000 millones que ustedes anunciaron, y no cumplirán, ya se lo digo, no son suficientes; nosotros los doblaríamos a 2.000, eliminando gasto superfluo–, y octavo, prioridad nacional. Hay un tercio de las listas de espera de vivienda social que es para extranjeros y esto no puede ser: prioridad nacional en la vivienda social.

Señora *consellera*, mientras el separatismo quiere alcanzar lo inalcanzable, los catalanes nos quedamos sin viviendas. Y sin viviendas, sin hogares, no hay familias; y sin familias, no hay futuro. Menos separatismo y más vivienda.

Y aprovecho que quedan unos segundos para anunciarles que vamos a recurrir al Tribunal Constitucional la ley de emergencia habitacional, porque es una ley que no respeta la propiedad privada y es profundamente antisocial.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Miri, senyor diputat, el principal culpable de que a Catalunya tinguem aquests problemes d'habitatge, entre altres coses, és el Govern de l'Estat. El fet de que Catalunya no sigui un estat independent vol dir que no només no pot legislar amb la sobirania absoluta que li hauria de permetre el Parlament de Catalunya, sinó que, a més a més, els recursos que generem a Catalunya no es queden a Catalunya, sinó que se'n van a la resta de l'Estat i el repartiment és absolutament desproporcionat. Només donar-li alguna dada: el *plan de vivienda* en aquests moments aporta a la Generalitat de Catalunya cinquanta milions d'euros, quan fa deu anys en portava gairebé més del doble. Nosaltres, amb les competències que tenim, el que farem és continuar legislant al Parlament de Catalunya per poder adaptar les mesures a les necessitats dels catalans.

I, en aquest moment, el que continuarem fent és construir habitatge, habitatge que construirem gràcies als fons europeus, 160 milions d'euros que ens ho han de permetre; 460 milions que ens han de poder permetre rehabilitar habitatges. Rehabilitarem més de seixanta mil habitatges al país i construirem més de tres mil o quatre mil «vivendes». I el que continuarem fent des del departament, com no pot ser d'una altra manera, és ajudar a tots els ciutadans que tenen dificultats per poder continuar en els seus habitatges. En aquest cas, ja l'any passat vam destinar 140 milions d'euros –140 milions d'euros– per a ajuts a lloguer social; ajuts a lloguer social que van evitar més de sis mil desnonaments i que en aquests moments també van ajudar més de 66.000 famílies a poder pagar aquests lloguers socials. Per tant, des del departament, per desgràcia amb les competències que tenim, doncs, anirem continuant ajudant els ciutadans. I sí, com vostè deia, ampliant, en la mesura del possible, l'habitatge de lloguer social.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la significació cultural de la Diada de Sant Jordi.

Pregunta al Govern sobre la significació cultural de la Diada de Sant Jordi

310-00255/13

Formula la pregunta la diputada senyora Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari Ciutadans.

Anna Grau Arias

Consellera Garriga, quan falta perquè el dia de Sant Jordi sigui consagrat com l'autèntica diada de tots els catalans, també dels que no se senten representats ni satisfets amb el que vostès diuen que es commemora l'Onze de Setembre?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Diputada, la Diada de Sant Jordi és un esclat de cultura i de vida als carrers, una celebració única a casa nostra i a tot el món.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gracias. Su *conselleria* anuncia que va a dar dinero a las paradas de libros perjudicadas por la lluvia este Sant Jordi, loable iniciativa. A la parada de Ciutadans casi se nos rompe el toldo por lo mismo. Pero la mayor amenaza para el éxito de la *diada* la constituyen no la covid ni el granizo, sino determinados discursos rancios, trasnochados y hasta cutres en el Palau de la Generalitat. El *president* Aragonès nos volvió a dar la matraca con que Cataluña *és un sol poble* y solo lo representa la cultura en catalán. ¿Se han parado a pensar ustedes que *un sol poble* puede ser un pueblo que está muy solo? ¿De verdad creen que el bilingüismo muere? ¿No se acuerdan del éxito de la cultura catalana cuando esta ha sabido proyectarse al mundo como un foco de modernidad y cosmopolitismo, cuando el *boom* latinoamericano podía gestarse en Barcelona y Gabriel García Márquez pedía que se tradujeran sus *Cien años de soledad* al catalán, como yo misma he traducido el *Girona* de Galdós? Esa es la gloria y la grandeza de Catalunya, señores; no su hispanofobia miserable y su inmersión por narices.

Miren, tengo aquí un resumen del informe con que ustedes pretenden justificar su política de imposición del catalán y de acoso al español, alegando datos, para ustedes tan alarmantes, como que más del sesenta y cinco por ciento de los actuales castellanohablantes son personas de entre quince y veintinueve años de edad nacidas en Cataluña. Y ante datos así pregunto: ¿cuál es la verdadera lengua propia de la mayoría de los catalanes? ¿Están seguros de que su idea de defender el catalán contraponiéndolo al español no es pegarse tiro tras tiro en el pie? Ustedes, que andan entretenidos en pactar con el PSC una reforma de la *lleí de normalització lingüística* a la que no nos han invitado, ¿tienen miedo de que nuestras aportaciones les dejen en evidencia?

Nosotros también pensamos que la política lingüística de la Generalitat no hay por donde cogerla y hay que reformarla a fondo. Ya estamos trabajando en nuestra propia hoja de ruta, que daremos a conocer muy pronto, en defensa radical del bilingüismo y con el veinticinco por ciento de español o de catalán en las aulas como punto de partida, que no de llegada, de nuestra ambición.

Prepárense, el futuro está abierto. Esperem unànimement, sense expulsar ningú i sense dir mentides...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Anna Grau Arias

...presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Bé, jo crec que tot, tot, no ho aconseguirem, eh?, de contestar, en realitat.

El dia de Sant Jordi és un dia absolutament inclusiu. La veritat és que trobem autors en totes les llengües i, per tant, crec que no pot ser més inclusiu. A tall d'anècdota, jo em vaig trobar un *youtuber* en una llarga cua d'una illa i mitja en la que la gent estava entusiasmada. I, efectivament, el llibre que venia no era en català, de cap de les menes. Del que sí que estem molt preocupats i necessitem és que la gent llegeixi més, que és el que estàvem dient fa un moment. La gent no assolix els índexs de lectura que ens agradaria. De fet, malgrat que la pandèmia ha aconseguit entrar la lectura a les cases, seguim tenint uns índexs molt baixos i, per això, farem aquest pla de lectura i del llibre, que és per a tothom i necessitem que arribi a tothom. Ho farem amb tot el sector, i d'aquesta manera arribarem a que la gent ens compri llibres durant tot l'any.

Amb dades: durant tot l'any, el trenta per cent dels llibres que es venen són en català i el setanta per cent en castellà. Només el dia de Sant Jordi és el dia que s'aconsegueix que el 55 per cent de les vendes puguin arribar a ser en català. Per tant, no estem... El castellà està més que normalitzat. No tenim cap dificultat amb el castellà. Ho hem dit totes les vegades possibles. Els autors castellans se senten còmodes a Catalunya.

Aquest Sant Jordi era molt especial. Hi havia moltes ganes, hi havia molta il·lusió i hi havia molta emoció. I la ciutadania va respondre amb escreix, amb autors, escriptors i tothom al carrer. I sí, tenim unes parades que han tingut..., han estat molt malmeses. Són molt poques, però han tingut uns danys molt essencials. I de seguida vam respondre. Vam respondre, bàsicament, perquè necessitem que aquestes editorials i llibreries no només perquè venen i tenen els seus màxims ingressos un dia a l'any..., hagin de tancar. I aquesta és la voluntat d'aquest Govern: que no tanqui que cap editorial ni cap llibreria.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació del Govern davant l'ocupació il·legal

317-00145/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat senyor Alejandro Fernández, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo valora la actuación de su Gobierno frente a la ocupación ilegal?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat. El nostre Govern treballa, en primer lloc, per evitar les situacions que poden provocar en alguns casos l'ocupació d'habitatges i, per tant, s'ha explicat abans l'aposta clara en matèria de polítiques d'habitatge d'un parc ampli d'habitatge protegit, i, després, davant d'actuacions que vulneren la legalitat, el Cos de Mossos d'Esquadra actua a requeriment de la ciutadania afectada o per pròpia iniciativa.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En la pasada legislatura aprobaron ustedes un decreto que protegía directamente la ocupación ilegal. Cuando anunciamos que lo llevaríamos al Tribunal Constitucional nos llamaron –cito textualmente– «insolidarios, insensibles» y añadieron que los ocupas solo ocupaban viviendas de fondos bancarios especulativos. ¡Qué fácil es hablar de solidaridad cuando le ocupan la casa a los demás! Pero, ¡ay, amigo, cómo cambian las cosas cuando se la ocupan a ustedes!, ¿verdad? Cuando se la ocupan a ustedes, hasta un hacha sacan a pasear.

Y no es la primera vez que asistimos a su hipocresía en este asunto. Alfred Bosch, de Esquerra Republicana, Gemma Galdón de Podemos, también eran muy comprensivos con los ocupas, hasta que les ocuparon a ellos. Cuando les ocuparon a ellos, les oías hablar y parecían del PP defendiendo la propiedad privada. Pero, bueno, vamos a ser constructivos.

Precisamente para que nadie tenga que volver a sacar un hacha para protegerse de los ocupas, le trasladamos unas cuantas propuestas realistas y factibles que paso a enumerar. Uno, inmediatamente derogar el decreto de la Generalitat sobre la materia. Dos, una nueva ley nacional que permita desalojar a los ocupas en un máximo de doce horas, con penas de cárcel para los ocupas violentos y que los ayuntamientos no tengan que empadronar a los mismos. Tres, reestructurar el Cuerpo de Mossos d'Esquadra para que puedan ejecutar dichas políticas.

Como ve, señor Aragonès, son propuestas autonómicas y otras del Gobierno de España, ya tienen algo útil de lo que hablar en su mesa de diálogo. Frenen la ocupación ilegal de una vez y dejen de estar todo el día perdiendo el tiempo con las mismas matracas de siempre.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Aquest Govern i la majoria del Parlament de Catalunya el que actua és per protegir les persones vulnerables, el que actua és per protegir les dificultats en l'accés i en el manteniment a l'habitatge que tenen centenars de milers de famílies d'aquest país. I, evidentment, que les ocupacions il·legals d'habitatge també ens preocupen i per això s'actua. S'actua des del Cos de Mossos d'Esquadra, s'actua oferint mediació. S'actua des de l'àmbit dels serveis socials també, treballant per oferir alternatives habitacionals. I també actuem –també actuem– perquè hi hagi una política clara davant abusos del mercat que es produeixen, com, per exemple, l'augment sostingut i excessiu que hi ha hagut dels preus del lloguer a Catalunya, que afecta moltíssimes famílies, que els deixa en una situació d'extrema precarietat, amb el risc de perdre l'habitatge per un canvi que es pot produir d'un any a un altre del cost de mantenir-se l'habitatge.

Per això, aquest Parlament va aprovar una llei de contenció de rendes del lloguer. La seva actuació, sap quina va ser? Sap quina va ser la seva actuació? La de promoure un recurs d'inconstitucionalitat per tal que centenars de milers de famílies que s'havien beneficiat d'aquesta mesura perdessin la protecció que aquest Parlament els hi va donar. Per tant, abans de fer propostes que pot fer vostè en altres àmbits on tenen responsabilitats, preocupi's també de la vulnerabilitat de centenars de milers de famílies de Catalunya, que estan patint per si poden mantenir-se en el seu habitatge. Nosaltres seguirem treballant per garantir el dret a l'habitatge, el dret a la seguretat i, evidentment, també davant d'actuacions il·legals actuarà, aplicant la llei, la Policia de Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació de la presidenta del Parlament amb relació a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus i la interpretació del Reglament del Parlament de Catalunya

317-00147/13

Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor, president, ¿qué le parece que la presidenta del Parlament lea un artículo del Reglamento del Parlament deliberadamente distorsionado para poder hacer lo que le dé la gana desde su condición de presidenta?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El que em sembla absolutament impresentable és l'actitud dels seus diputats, que quan hi ha algun tema que els molesta es dediquen a muntar un xou, un circ, menyspreant la confiança que els seus electors han dipositat en vostès. *(Aplaudiments.)* Jo crec que els electors de Ciutadans –en conec uns quants– no els han votat perquè fessin el número a cada Ple quan hi ha una cosa que no els hi agrada. Tinguin una mica de respecte per a vostès mateixos –no el demano per a nosaltres, per a vostès mateixos– i deixin de fer-nos passar vergonya a cada Ple.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Muy bien, señor Aragonès, era la respuesta correcta: meterse con Ciutadans para no meterse con la señora que dice Esquerra..., ¿cómo ha dicho?, Esquerra no sé qué de Cataluña, o..., no sé. Bueno, pues está bien –está bien.

Mire, los radicalismos proliferan en Occidente y lo hemos visto en las elecciones francesas. Hace muy poco se ha impuesto Macron sobre Le Pen por poquito. Y usted es el presidente de Esquerra Republicana de Catalunya, un partido que es reincidente en vulnerar constituciones: la de 1931, la de 1978, bajo el régimen de república, bajo el régimen de monarquía... Usted tiene un gobierno de coalición con un partido que tiene como líder a un prófugo de la Justicia que, como Le Pen, como VOX, como Trump, como otros partidos separatistas y de ultraderechas, ha intentado pactar con Putin y no han hecho ascos a desestabilizar las democracias europeas.

Estamos en un *parlament* en el que la presidenta tergiversa, miente, expulsa, priva de la palabra a los diputados sin que el partido de la oposición pestañee, que tiene presencia en la Mesa, sin que los letrados se alteren lo más mínimo. Esto de que se defiende la democracia desde los puestos funcionariales cuando hacen lo que deben hacer, aquí, eso no rige.

Mire, Ciutadans, que a usted le altera tanto, nosotros somos un partido prosistema, pero desde fuera del sistema. Igual nos iría mejor ser como la CUP, un partido antisistema, pero debidamente acomodado en el sistema. Mire, quizás también nos iría mejor adoptando la lógica del poder del Partido Socialista, que se calla hoy, que quiere dejarles a ustedes, a quienes quieren destruir el Estado, entrar en la Comisión de Secretos Oficiales del Estado, que pactan con el populismo de izquierdas, con los separatistas, con los filoterroristas, todo por el poder.

Mire, yo puedo hacer un esfuerzo por entender la frustración y el enfado de muchos ciudadanos que acaban votando a opciones como las de ustedes –extremistas, rupturistas, populistas de izquierdas, de derechas, separatistas–, pero creo que hay que parar esta deriva destructiva. Y yo estoy convencido de que en Cataluña lo conseguiremos, y que el acuerdo pasa por que de una vez los conservadores, los socialistas y los liberales nos pongamos de acuerdo aquí también...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor Carrizosa. (*Aplaudiments.*) Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Fixi's vostè, senyor Carrizosa, que ha criticat a tothom d'aquesta cambra excepte l'extrema dreta. (*Aplaudiments.*) Crec que ha quedat molt clar; ha quedat molt clar per qui vostè treballa que siguin els seus aliats, perquè, a més, hi pacta en altres parlaments. En aquest no impacta, perquè els ciutadans de Catalunya no els hi han donat la confiança. I jo crec que, vaja, amb la seva actitud, que ens fa sentir vergonya a tots, seguiran durant molt de temps sense donar-los la confiança. Per tant, quan l'adversari s'equivoca, no l'avisis. Continuïn així. Felicitats. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat per respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern acompanyarà el Parlament en la tasca de la comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església

317-00146/13

Formula la pregunta la diputada senyora Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. President, aquesta tarda votem en aquest Parlament la creació de la comissió en contra dels abusos sexuals comesos contra infants per part de l'Església catòlica, que hem impulsat des d'En Comú Podem, també amb Esquerra Republicana i amb la CUP. I, òbviament, el primer que voldria fer és agrair a les entitats tota la tasca que han fet aquestos anys d'acompanyament i també de denúncia. I també, si m'ho permeten, voldria demanar als grups parlamentaris d'aquesta cambra unanimitat a l'hora de tirar endavant aquesta iniciativa, perquè això no va de catòlics o no catòlics, això no va de dretes o d'esquerres; això va de veritat i també va dels drets dels infants.

Estem parlant que tenim l'oportunitat que Catalunya siga pionera en tot l'Estat a l'hora de tirar endavant una comissió que ens permetria bàsicament tres coses. La primera és que l'Església catòlica tinga l'obligació de comparèixer en seu parlamentària i donar totes les explicacions. La segona també és que faciliten tota la documentació sobre pederàstia, que ha estat amagada durant tants anys. I la tercera seria obtindre unes conclusions que, si s'escau, podríem portar a la fiscalia i que també ens permetrien posar en marxa mecanismes perquè aquests fets mai més se tornen a repetir.

I, davant d'aquesta creació de la comissió, el que volem saber és si el Govern de la Generalitat acompanyarà en el seu desenvolupament el Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, des del Govern de Catalunya no només acompanyarem el Parlament en tot allò que ens requereixi. La nostra voluntat de col·laborar amb aquesta comissió és absoluta, perquè estem parlant de fets molt greus que s'han produït..., que era fet de forma sistemàtica, en alguns casos, i que afecten els més desprotegits de la nostra societat, que són els infants, especialment en entorns on haurien d'estar el més protegits possible: en entorns educatius, en entorns en els que es té cura d'ells.

Per tant, el que hagi passat en el passat, evidentment, s'ha d'investigar, però hem de seguir treballant per abusos que es segueixen cometent avui. I, per tant, en aquest sentit, seguirem desplegant les unitats integrades d'abordatge d'abusos sexuals en menors –és el projecte Barnahus. De fet, ja ha començat totes les actuacions el centre d'aquestes característiques a Tarragona. De fet, el 15 de febrer van començar les obres. De fet, el Barnahus Tarragona ha atès, en el que porta d'existència, 363 infants, seixanta d'aquests els primers mesos de 2022.

Per tant, és important mirar el passat, anar fins al final –col·laborarem amb tot el que se'ns requereixi–, però també ha de servir, entre altres coses, per reparar les víctimes dels abusos del passat, però per garantir que no n'hi hagin de cara al futur. Per tant, el màxim compromís del Govern, de tots els departaments i de tots els treballadors públics de Catalunya en aquest sentit.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs moltíssimes gràcies, president, per les seues declaracions, per la informació que ens acaba de transmetre. Realment, són fets gravíssims, i tots els recursos són necessaris. Nosaltres també insistirem en que els recursos, el suport del Govern de la Generalitat també han d'anar orientats a les víctimes; d'una banda, a les que ja han denunciat, però també a aquelles que, arran de la creació d'aquesta comissió, doncs comencen a fer-ho, que, sens dubte, necessitaran acompanyament i suport psicològic i també jurídic. Hem d'anar totes a una.

I només voldria acabar dient que jo crec que avui és un dia important, pot ser un dia important, primer, perquè fem que Catalunya siga pionera, referent a tot l'Estat; la situem a nivells de França, d'Austràlia, d'Estats Units, que ja han creat aquest tipus de comissió. I, sobretot, jo crec que és un dia important per a les supervivents, per a les víctimes, perquè comencem a rescabalar-les d'uns fets que mai s'haurien d'haver produït.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Breument, senyora diputada. Com l'hi he dit, estem a disposició d'aquesta comissió parlamentària per col·laborar en tot allò que faci falta. És important que surtin a la llum..., evidentment, sempre des del respecte a les víctimes; cal posar les víctimes sempre al centre. Qualsevol mena d'actuació, de comissió o d'investigació ha de ser extremadament sensible amb les víctimes d'aquests abusos, evitar processos de revictimització. I, per tant, haurem de ser molt curosos i haurem d'actuar amb la màxima..., compromís absolut per esclarir la veritat, però també amb la màxima responsabilitat i sensibilitat.

Per tant, com li deia, important no només per reparar les víctimes dels abusos d'ahir, sinó per garantir que ni avui ni en el futur, doncs, no es sentin desprotegides, com se n'han sentit, desenes de milers de persones al nostre país al llarg de les darreres dècades.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat per respondre oralment sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la concreció en la resposta i les conseqüències amb el Govern l'Estat davant l'ús del programa espia Pegasus contra l'independentisme i la dissidència política

317-00152/13

Formula la pregunta la diputada senyora Eulàlia Reguant, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. President, avui començàvem el Ple denunciant l'ús il·legal, antidemocràtic i sistemàtic del programa espia Pegasus per part de l'Estat, en el marc, com a mínim que sapiguem, de la causa general contra l'independentisme. Davant d'aquesta vulneració flagrant de drets i persecució de la dissidència política, la resposta, fins fa pocs minuts, de La Moncloa ha estat tocar el violí, oferir cortines de fum sota l'empara de la llei de secrets i poca cosa més. Fa uns minuts, la guardiana de les clavegueres, Margarita Robles, ha reconegut l'ús d'aquest programari, per tal d'espia l'independentisme.

Fins ara, la resposta del seu Govern la podem resumir en les paraules, primer, del vicepresident, que va dir que no normalitzarà les relacions amb un estat repressor, o en paraules seves, que deia que aquest cas d'espionatge i la forma com l'afronti el Govern de l'Estat pot tenir importants conseqüències polítiques de forma immediata.

President, cal sortir de la lògica declarativa. Cal concreció. Quina és aquesta? No normalitat. Quines són aquestes conseqüències?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, ens trobem davant d'uns fets extraordinàriament greus. És l'espionatge massiu més important de les darreres dècades que s'ha conegut, que s'hagi conegut. I, per tant, situa clarament la responsabilitat de transparència, de reparació i de garantia de no repetició en la teulada del Govern de l'Estat.

Fixi's que en una setmana hem passat de que no es parlava del tema –s'intentava obviar– a dir que no es podia comentar res, a fins aquest mateix matí, en què de forma ben clara la ministra de Defensa ha defensat aquest espionatge que hem patit desenes de ciutadans de Catalunya, també desenes de representants polítics de Catalunya, els darrers quatre presidents de la Generalitat de Catalunya, els dos darrers presidents del Parlament de Catalunya.

I, per tant, és evident que això no és innocu. I que tan important és saber el que ha passat, com també quina és la reacció del Govern de l'Estat, responsable dels organismes que tothom apunta i que vindria a dir que la ministra acaba d'explicar de forma ben clara, que estan darrere d'aquest espionatge. I la reacció, fins ara, ha estat insuficient. En alguns casos, fins i tot contradictòria. I, per tant, és imprescindible anar fins al final. Nosaltres seguirem defensant la resolució del conflicte polític amb l'Estat. Per fer-ho, es necessiten unes condicions que, en aquests moments, la reacció política del Govern espanyol davant dels casos d'espionatge ha fet que no es donin.

I, per tant, és imprescindible transparència, assumpció de responsabilitats i garantia de no repetició per seguir avançant en aquest camí, en el que hi estem compromesos. Però amb el nostre compromís no n'hi ha prou. Avui, el responsable de que això no pugui avançar és el Govern de l'Estat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; moltes gràcies, president. Concreció. I no l'hem vista. Ho repeteixo: aquest matí la guardiana de les clavegueres a la sessió de control ens ha contestat que sí, que han espiat, que ens han espiat per independentistes, que la unitat d'Espanya passa per sobre de tots els drets. I és que, senyor president, és evident que el Partit Socialista, el PSOE i per extensió, el PSC, no són socis fiables. En els darrers set dies des que va esclatar el «Catalangate», el president espanyol ha tocat el violí. Les evasives del senyor Bolaños i del senyor Illa. I, avui, la ministra Margarita Robles reconeixent obertament que ens espiaven. Se'ns piken a sobre i ens diuen que plou.

Senyor president, no són vostès qui congelen la taula de diàleg. No ens fem trampes al solitari. La taula de diàleg només ha estat un miratge. El Partit Socialista no té cap incentiu per seure a una taula perquè vostès han renunciat a la confrontació. I no només els tenen la mida presa, tant a vostès com a Junts, sinó que els tenen els telèfons punxats i coneixen millor que ningú totes les misèries de l'independentisme.

Davant d'aquesta evidència, no poden seguir com si res en la política de concertació amb l'Estat en polítiques públiques nefastes –jocs olímpics, Hard Rock– i fer com qui dia passa, any empeny. Perquè això no és el que les majories socials d'aquest país reclamen, que és pa, sostre, treball, educació i independència.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada. *(Aplaudiments.)*

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, crec que la resposta en aquesta situació i el que hem de traçar d'ara endavant per al futur s'ha de fer en base a la unitat d'acció, en compartir estratègia i no amb retrets. Jo no hi entraré, no m'hi trobaran. Amb retrets entre aquells que hem estat víctimes de l'espionatge, jo no hi entraré. Per tant, crec que hem de ser molt curosos, la màxima autoexigència, però hem de ser molt curosos en aquesta qüestió. Perquè necessitem aliances àmplies. Aquí, evidentment, avui l'espionatge afecta els independentistes, però una vulneració d'aquestes característiques va molt més enllà. I qualsevol demòcrata s'hauria d'enervar.

Aquests demòcrates també han de ser aliats en aquesta...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, president.

El president de la Generalitat

...causa per aclarir la veritat i exigir responsabilitats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política a Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si es dedicarà a solucionar les necessitats reals dels catalans

317-00148/13

Formula la pregunta el diputat senyor Ignacio Garriga, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿va a dejar de crear cortinas de humo y se va a preocupar por las necesidades reales de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Treballem cada dia per les necessitats reals de tots els catalans i catalanes, des del primer fins a l'últim membre del Govern.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonés, su Gobierno es el de las cortinas de humo, utilizadas permanentemente para tapar la realidad que sufren los catalanes. Un día es el caso Pegasus, otro la mesa de negociación, y al día siguiente, sus ficticias peleas con el señor Sánchez. Ustedes están más preocupados por ocultar los verdaderos problemas de Cataluña que por resolverlos. Problemas como la crisis social y su silencio ante un treinta por ciento de catalanes en riesgo de exclusión social. Problemas como la degradación de nuestros barrios y su silencio ante la ruptura del ascensor social. O problemas como la crisis económica y su silencio ante los casos de corrupción que asolan a los socios de su Gobierno.

Usted bien sabe que Cataluña ha perdido entorno al 4,6 por ciento del producto interior bruto por culpa de su proceso separatista, y es la región con mayor endeudamiento. Esto se traduce en listas de espera absolutamente insostenibles en los hospitales, en vivienda social, que representa apenas un dos por ciento, y la peor atención a personas en situación de dependencia. Son siempre los más débiles los que pagan sus caprichos. Esa es la verdadera y única transformación que ha llevado a término en el último año. Su gestión niega la prosperidad y el bienestar a las clases medias y a las clases trabajadoras, y ha convertido los barrios en los que las familias vivían con tranquilidad en zonas copadas de atracos, asaltos y violaciones.

A pesar de sus insultos, señor Aragonès, y sus intentos permanentes de demonizarnos, seguiremos luchando para que ninguna mujer más en Cataluña sufra una brutal violación como la de Igualada, y para que ningún extranjero reincidente siga paseando por nuestras calles. *(Alguns aplaudiments.)* Por eso, señor Aragonès, mientras ustedes viajan a Bruselas para defenderse a sí mismos, nosotros vamos a defender a los catalanes, para denunciar la inseguridad de nuestros barrios y para que se investigue si su gestión de la emigración ilegal ha influido en el aumento de críme-

nes. Muy pronto, señor Aragonès, aunque usted no lo crea, lograremos conformar una alternativa, como la que ya ha empezado a andar en Castilla y León, y que se preocupa de verdad por los problemas reales de los ciudadanos.

Muy pronto, señor Aragonès, acabaremos con sus chorradas ideológicas y garantizaremos, de una vez por todas, la seguridad, el bienestar y la prosperidad de todos los catalanes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Dades davant de mentides: Catalunya no és la comunitat més endeutada de l'Estat. El deute *per capita* és major en tres territoris més. Per tant, aniria bé que, abans de dir segons quines coses, ho estudiessin una mica.

Després, m'agradaria deixar una cosa ben clara: el problema d'una violació no és la nacionalitat de l'autor, és la violació. I és posar-hi el focus, no la necessitat de reparació de la víctima. I en la nacionalitat de l'autor, en la seva situació administrativa o no, és menystenir la gravetat de la situació.

I, per tant, des d'aquí vull fer un agraïment a la Unitat Central contra les Agresions Sexuals del Cos de Mossos d'Esquadra, que des del passat 1 de novembre fins avui continua també treballant-hi, ha portat a terme una investigació discreta, però eficaç, que ha permès la detenció d'una persona presumptament vinculada amb aquesta brutal agressió i que continua la investigació. Aquesta és la manera com es combaten les actuacions de violència i especialment les violències sexuals: acompanyant la víctima, aclarint els fets, avançant amb una investigació rigorosa i sobretot ben feta, perquè tinguin conseqüències sobre els autors, com ho és la resta de tasques de resolució de delictes que fa el Cos de Mossos d'Esquadra, que en el darrer any ha augmentat un 9 per cent.

Malgrat les advertències sobre inseguretat, avui l'eficàcia de la Policia de la Generalitat de Catalunya és més gran aquest any que el darrer any. I en això, doncs, evidentment hi té a veure la major dotació de recursos, tant humans com mitjans materials per actuar en contra. I nosaltres seguirem compromesos en contra de les desigualtats, seguirem compromesos portant a terme mesures per erradicar aquest increment de desigualtats i de pobresa que amenaça el nostre país.

De moment, les mesures que hem portat aquí, que són efectives, sempre han trobat el rebuig de l'extrema dreta, perquè l'extrema dreta precisament el que vol és que es produeixin situacions d'aquestes per manipular-ho per accedir al poder i per imposar el seu règim autoritari. I com li he dit sempre, no passaran.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la resposta contundent al Govern de l'Estat i les conseqüències necessàries amb relació a l'ús del programa espia Pegasus contra l'independentisme

317-00150/13

Formula la pregunta el diputat senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta... President, membres del Govern, diputats i diputades, Espanya no és ni un estat democràtic ni un estat de dret. Apallissa ciutadans en un referèndum, empresona líders polítics o els obliga a l'exili, persegueix la dissidència

política, arruïna càrrecs públics, i espia massivament polítics, advocats, metges, professors d'universitat, periodistes o empresaris.

L'Estat espanyol vulnera drets fonamentals, sense límit i sense escrúpols. Està disposat a tot per anar contra l'independentisme, costi el que costi, *todo por la patria*, com avui ha reconegut la ministra Robles. Com Polònia o Hongria. El «Catalangate» n'és l'última constatació i segurament només estem veient la punta de l'iceberg. Davant d'aquest escàndol majúscul, exigim explicacions i responsabilitats. Fa deu dies de la revelació del «Catalangate», i Pedro Sánchez, fins a dia d'avui, ha estat callat. I avui ha parlat i no ha portat ni cap solució ni cap voluntat d'investigació creïble; només paraules buides, com buida és la seva voluntat de diàleg.

El Govern espanyol no dialoga, el Govern espanyol només investiga i espia. Tenim el deure de saber què ha passat. I qui ho ha fet que ho pagui. Per això, Pedro Sánchez ha de donar explicacions detallades. El Congrés dels Diputats ha de crear una comissió d'investigació. O comissió d'investigació o complicitat. El Govern espanyol ha de depurar responsabilitats.

Celebrem que el Govern de Catalunya hagi trencat relacions amb el Govern espanyol. I en aquest sentit, president, volem expressar-li la nostra solidaritat per haver estat espiat, com totes les persones que som víctimes d'aquest delictes. I li volem traslladar el nostre suport per actuar amb la màxima contundència i unitat. Contundència: no es pot continuar donant suport a un govern que vulnera drets. Unitat: cal que hi hagi conseqüències respecte a la governabilitat de l'Estat.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat.

Albert Batet i Canadell

I en aquest sentit, president, li demanem...

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Govern de Catalunya hem pres una sèrie de mesures davant d'aquest escàndol d'espionatge, que és un escàndol que no es pot tolerar en un estat de dret, en un estat que diu defensar els drets de la ciutadania. Com he dit abans, les explicacions fins ara del Govern de l'Estat, dels seus ministres i del seu president, han estat absolutament insuficients, i en alguns casos insultants, com les expressades per la pròpia ministra de Defensa en els darrers dies, i especialment avui.

Per tant, el Govern de Catalunya denunciarà la vulneració de drets humans en totes les instàncies internacionals, europees, estatals i catalanes competents per a la protecció d'aquests drets. Sol·licitarem al Consell de Ministres l'accés als contractes de qualsevol tipus que s'hagin pogut signar entre el CNI i l'empresa NSO Group o altres que ofereixen serveis anàlegs. Requerirem novament al Govern de l'Estat la reforma de la llei de secrets oficials, que és la llei en la qual s'emparen retòricament per no donar explicacions clares, convincentes i detallades. Una llei de secrets oficials preconstitucional, una llei franquista és el que avui protegeix a la ministra de Defensa de no haver d'aclarir quina és la seva responsabilitat en tot aquest afer: què coneixia, què va ordenar, qui ho va ordenar, i què s'ha fet amb aquestes dades.

Seguirem treballant per posar en coneixement de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades la vulneració de drets que s'ha produït, i hem encarregat al Gabinet Jurídic de la Generalitat l'estudi i proposta de les actuacions legals davant d'instàncies policials i judicials, i ens hem posat a disposició d'aquells servidors públics que, durant el temps que han estat exercint les seves responsabilitats o com a treballadors públics, hagin pogut ser víctimes d'aquest espionatge.

I davant d'aquesta situació la resposta política també ha de ser la màxima unitat i les màximes aliances, perquè és de l'interès ampli de tothom no només aclarir responsabilitats, no només que s'assumeixin, garantir que no tornarà a passar. I és evident que hi ha un conflicte. Si no hi hagués un conflicte entre Catalunya i Espanya no se'ns espiraria a més de seixanta persones que l'únic nexa en comú que tenim és la nostra vinculació amb l'independentisme. Quan s'espia els últims quatre presidents de la Generalitat de Catalunya, els darrers dos presidents del Parlament, el que s'està espiant no és només aquestes persones, sinó les institucions de Catalunya...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, president.

El president de la Generalitat

...i això obre una crisi greu entre Catalunya i el Govern del...

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat per respondre oralment en ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes davant el cas d'espionatge contra independentistes

317-00151/13

Formula la pregunta el diputat senyor Josep Maria Jové, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, Seixanta-cinc, seixanta-cinc persones han estat espiades amb un programa, el Pegasus, que només es ven a estats. Quatre presidents de la Generalitat, dos presidents del Parlament, diputades, diputats, líders polítics i socials, i advocats i familiars. Tots independentistes. I pel sol fet de ser-ho algú s'ha cregut amb el dret de poder violar la nostra intimitat, i de retruc, deixar en evidència el seu baix nivell democràtic i dels qui els mantenen o encobreixen.

Volem respostes. Volem saber, perquè hi tenim tot el dret, què ha passat i qui n'és el responsable, per acció o per omissió. I volem, només faltaria, que s'assumeixin responsabilitats. I ho volem ara. I ho exigim. Perquè quan les democràcies cometten vulneracions de llibertats civils tan flagrants com sembla que ha passat a Catalunya, mereix una condemna. I no són paraules meves, és una editorial del *Washington Post*. Potser aquesta capçalera sí que li sona a aquella que fa dies que no para de mentir, difamar i amenaçar. Vergonya.

És per això, president, que veiem del tot insuficient i injustificable la resposta que ha donat el Govern espanyol amb relació als fets destapats pel *The New Yorker* i Citizen Lab. És un cas molt greu, que atempta contra els drets fonamentals, que suposa una vulneració flagrant de la intimitat de molts de nosaltres, i una vulneració flagrant de la llibertat política i ideològica.

Es tracta d'un espionatge massiu i indiscriminat, i evidentment il·legal, contra un moviment polític que és legal, legítim i democràtic. I no, la resposta no són investigacions opaques o comissions secretes. No s'hi val ni escudar-se en secrets oficials ni camuflar-se sota mantres de l'estat de dret. La solució és la transparència, és desclasificar documentació, perquè hem de dir, i ho poden dir, què ha passat i com i qui ho ha permès. I volem saber qui ha llegit i escoltat les nostres converses, qui té les fotografies dels nostres fills i filles i quin ús n'han fet. I com més trigui la resposta, més greus les conseqüències; legals, evidentment, però també polítiques. Ja n'hi ha prou de mentides i de repressió. Volem respostes i que es depurin responsabilitats, per higiene democràtica, per dignitat política, com a condició i pas previ al que hagi de venir.

Per tot això, president, quins passos preveu fer el seu Govern respecte a aquest cas d'espionatge?

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, estem davant d'un fet extraordinàriament greu. Si fos entre dos governs d'estats sobirans produiria una crisi de dimensions internacionals. Però no som encara un estat sobirà –no som encara un estat sobirà. Crec que avui els que defensem precisament aquesta causa acumulem més raons que mai per defensar-ho.

Avui hem vist unes declaracions d'una ministra de Defensa que la incapacita políticament per seguir en aquest càrrec i per gestionar el que és el pitjor escàndol d'espionatge de les darreres dècades. La ministra de Defensa diu que pel fet que defensem la independència de Catalunya, una opció legítima amb la que ens presentem a les eleccions i les guanyem, hi ha via lliure perquè se'ns espiï. Això és el que ha dit la ministra de Defensa al Congrés dels Diputats.

Doncs la ministra de Defensa hauria d'assumir responsabilitats. Ho ha de fer, perquè el CNI estava sota la seva responsabilitat. Si no ho sabia, per incompetent, i si ho sabia, per actuar vulnerant els principis democràtics més bàsics. I les declaracions d'avui són extremadament greus –extremadament greus–: que perquè defensem el que defensem hi ha via lliure per entrar a les nostres vides, per vulnerar la nostra intimitat, i no només amb l'afectació que això ens provoca individualment, que en una democràcia s'hauria de defensar, sinó també perquè això provoca una vulneració clara de la integritat de les institucions de Catalunya, d'aquest Parlament.

Quan un diputat és espiat no pot fer correctament la seva tasca. Quan un president és espiat no pot defensar els interessos de Catalunya, de tots els seus ciutadans, dels que l'han votat i dels que no, en tots els seus àmbits: en la posició política respecte a Espanya, però també en la defensa dels drets socials, dels drets civils, del progrés econòmic.

I, per tant, és imprescindible que hi hagi transparència. És imprescindible que es vagi fins al final. El Govern espanyol pot desclassificar la documentació sobre qui ha ordenat això, qui ho va decidir, sota quina empara i fer-ho públic. I cal que s'assumeixin responsabilitats. I per tant, la ministra de Defensa ha d'assumir responsabilitats. I si ella no ho vol fer, que li facin assumir responsabilitats, perquè recordo que hi ha un president espanyol, un president del Govern espanyol que li va atorgar la confiança a aquesta ministra defensa i no està responenent amb la capacitat mínima per a aquest càrrec.

La presidenta

Se li ha acabat el temps, president.
(Aplaudiments.)

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la col·laboració en l'esclariment del cas d'espionatge contra l'independentisme i el suport al Govern de l'Estat

317-00149/13

Formula la pregunta el diputat senyor Salvador Illa, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta... Senyor Aragonès, jo no estic d'acord ni amb l'orientació ni amb l'avanç d'execució del seu Govern. Crec, sincerament, que es pot fer millor. Per això intento plantejar una alternativa.

No estic d'acord amb el seu Govern, però el tinc a vostè per un home sensat. Per això no em va estranyar quan, fa uns dies, parlant del cas Pegasus, que l'afecta a vostè i a molts altres d'aquesta cambra i de fora d'aquesta cambra –per cert, condemno tota activitat il·legal, rotundament–..., dic que no em va estranyar quan vostè, fent comentaris arran d'això, es va desvincular, o almenys així m'ho va semblar a mi, del «trenquem-ho tot, votem a tot que no» que alguns plantegen.

Això no resol cap problema. Aquesta actitud no resol cap problema. Bloquejar, per exemple, la convalidació del pla de resposta a les conseqüències de la guerra d'Ucraïna crea problemes i perjudica els ciutadans. I ho dic adreçant-me a tots, a tots els grups d'aquesta cambra.

Per això, senyor Aragonès, jo avui, més que una pregunta, li volia fer un oferiment i una petició. L'ofertament que li faig, sincer, en nom de tot el meu grup, és el de col·laborar en l'esclariment de tot el que ha passat. Té tot el meu compromís en això. I, un cop esclarit, també té el meu compromís per actuar; un cop esclarit què ha passat, també té el meu compromís per actuar.

I la petició és, per dir-ho en una volguda expressió del president Tarradellas, de «no barrejar llibretes», d'evitar caure, si és possible, en la política obstruccionista i de bloqueig. M'agradaria que hi estigués disposat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Sovint, en aquesta sessió de control, sembla moltes vegades que es fa una interpellació no pas al president de la Generalitat, sinó al grup parlamentari del seu partit al Congrés dels Diputats. Avui la seva intervenció ha anat en aquest sentit. I la meua pregunta és: som prou bons per votar a favor d'iniciatives del Govern i prou dolents per ser espiats? I aquesta és la resposta que cal aclarir.

(Aplaudiments.)

Perquè és extremadament greu. No és una dissensió política. No és una disconformitat. Ja ho sabem, que vostès no defensen la independència de Catalunya. Ja sabem que hi estan activament en contra. I vostès saben que nosaltres la defensem, i que defensem un referèndum. Per això ens vam instar, el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya, a iniciar un procés de negociació, un procés per trobar una resolució en aquest conflicte polític, sabent-ne la complexitat. Però això necessita unes mínimes condicions.

És molt difícil negociar i creure que pot avançar, aquesta negociació, si hi han evidències de que t'han espiat, i, el que és pitjor, que la reacció política que està tenint el Govern espanyol no està a l'alçada. Han passat deu dies des de que es va fer públic aquest cas i ja hem vist quin ha estat..., perquè hi hagi hagut una resposta del president del Govern de l'Estat. Per tant, crec que és absolutament insuficient. No pot ser que el ministre de la Presidència parli de «restaurar els efectes» i que la ministra de Defensa bombardegi qualsevol possibilitat d'entesa i d'aclariment de la situació.

Per tant, la responsabilitat davant d'aquells que hem treballat per proposar solucions, per trobar camins enmig de la boira espessa que hi havia..., la responsabilitat, si les coses no van com voldríem que anessin una majoria de ciutadans, no és meua; és d'un president del Govern espanyol que ha de prendre mesures més clares, i les ha de prendre amb urgència. Fins ara, de moment, no les ha pres.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

L'últim que jo voldria fer avui és posar-lo a vostè en un compromís, però li vull dir una cosa: em costa sincerament de creure que vostè es cregui que jo o algun membre del Govern d'Espanya hagi tingut res a veure amb espionatge polític. Miri, aquest és un tema seriós, molt seriós, que exigeix respostes serioses. Jo comprenc molt bé i empatitzo amb el neguit de les persones que han aparegut mencionades en aquestes informacions. Per això el meu compromís d'arribar fins al fons, però també demano que no prejudgem.

I també vull dir una cosa en aquest Parlament. Conec Margarita Robles, i sé del seu inequívoc compromís en defensa de l'estat de dret.

Jo no sé què faran vostès. Jo li diré què farem nosaltres, què farà el meu grup. Vostè diu que vol mínimes relacions amb el Govern d'Espanya. Jo vull màximes relacions amb el seu Govern per resoldre problemes a Catalunya. Sap que pot comptar amb nosaltres per resoldre problemes a Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Que s'espïi els últims quatre presidents de Catalunya i els últims dos presidents del Parlament de Catalunya, entre altres persones, és un problema de Catalunya, senyor Illa. Si vostè diu, en tant que va ser ministre del Govern d'Espanya, que aquest Govern d'Espanya no en sabia res, doncs ja tarden en haver-hi dimissions de les persones que, d'organismes vinculats al Govern, van portar a terme actuacions vinculades de les quals avui ningú n'ha dit res.

Per tant, precisament perquè vostès eren al Govern d'Espanya han d'anar fins al final, i en aquests moments no hi han anat. I per això demanem una reacció molt més clara i contundent.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Decret llei 4/2022, del 5 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit tributari i financer

203-00022/13

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 4/2022, del 5 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit tributari i financer. En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el conseller d'Economia i Hisenda per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula el conseller senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Presidenta, diputades, diputats... Permetin-me que, en primer lloc, els agraeixi la seva bona disposició en el tràmit d'aquest decret llei, i que transmeti també el meu reconeixement en especial als grups que li donaran suport, però també als que no s'oposaran a que el decret sigui validat en aquesta cambra.

El discurs habitual sobre el signe dels temps que vivim és ple de termes com ara «canvi», «imprevisibilitat», «transformació», «angoixa», «inseguretat». Els anglosaxons, que tenen la mà trencada a l'hora de proposar acrònims per condensar estats

d'ànim, han encunyat el concepte de VUCA. VUCA correspon a les inicials en anglès de «volatilitat», «incertesa», «complexitat» i «ambigüitat».

L'època contemporània que estem vivint és, sens dubte, una època VUCA. Però el que hem après en els últims dos anys, sense que cap expert ens avisés abans, és que hi ha nivells d'incertesa diversos. Hem començat a superar una pandèmia que s'ha endut la vida de 15 milions de persones; d'aquestes, 27.000 catalans. Quan començàvem a aixecar el cap, ha esclatat una guerra en el cor d'Europa en la que un dels contendents, Rússia, és una potència nuclear, que, a més, està entre els tres principals productors mundials de combustibles fòssils. L'altre país, Ucraïna, és el sisè exportador de blat de tot el món, el primer exportador d'oli de gira-sol i el quart de civada.

L'última pandèmia mundial va ocórrer fa més de cent anys, i la guerra que tenim a Europa és la primera en la història del continent on una de les parts disposa d'armes atòmiques. Per tant, cap dels que estem avui aquí havíem tingut una experiència prèvia que ens posés en guàrdia. Cap dels que estem avui aquí disposàvem d'instruments ni d'estratègia per fer front a situacions com la que estem vivint. Però ho estem fent, i ens n'estem sortint. Estem aprenent, amb dolor, que l'estabilitat –aquesta estabilitat de què tant es parla– és en realitat una condició històrica molt fràgil.

Jo vull recordar-los que fa dos mesos sortíem de la pandèmia amb raons per ser optimistes. Els indicadors a Catalunya de creixement del PIB, d'exportacions, de consum i d'ocupació estaven recuperant-se a una velocitat que fins i tot a alguns els hi semblava inesperada. El país ha demostrat –està demostrant– que els seus fonaments econòmics són molt sòlids. Catalunya ha demostrat –està demostrant– que les seves empreses, els seus treballadors i els seus ciutadans han sabut mantenir amb molt patiment el país en marxa.

Abans, però, que aquesta recuperació es pogués traslladar a les famílies i a les empreses, la sacsejada de la guerra ho ha capgirat tot. I és per això que des del Govern hem activat un conjunt d'actuacions, entre elles les que vostès votaran d'aquí uns minuts, per contenir, en la mesura de les nostres possibilitats, els efectes de la guerra i de la postpandèmia. Són mesures destinades a alleugerir la càrrega fiscal i financera a les catalanes i catalans.

Diputades, davant d'una crisi sobtada i inesperada els governs han de fer dues coses. La primera és reaccionar amb rapidesa i amb determinació per fer front a les necessitats que apareguin, derivades d'una situació excepcional, i és el que estem fent avui. Això significa prendre mesures d'urgència, mesures conjunturals i, en la majoria de casos, provisionals per ajudar les persones i les empreses a superar el tràngol.

Mesures concretes i d'efectes clars. Mesures com la congelació de l'impost del CO₂ dels vehicles, que suposarà una pèrdua en la recaptació de quasi 91 milions d'euros, però que ajudarà els agricultors, els ramaders, els empresaris i autònoms que es dediquen al transport i la distribució i, molt especialment, l'àmbit rural. O mesures com l'exempció de la taxa de la pesca fresca, amb la que volem ajudar els pescadors que han de fer front a una pujada extraordinària del preu del gasoil, que fa gairebé que no els hi surti a compte sortir a mar. O l'ampliació, en tercer lloc, de la línia de crèdit de l'Institut Català de Finances fins als 39 milions d'euros per a pimes i autònoms del sector primari i agroalimentari, que estan patint tant aquestes darreres setmanes.

Aquesta és la vocació del decret llei i de la resta de mesures que el Departament d'Economia i el conjunt del Govern han dut a terme en aquestes darreres setmanes. Com saben, el nostre marge de maniobra fiscal i financera és molt limitat, però, tot i això, hem activat algunes accions que alleugeriran sensiblement la càrrega de milions de catalans.

A més a més d'aquestes mesures d'urgència conjunturals, els governs responsables estem obligats a posar-ne en marxa d'altres, altres mesures de caràcter estructural. En el decret llei que avui els demano que aprovin n'hi ha una, la que fa referència a l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient. En destinarem

tota la recaptació a finançar actuacions de transició energètica. Les mesures estructurals són les que preparen un país per poder fer front a crisis futures, mesures que reforcen el teixit empresarial i industrial i que ens fan menys vulnerables per al futur.

La Unió Europea va dissenyar els fons Next Generation precisament amb aquesta vocació, la de fer una Europa més forta, més resilient i més integrada, més protegida contra les crisis que han de venir. Parlant d'Europa, ens hem de felicitar, també, des d'aquest Parlament de Catalunya, pels resultats electorals del president Macron i per la seva victòria davant de l'extrema dreta, perquè el seu poble, França, ha escollit Europa i ha escollit democràcia en comptes d'escollir xenofòbia, autoritarisme i involució.

Tornant als fons europeus per a les reformes estructurals que cal fer al país, he de dir-los que jugaran un paper transcendental, aquests fons europeus, a Catalunya. Crec que en els darrers mesos he intentat dir-ho i conscienciar a tothom del que ens hi estem jugant. Els fons europeus són vitals per a la sortida d'aquesta crisi, però sobretot per fer de Catalunya un país més fort i preparat per al futur.

De fet, si se'n fa una bona gestió, els fons Next Generation podrien sumar cinc punts, cinc punts addicionals, al PIB català entre el 21 i l'any 2026, segons un estudi recent de la Universitat de Barcelona. I que l'economia catalana creixi només dependrà de la capacitat que tinguem d'implementar programes i reformes que el país necessita urgentment. I això passa, diputades i diputats, per una participació més activa de la Generalitat en la cogovernança de fons i en la capacitat de codecidir en projectes territorials dels fons europeus. Encara hi som a temps.

Mirin, no sabem com acabarà aquesta guerra. La immensa majoria dels europeus, i vull pensar que la immensa majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra, tenim molt clar que hi ha hagut una agressió il·legal per part de Rússia i que cal donar tot el suport a Ucraïna, però això no ens hauria de fer perdre de vista que el que interessa a tothom –a tothom, i en particular als països europeus– és que aquesta guerra no s'allargui. Espero que més aviat que tard la raó s'imposarà i la diplomàcia trobarà la fórmula per posar fi a la guerra, que és el que Europa necessita urgentment.

Però, mentre això no passi, senyors i senyores diputades, tinguin la seguretat que el Govern de la Generalitat farà tot el que estigui a les seves mans per alleugerir el patiment de les catalanes i catalans a causa d'aquesta crisi humana social i econòmica.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició, i aquest torn de paraula, segons que es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, serà d'un màxim de cinc minuts per grup parlamentari. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Amb aquest Decret llei 4/2022, del 5 d'abril, de mesures urgents en l'àmbit tributari i financer, es posen a debat i votació quatre mesures concretes que el Govern ha impulsat per fer front al difícil context actual, d'acord amb el que s'indica en l'exposició de motius del mateix decret amb relació als efectes econòmics que romanen presents derivats de la pandèmia, la situació inflacionària dels darrers mesos i, sobretot i especialment, la crisi provocada per la invasió d'Ucraïna per part de Rússia.

És cada vegada més evident, si s'escau, que vivim en un entorn, com deia fa uns minuts el conseller, volàtil, incert, complex i ambigu. A la terrible pandèmia viscuda els darrers anys, s'hi ha afegit en les darreres setmanes la situació provocada per la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, que, més enllà de les conseqüències humanitàries que està generant –i que són, sens dubte, les més rellevants–, s'hi han d'afegir els efectes o impactes que aquest conflicte ha provocat en termes econòmics a nivell

global: efectes immediats en la inflació, tensions inèdites en les darreres dècades en el mercat energètic –que, juntament amb la necessitat imperiosa de fer front al canvi climàtic, fan imprescindible accelerar el canvi de model energètic i la transició cap a un model sostenible– i efectes econòmics i socials que incideixen contundentment en l'economia de les famílies.

El Govern ha posat en funcionament un seguit de mesures en els àmbits humànitari, educatiu, social, i amb aquest decret s'implementen, entenem, mesures de caràcter econòmic i financer davant, com deia, la complexa situació en la que vivim. En concret, les mesures es circumscriuen en tres casos a mesures de caràcter fiscal, i una quarta, una mesura de caràcter financer.

En les de caràcter fiscal, en primer lloc trobem com a mesures de contenció fiscal el manteniment de la quota de l'impost de CO₂ en les tarifes establertes el 2020 –és a dir, la seva congelació, com abans s'ha esmentat. I en el segon, l'exempció de la taxa portuària de pesca fresca. També com a mesura fiscal, l'increment de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient, en aquest cas, pel que fa a la producció, emmagatzematge o transformació de l'energia elèctrica, incrementant-ne els tipus de gravamen i destinant aquest major ingrés a accions de transformació energètica, com també fa uns minuts indicava el conseller. I, finalment, l'increment de la quantia màxima global a prestar per part de l'Institut Català de Finances per atorgar préstecs destinats al finançament de petites i mitjanes empreses, treballadors i treballadores autònoms i empreses de l'àmbit agrari, passant dels 7 als 39 milions.

Les quatre mesures són positives, i, per tant, votarem a favor de la validació del decret. No obstant això, volem fer palès que no són les mesures que nosaltres haguéssim portat a terme. El Grup Socialistes i Units per Avançar va presentar una proposta al «govern alternatiu» l'1 d'abril consistent en el pla de resposta a l'impacte de la invasió russa d'Ucraïna.

En aquesta proposta, i cenyint-me a les de caràcter fiscal i financer equivalents a les del decret, proposàvem, amb caràcter excepcional, la bonificació del cent per cent de l'impost del CO₂ per a tots els vehicles comercials i el manteniment de les tarifes, com es fa, reduïdes, del 20 per als vehicles privats durant el 22. També, bonificar el cent per cent de l'impost de les emissions de gasos d'efecte hivernacle per a les activitats agroindustrials i ramaderes.

En l'àmbit financer proposàvem una nova línia de crèdit de l'ICF amb l'objectiu de donar liquiditat a les empreses i autònoms dels sectors més afectats per la pandèmia: agrari, ramader, pesquer, energètic i industrial. També, en segon lloc, allargar el termini de devolució dels préstecs avalats per l'ICF durant la pandèmia, inicialment amb una extensió mínima de sis mesos. D'aquesta manera, el Govern de la Generalitat s'alinearia amb la proposta del Govern d'Espanya per crear una nova línia d'aval de l'ICO i ampliar-ne els venciments. Propostes, aquestes darreres, que hem copsat, per cert, entre les inquietuds i demandes dels sectors empresarials.

Les del decret, com deia, no són, doncs, les nostres propostes, però no direm que van «tard i malament» –són paraules que entenem buides, que hem sentit darrerament moltes vegades. Les creiem insuficients, sí, però la gravetat del moment i de les circumstàncies ens porten a la convicció que és el moment de doblegar l'esquena, i no el d'avantposar tacticismes de cap mena; de no pensar en qui és el més «xulo» o en trencar-ho tot, sinó que cal aprovar la validació d'aquest decret encara que el considerem insuficient. El perjudicat seria la ciutadania, i això no ens ho podem permetre ni aquí ni al conjunt d'Espanya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, presidenta. Señor *conseller*... Hoy, nuevamente, el Gobierno nos trae un decreto ley para parecer que hace algo ante esta grave situación económica que están sufriendo los catalanes. No es un decreto, es un decretito –es un decretito–, con un impacto grotesco, por su poca incidencia en la economía catalana, y ayudará bien poco a resolver el grave problema que tenemos por delante. De hecho, en la explicación del decreto, el señor *conseller* yo creo que ha dedicado minuto y medio a explicar el decreto y luego, pues, no sé, unos cuantos minutos más..., ha pasado por Francia, se ha ido a Rusia, ha ido a Ucrania, en fin... Sí, sí, si está bien, pero es que poco ha explicado el decreto, porque chicha tiene poca, y usted lo sabe.

Estamos ante una situación *gravísima* y ustedes me vienen con este ridículo e insultante decreto, en fin, que poco va a ayudar en un contexto, como le ha dicho antes nuestro jefe de filas, Ignacio Garriga, con la pobreza en máximos, con la pobreza energética disparada, con récord de miseria, pérdida de poder adquisitivo bestial por parte de las familias y pérdida bestial de competitividad también por parte de las empresas.

Por lo tanto, VOX no va a apoyar este decreto, porque es una chapuza, es un «quiero y no puedo», es un simple parche y es un pequeño ejercicio de «bienquedismo» político. Vamos a hablar de las dos o tres medidas..., o son cuatro, ¿no? Algunas me parecen relevantes, las voy a destacar.

Sobre el impuesto de emisiones de CO₂, ¿no?, venimos aquí...: «Vamos a congelar las tarifas.» Bueno, no estamos de acuerdo. Nosotros somos partidarios –y así lo hemos propuesto en una proposición de ley, en una propuesta de resolución– de la eliminación de ese impuesto, eliminación completa; no una congelación de tarifas, eliminación completa. No debería existir, como no existe en ninguna otra comunidad autónoma de España, porque es confiscatorio, porque no respeta el principio de «quien contamina paga», porque supone doble imposición, porque lo han puesto en marcha de una manera absolutamente chapucera y, además, castiga especialmente a las rentas más humildes. Por lo tanto, no nos sirve una triste congelación de tarifas.

Con respecto al otro impuesto «eco...», en fin, verde, de estos que les gustan a ustedes tanto, ¿eh?, este del gravamen de producción de energía eléctrica, a ver, en un contexto... Se lo voy a decir llanamente: es una estupidez, francamente, hacer lo que han hecho. Es decir, en un contexto en el que la energía está disparada –tenemos récord histórico de precios de energía, de gas, de carburantes–, ustedes van y gravan..., les aumentan el impuesto a las centrales nucleares que generan energía. ¿Acaso piensan que no van a repercutir ese incremento fiscal en las familias? ¿No se dan cuenta de que eso es darse un tiro en el pie? ¿No se dan cuenta de que lo que están haciendo es echar gasolina al fuego? ¿No han valorado que su propuesta es tan ridícula que ningún gobierno del mundo la ha puesto en marcha para hacer frente a la situación? Es que, de verdad...

Y engancho con el otro impuesto, el que está en marcha, el de emisiones de CO₂ de las industrias. ¿No les sirve con que todas las patronales, las principales empresas de Cataluña, les estén diciendo que hay un riesgo bestial de deslocalización de empresas si siguen con su fiscalidad y su voracidad verde? ¿Les da igual? Pues es que, entonces, si les da igual, uno llega rápidamente a la conclusión de que es que les da igual la situación económica en Cataluña, les da igual jugar con el pan de comer de muchísimas familias, y de que ustedes están entregados a esta nueva religión climática y todo lo demás les importa un rábano.

Pues, francamente, yo creo que se pueden hacer mejor las cosas. Y le pedimos que nos traigan otro decreto, porque esto, en fin, con la que está cayendo y con la que va a caer, es ridículo, es absolutamente ridículo. Y lo que tienen que hacer es traer un proyecto de mejoras fiscales y financieras que incluya, pues, en fin, la eliminación de los dos impuestos del CO₂, el de vehículos y el de las empresas.

Bajen de una vez el tramo del IRPF para las rentas más bajas, que es el más alto de España. Reduzcan el impuesto de transmisiones patrimoniales, como decía esta mañana mi compañero Juan Garriga. Eliminen al menos alguno de los casi veinte

—entre los que están aprobados y los que están en marcha y los que están en estudio— impuestos propios que tiene Cataluña, que es la comunidad, la región de España con más impuestos propios. Y, de verdad, hagan de una vez política económica y fiscal seria y aparquen su voracidad fiscal.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Després de totes aquestes mentides al voltant del sistema fiscal català, es fa com una mica difícil parlar, però ja ens estem acostumant a que encadenin, una rere l'altra, la demagògia al voltant dels impostos, demostrant que allò que realment els importa poc són els serveis públics d'aquest país i les condicions de vida de la gent de la classe treballadora d'aquest país.

Nosaltres, en aquest decret llei que avui presenta el Govern..., no ens oposarem a que s'aprovi, però no hi votarem a favor, perquè entenem que és insuficient o que posa en relleu una insuficiència que fa anys que arrosseguem al voltant sobretot del debat dels impostos vinculats a la lluita contra el canvi climàtic, al voltant del desplegament d'aquells impostos que es va aprovar en aquest Parlament que s'havien de tirar endavant, i al voltant, en definitiva, de tres impostos que anaven vinculats.

És a dir, no pot ser que estiguem parlant ara de l'impost de CO₂, que *a priori* o ara mateix en aquestes circumstàncies no ens pot semblar malament que es congeli, però que en el fons estiguem congelant aquell impost que afecta les classes populars d'aquest país majoritàriament perquè els dos impostos que anaven vinculats a això —l'impost a les emissions portuàries de grans vaixells, conegut com l'«impost dels creuers», o l'impost sobre les activitats econòmiques que generen gasos amb efecte d'hivernacle— no estiguin desenvolupats i en actiu. Perquè llavors és evident que tenim un problema: les classes populars sí que paguen impostos vinculats a la lluita contra el canvi climàtic, però, en canvi, les grans empreses amb prou feines en paguen. Per tant, hi segueixen sortint guanyant els de sempre.

I és per això, per posar en relleu que és indispensable en aquesta voluntat de lluita contra el canvi climàtic, però també per fer front a les conseqüències de la crisi derivada de la covid i de la guerra, que cal que avancem en impostos que posin el focus en aquells que obtenen els beneficis en un marc de crisi. Perquè, és cert, en aquest decret llei apugen un dels impostos, però cal que abordem el debat sobre què fem amb els creuers en aquest país, perquè ara tornen a estar ja al cent per cent de funcionament, i cal que també abordem quins són els impactes de les grans empreses en el medi ambient. I no pot ser que només parlem d'això per parlar d'allò que afecta la majoria d'aquest país.

Davant del rècord de preus de l'energia, està bé gravar a les empreses energètiques, però també cal que abordem els altres impactes d'aquells qui sempre hi surten guanyant. Per això ens abstindrem, per posar en relleu que entenem que segueix sent una hipocresia que parlem molt de l'impost de CO₂ i no parlem de la resta, i que no despleguem definitivament una llei que era pionera en el seu moment, i que ens omplim la boca de que era una llei pionera però que no s'acaba de desplegar en tota la seva plenitud.

Amb això, ho deixo aquí.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Deia el conseller, en la presentació del decret, que es tracta de reaccionar amb rapidesa i d'abordar mesures estructurals. Hi estem d'acord –hi estem d'acord. I també estem d'acord que el decret que se'ns presenta s'orienta en aquesta línia. Pot semblar-nos suficient o insuficient, però s'orienta en aquesta línia, i nosaltres hi votarem a favor, quedi dit d'entrada.

I hi votarem a favor per coherència, perquè és cert que cal actuar de manera ràpida, i entenem que a l'actuar de manera ràpida estem donant ja un missatge: que cal actuar més. Comencem, avançarem. I, segona, per un element que valorem molt positivament: que una de les mesures que incorpora el document és una de les mesures que nosaltres vam proposar a la reunió que vam fer amb el Govern per abordar la situació. I, per tant, evidentment, també per coherència hi hem de votar a favor, perquè valorem positivament que ens reculli la iniciativa de gravar més, en aquest cas, les empreses elèctriques, amb l'impost d'instal·lacions elèctriques que actuen en l'activitat mediam ambiental, perquè en aquest «gravar més» estem d'alguna manera també reconeixent que l'excés de beneficis que aquestes empreses elèctriques estan tenint aprofitant-se de la situació i d'un mal funcionament del mercat energètic ha de revertir en els ingressos públics per poder fer actuacions públiques al servei de les necessitats que tenim.

Per tant, hi votarem a favor, però sabent també que el decret és parcial i limitat. I això jo crec que el conseller ho sap i que el Govern ho sap. I caldrà actuar més a futur amb mesures més estructurals i més de fons. Perquè sabem que la pandèmia ha canviat la vida de les persones i sabem que la guerra ha canviat el món en el que estem, i, per tant, hi han necessitats i urgències econòmiques i socials que no podem deixar de banda.

I avui podríem dir que és necessari acollir. Tota la problemàtica de la situació de les persones refugiades..., s'estan fent coses. Caldrà aprofundir més sobretot en els ajuts a les administracions locals per poder-ho fer de manera correcta. Cal protegir, cal protegir les persones, les persones que avui estan passant-ho malament, sigui per la inflació, sigui per la situació d'inestabilitat en l'ocupació que puguin estar tenint. Cal protegir també l'activitat econòmica ajudant-la a canviar, a renovar-se. I cal transformar, cal transformar l'estructura econòmica productiva per fer front als reptes econòmics que tenim davant, i ambientals, etcètera.

Per això cal reforçar necessàriament els espais de diàleg social i de consens polític per construir un pla, un acord, que ens doti el país d'un pla integral que permeti fer front als reptes que tenim davant, perquè no són qualsevol cosa, els reptes que tenim davant.

I jo crec que és en aquest marc, on hem de situar aquest decret. Ha de marcar-nos cap a on hem d'anar. Hem d'anar cap a un pla integral que doni resposta a les necessitats de transformar la nostra estructura econòmica i productiva per fer front als reptes que tenim davant, especialment el repte ambiental, i al voltant del repte ambiental tenim totes les transformacions energètiques i transformacions del model productiu, però també tota la protecció de les persones que en aquests processos de canvi i de transició poden veure-se'n afectades, i caldrà protegir-les molt bé.

És per això que també voldria recordar que, d'alguna manera, quan estem fent aquest debat..., l'estem fent pocs dies abans de l'1 de maig, del Dia del Treball. I és per això que..., jo, quan venia cap aquí, llegia el manifest que han fet els sindicats que convoquen les manifestacions de l'1 de maig, i hi posaven tres lemes. Deien: control de preus, apujar salaris, combatre les desigualtats. Ens estaven dient alguns dels problemes que estem vivint avui, no tots, però alguns d'importants en que cal actuar. En aquest control de preus, en aquest apujar els salaris i en aquest combatre les desigualtats és on hem de veure les polítiques de transformació que cal que el Govern tiri endavant en aquests moments.

Nosaltres, en aquest sentit, hem fet, com a En Comú Podem, tot un seguit de propostes en les reunions que hem tingut aquests darrers dies amb el Govern, aquestes

reunions de tots els grups polítics, per situar propostes de canvis en polítiques energètiques, en impuls de les renovables, sobre mobilitat i sobre transport públic que permetin canviar el model de mobilitat a la nostra societat afavorint les persones, però també canviant la dependència energètica que tenim, actuant sobre rendes, des de la renda garantida de la ciutadania, però també amb ajudes directes a les famílies que puguin fer front a l'increment de preus que està venint i, sobretot, també transformant l'economia des d'una potenciació del sector públic.

I és per això que nosaltres insistim en que encara hi ha més marge també per actuar en la fiscalitat per obtenir més ingressos públics que ens permetin fer polítiques públiques al servei de les transformacions econòmiques de model productiu, però també al servei de la millora dels drets que té la ciutadania.

I deixin-me acabar amb una poesia, en aquest cas, d'Emilio Prados, perquè diu: «No es lo que está roto, no, / el agua que el vaso tiene; / lo que está roto es el vaso, / y el agua al suelo se vierte.» Crec que aquesta poesia lliga amb el VUCA que vostè situava al començament. I, per tant, si no volem que el que *se vierta al suelo sea el agua*, hem de reconstruir el *vaso*, i, per tant, polítiques, diàleg social, sector públic, pressupostos públics, ingressos públics per fer polítiques públiques al servei de la ciutadania i de la reconstrucció econòmica i social del país.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Conseller... Jo també volia començar parlant o felicitant-nos per la victòria de Macron a França. Bàsicament perquè, a més, Macron i En Marche estan al grup Renew, on estan els liberals i els demòcrates europeus i on està Ciutadans. I crec que aquesta victòria liberal a França ha parat l'extremisme, d'un costat, i d'un altre..., a França i a Europa.

I també li recordo, conseller, que el seu grup al Parlament Europeu no està precisament a Renew, sinó que està més a prop de l'extrema dreta flamenca. (*Veus de fons.*) Sí, conseller, sí, el seu grup..., els seus eurodiputats estan allà. I aquesta extrema dreta flamenca té les relacions que té, i té, diguéssim, les seves connexions amb qui les té. Està molt bé. Jo no sé... Segurament vostè personalment se n'alegra molt, i jo en això no m'hi ficaré, però sí que li he de recordar on està cadascú, perquè és important que ho sapiguem. Nosaltres estem on estem.

També els hi hem de dir que aquest decret, per nosaltres, doncs, tot i que té mesures positives, és totalment insuficient. Jo crec que la política fiscal i financera ha de ser una política fiscal i financera valenta, almenys, en aquest cas, de xoc, que pugui donar respostes reals a la crisi que tenim. Ja sé que això s'hauria de complementar també amb polítiques valentes i reals al Govern d'Espanya, això nosaltres no l'hi traurem. No s'està fent ni al Govern d'Espanya ni s'està fent..., crec que en això, almenys, amb aquestes mesures, no s'està fent a Catalunya.

Necessitem polítiques..., més que d'emergència, d'activació, i això ho hem dit moltes vegades. Jo crec que aquí podem destacar moltes vegades si la política fiscal que defensa Ciutadans és la més adequada o no és la més adequada. Jo crec que a molts països d'Europa funciona. Les polítiques i les, diguéssim, receptes liberals han funcionat a molts països europeus. I aquí, no sé si per la seva necessitat d'haver de pactar amb socis que no són precisament liberals, doncs, vostès no ho poden fer o no ho volen fer. Jo no ho sé, i això potser algun dia l'hi preguntaré en privat i m'ho podrà explicar, d'acord? Estic segur que... Jo crec que conec la resposta, però no l'hi faré dir en públic.

Però nosaltres creiem que aquesta proposta, aquest decret, és totalment insuficient. Per què és insuficient? Primer, perquè creiem que el que vostès parlen o el que vostès decideixen sobre aquesta congelació de l'impost d'emissions de CO₂, doncs,

no aportarà res, almenys..., o no modificarà la base de la creació i la injustícia d'aquest impost, que està mal dissenyat. Vostès aquí, al decret, ho diuen, que l'han hagut de modificar diverses vegades. És que està mal dissenyat. És que, al final, acaba gravant aquells que menys tenen, i això és cert.

I, de fet, això, sumat a mesures també equivocades que s'han pres a l'Ajuntament de Barcelona per part de la senyora Colau..., doncs, tenim gent que no pot arribar a final de mes i que no pot entrar a treballar a Barcelona o que, a més, ha d'estar gravada moltes vegades per impostos injustos.

Per tant, l'impost està mal fet. No hem cregut mai en aquest impost. De fet, hem defensat que es canviï, que es modifiqui, i sense mantenir... Nosaltres no defensem posicions negacionistes. Nosaltres creiem que s'ha de fer una transició energètica, que s'han de complir els nostres compromisos internacionals per al 2030, però creiem que vostès no es poden, doncs, justificar, com fan després, amb la pujada d'aquest gravamen sobre una altra política o una altra iniciativa, que és l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient, dient que no tenen recursos per fer la transició energètica.

És que no han invertit en els últims deu anys en aquesta transició energètica. És que aquí ja hi han hagut debats sobre si l'energia eòlica al mar era o no adequada. Si és que al final estem a la cua, precisament, de la inversió en energia eòlica, solar... I han sigut vostès, és que no ha sigut ningú més. Per tant, no vinguin ara a apujar impostos, i, per tant, a donar lliçons sobre com s'ha de fer aquesta transició energètica. No s'està fent transició energètica. No som negacionistes, sinó que simplement ho estan fent malament. Nosaltres creiem que s'ha de fer i s'ha de fer bé, com s'ha fet a altres llocs de la resta d'Espanya.

Sobre la resta, sí que ens sembla bé que fan l'exempció de la taxa de pesca, ens sembla correcte, i també ens sembla correcta la mesura financera sobre l'ICF. En això nosaltres hi creiem. Però com que no veiem valentia i no veiem que treballin en la línia adequada en aquest decret, a diferència del que hem fet altres vegades, nosaltres hi votarem en contra.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Bien, de manera muy breve, para trasladar nuestra abstención. Y la voy a intentar justificar: esencialmente porque, siguiendo un poco el hilo de la mayoría de las intervenciones anteriores, consideramos claramente insuficiente el decreto, y, además, no responde, desde luego, a esa coyuntura extraordinaria que ha descrito bien el *conseller*, pero que, evidentemente, luego las medidas, pues, se quedan a medio camino, aunque es cierto que las hay positivas.

Las medidas son claramente insuficientes en materia fiscal, pero es que, además –esto lo ha explicado bien el señor Antonio Gallego–, faltan las importantes, las que sí que hubieran podido tener una repercusión sólida en una situación extraordinaria. De estas, ni se ha hablado, y no aparecen.

En el caso de las que son insuficientes en materia fiscal, la justificación que ha hecho el *conseller* de la congelación del impuesto del CO₂ en realidad es el mejor argumento posible para explicar por qué debería ser suprimido, no congelado. Es que ha explicado el señor Giró perfectamente por qué debería ser suprimido. Ha explicado los colectivos a los que afecta, que contaminan poco, que son en la mayoría humildes, que no tienen capacidad de reposición de los vehículos antiguos, y que, además, les limitan su movilidad –también se ha explicado antes– en circunstancias que no son precisamente de ocio, sino que son laborales. Y, en este sentido, pues, bien, yo creo que, ya que lo ha explicado tan bien, señor Giró, podría suprimirlo, en lugar de congelarlo.

Y, como les decía antes, más allá de las medidas fiscales, que son insuficientes o faltan las esenciales, sí que es cierto que hay algunas que están bien, y hay que decirlo. Es decir, el incremento de las posibilidades crediticias del Institut Català de Finances para las pymes y autónomos o la exención de la tasa portuaria para la pesca fresca son medidas necesarias que nosotros apoyamos. Pero, insisto, solo por esas no se podría justificar nuestro voto favorable, y nos abstendremos.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats, bon dia. En primer lloc, una condemna, condemna des del nostre grup a l'espionatge que han patit membres d'aquesta cambra i altres persones de la ciutadania i del món social; condemna i suport a totes elles. Hem d'expressar-ho una i una altra vegada des d'aquí el faristol, també.

En segon lloc, gràcies també als grups parlamentaris que permetran, doncs, la validació d'aquest decret llei i la seva tramitació en un moment, com ja s'ha dit i s'ha esmentat, que, per la circumstància econòmica, social, i per fer front a les peticions i les necessitats i el patiment de la ciutadania, fa falta prendre mesures d'aquest tipus, urgents. Per tant, gràcies, ho repeteixo, als grups que facilitaran aquesta tramitació.

Si fóssim un estat independent, com moltes vegades he dit, i tinguéssim la nostra capacitat financera pròpia i la nostra capacitat fiscal pròpia, la situació de ben segur que seria diferent. De ben segur que alguns d'aquests impostos propis no hi serien. Això ja ho he dit alguna altra vegada, eh? Aquests impostos propis, que representen tan sols el cinc per cent de la recaptació tributària conjunta del nostre país, doncs, es fan per poder tenir una mínima capacitat davant els reiterats incompliments de finançament de l'Estat i el fet de que l'Estat recapta la majoria dels diners i després els torna a poc a poc, a vegades en forma de préstecs, i, evidentment, de forma insuficient.

Segurament si el conseller Giró en lloc de ser conseller fos el ministre d'aquest estat propi que anhelem, les mesures que hauria pres no serien aquestes que portem avui en el decret llei. Haguessin sigut diferents, no? Segurament seria una reducció dels impostos especials, especialment aquells que afecten els carburants i els combustibles o l'electricitat; segurament tindríem un model diferent de càlcul de la tarifa elèctrica, eh?, o podríem aplicar bonificacions del cent per cent, com demanava el diputat del PSC, que són, evidentment, mesures molt «xules» i molt atractives, però que des d'un punt de vista de la nostra viabilitat financera de la Generalitat no són possibles. No són possibles perquè els ciutadans ens reclamen serveis de primera, serveis d'un estat, com no pot ser d'una altra forma, i, per tant, hem de fer, des del punt de vista del pressupost de la Generalitat, una certa enginyeria financera per poder intentar donar compliment al cent per cent de les demandes dels ciutadans, i més en aquests moments.

Si el conseller Giró fos el ministre Giró, segurament també podria haver reduït l'IVA d'alguns productes essencials, eh?, per estimular l'economia, o podríem fer canvis en l'IRPF sense haver de patir per si són declarats inconstitucionals, o podríem fer canvis en l'impost de societats de les empreses, sobre les quotes que paguen els autònoms; fins i tot podríem incrementar les pensions, el salari mínim, o no hauríem de patir per la distribució i l'arribada dels fons Next Generation en l'activitat econòmica i les empreses.

Aquest seria l'escenari del ministre Giró; però no és aquest, és l'escenari del conseller Giró, i, per tant, ens presenten aquí unes mesures concretes, segurament insuficients, segurament en una primera fase, eh?, per poder fer front a algunes d'aquestes circumstàncies que estan passant.

I, per tant, en aquest cas, com ja s'ha dit, una primera mesura de suspensió de l'increment de l'impost del CO₂, que sembla..., alguns la consideren poca cosa, però des d'un punt de vista de recaptació i, per tant, del compromís de destinar aquests ingressos a activitats de recuperació ambiental i de fer la societat més sostenible, doncs, vol dir gairebé 91 milions menys de recaptació, amb un impacte sobre el dèficit de 62 milions negatius. I, per tant, déu-n'hi-do, l'efecte que tindrà.

O, per exemple, aquest increment de l'impost sobre instal·lacions elèctriques a empreses que han tingut uns sobreingressos degut a la política tarifària i que està xifrat en uns 41 milions més d'ingressos. Que, per cert, l'article 12.2 de la llei no permet que aquest increment de l'impost sigui repercutit sobre els usuaris, com algun grup n'ha fet esment, perquè no deu conèixer la llei, no?

O l'impost..., o la reducció d'aquesta taxa sobre la pesca fresca. Estem parlant d'uns 800.000 euros que deixaran de pagar, per tant, els pescadors i els afectats. I, en el cas d'aquesta mesura de l'ICF per poder donar suport financer a les empreses dels sectors agraris i ramaders, estem parlant, doncs, que passa de 7 milions a 32 milions.

Per tant, en aquest sentit, pensem que són mesures, com diem, eficaces en la circumstància en que estem i que, per tant, era necessari prendre-les en aquests moments.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. Bé, durant el període més dur de la pandèmia ens hem fet un tip, un fart, en este plenari, de convalidar decrets llei per intentar anar adaptant el nostre marc fiscal i les nostres mesures administratives en aquelles circumstàncies que anaven canviant, tal com anaven evolucionant les conseqüències de la pandèmia.

Malauradament, sembla que, en certa manera, avui hi tornem a ser. Semblava que anàvem retornant i reprenent una certa normalitat, havíem superat la pèrdua dels llocs de treball i la pèrdua del producte interior brut que havia provocat la crisi sanitària, i, com a conseqüència també d'una recuperació econòmica que semblava que anava ben encaminada, ens hem trobat també amb una inflació que feia moltes dècades que no patia l'Europa occidental.

Malauradament, com diem, amb la invasió d'Ucraïna s'ha tornat a sacsejar l'economia global, i molt especialment l'economia de l'Europa occidental, i se'ns ha tornat a recordar l'urgent que és eliminar de les nostres vides els combustibles fòssils, ja no només pel canvi climàtic, sinó també per la necessitat de minimitzar la nostra dependència energètica de certs proveïdors poc estables.

La guerra ha provocat una caiguda dràstica del poder adquisitiu de les famílies, i és un dels elements fonamentals que ha de guiar la nostra acció política i l'acció, òbviament, també del Govern. Una caiguda dràstica de la capacitat adquisitiva de les famílies com a conseqüència de l'increment de la inflació que ja venia i s'ha fet encara més greu: el creixement del preu de l'electricitat, del gas, i especialment, d'una forma molt notable, el cost dels carburants.

Avui hem sentit aquí, com era previsible, algunes intervencions que titllen este decret llei de mesures poc ambiciosos, que calia anar més enllà, i segurament ho sentim d'aquells que al Congrés dels Diputats no donen suport a la possibilitat de que el Govern de Catalunya i les comunitats autònomes en general puguem afrontar econòmicament aquesta situació de crisi. El president Aragonès reclamava poder arribar fins a l'u per cent de dèficit, i demà es debatrà al Congrés dels Diputats un real decret llei en el que es plantegen tota una sèrie de mesures per intentar fer front a

algunes de les conseqüències de la crisi d'Ucraïna. No es recorda de com s'ha d'ajudar les comunitats autònomes a poder afrontar esta crisi, de la mateixa manera que sí que es recorda d'ocupar algunes competències de la Generalitat de Catalunya.

Amb el decret llei que avui debatem, el Govern de Catalunya, com ja s'ha expressat, duu a terme un parell de modificacions del nostre sistema fiscal. En primer lloc, se congelen les tarifes de l'impost de vehicles contaminants, i no s'aplica, per tant, l'increment que la llei preveia per a enguany. I d'esta manera s'evita, com s'ha explicat, incrementar la pressió fiscal als ciutadans en 90 milions d'euros, una ciutadania que en estos moments està patint, com a conseqüència de la pujada dels carburants, les conseqüències d'esta crisi.

I, per altra banda, com també s'ha expressat, la proposta que se mos fa és apujar els impostos, l'increment del tipus de gravamen sobre la producció d'energia elèctrica en 41 milions d'euros en aquelles empreses elèctriques que en estos moments estan tenint uns beneficis que segurament no són recomanables per la situació econòmica que viu el país. Uns recursos que, com també s'ha explicat, se destinaran a impulsar la transició energètica, a reforçar l'assoliment dels objectius del 2030 per aconseguir que el cinquanta per cent de la producció elèctrica sigui d'origen renovable, i, per tant, uns recursos que van ben orientats cap als objectius europeus i cap als objectius, també, del nostre país.

I, per altre costat, com també s'ha explicat, el decret llei emprèn dos mesures de suport al sector primari, un dels sectors econòmics que més estan patint esta crisi. I, en primer, lloc facilita l'accés al finançament, i, en segon lloc, elimina esta taxa sobre la pesca fresca.

En resum, entenem que és un decret llei útil, eficaç, que mos permet afrontar algunes de les mesures, que ha d'anar acompanyat de ben segur d'altres mesures per part del Govern en futures sessions de govern i que segurament veurem en futurs plenaries. És un primer pas que redueix els impostos a la ciutadania, que els incrementa a les elèctriques. És un primer pas que millora la vida per als que pateixen la crisi i que demana més esforç a les elèctriques que se n'han vist beneficiades, alhora que dona un cop de mà a un sector imprescindible per al país com és el sector primari.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Bé. Doncs, acabat el debat, procedirem ara a la votació, en que, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació d'aquest decret llei i que els vots negatius són favorables a la seva derogació. Si poden anar ocupant els seus escons, començaríem la votació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 4/2022.

Comença la votació.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 4/2022 ha estat validat, amb 105 vots a favor, 16 vots en contra i 11 abstencions.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat aquest decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui que es trameti com un projecte de llei. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Doncs, per tant, vist el resultat de la votació, i com que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya

202-00035/12

I passem al tercer punt de l'ordre del dia, el debat i votació del dictamen de la Comissió de Recerca i Universitats sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya. D'acord amb els articles 123.1 i 141.2 del Re-

glament, iniciarem aquest debat amb la intervenció d'un representant de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular. Té la paraula, doncs, la senyora Anna Rosselló.

La representant de la comissió promotora (Anna Rosselló Albesa)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres membres de la Mesa i diputats, membres de la comissió promotora i organitzacions adherides a la iniciativa legislativa popular Universitats, avui els estudiants som al Parlament per defensar l'aprovació de la ILP Universitats. L'objectiu: blindar per llei la rebaixa de les matrícules universitàries.

El febrer del 2019 el moviment estudiantil i la comunitat educativa impulsàvem la ILP Universitats amb aquest objectiu que explicàvem, blindar la rebaixa de les matrícules. Tres anys després el missatge segueix sent clar, i, per tant, avui els diputats del Parlament de Catalunya tenen l'oportunitat de fer una passa endavant per garantir l'accés a la universitat.

Si bé fa tres anys iniciàvem aquesta iniciativa legislativa popular, la lluita per la rebaixa de les taxes ja compta amb més de deu anys d'història. I al llarg d'aquesta dècada els estudiants ens hem topat sempre amb la mateixa resposta: immobilitisme polític i repressió.

Durant anys la falta de voluntat política deixava enrere milers d'estudiants, i, malgrat que l'any 2016 aquesta cambra va aprovar una moció on es comprometia a rebaixar les matrícules, no va ser fins quatre anys després que per primer cop es va incloure la rebaixa als pressupostos de la Generalitat. És més, durant aquests anys d'immobilitisme no només no s'aprojava el mandat del Parlament, sinó que les estudiants que defensàvem la universitat pública ens exposàvem a la més crua persecució política i policial.

No podem celebrar aquest debat sense denunciar que més de trenta estudiants han estat represaliades per defensar la universitat pública. Aquest debat també va de recordar que defensar la pública no és cap delictes. La ILP Universitats representa la culminació d'una demanda històrica i la consumació d'un consens social a Catalunya. S'ha demostrat que blindar la rebaixa dels preus públics universitaris és una demanda necessària i que té legitimitat social a Catalunya.

Avui, però, també hem de posar sobre la taula que per garantir una universitat regida per l'equitat social cal anar una mica més enllà. I és per això que, amb l'objectiu de fer una passa endavant, avui presentem tres esmenes per defensar la pública.

En primer lloc, l'equiparació de preus entre els diferents graus. Cap més estudiant s'ha de veure obligat a escollir els seus estudis en funció del cost de la seva matrícula.

En segon lloc, l'equiparació dels preus de màster als preus de grau. Democratitzar la universitat exigeix garantir l'accés a totes les etapes formatives. Amb aquesta esmena, doncs, presentem l'oportunitat de blindar per llei un preu màxim i garantir que els preus de màster deixin de dependre del color polític del govern en qüestió.

I, en tercer lloc, i per últim, eliminem el càstig per a segones i successives matrícules. Suspendre una assignatura no pot seguir sent un motiu per deixar d'estudiar.

Som al Parlament per blindar el dret a l'educació i deixar constància també, dins d'aquesta cambra, de tot allò que ens ha portat a estar avui aquí. La ILP no ha estat una tasca senzilla, i no hagués estat possible sense la implicació dels casals i ateneus, de l'associacionisme català, dels agrupaments de caus i d'esplais, dels moviments socials, el moviment estudiantil, els sindicats de professors, entre moltes altres associacions. És gràcies a totes les entitats adherides que vam portar la ILP a cada racó de Catalunya. La perseverança de la lluita del moviment estudiantil i el compromís del teixit social català ens van permetre aconseguir més de setanta mil signatures. Des d'aquí volem donar les gràcies a tothom que ha fet possible la ILP Universitats; gràcies pel suport i l'esforç que heu dedicat dia rere dia a la universitat pública.

Ara, doncs, és el torn dels representants polítics. Ara són vostès, els diputats del Parlament, els que poden escollir entre dues qüestions clares: ser conseqüents amb la societat catalana i aprovar la ILP Universitats, o deixar en mans del color polític dels futurs governs l'accés a la universitat pública.

Els estudiants hem hagut d'impulsar aquesta llei, hem hagut de ser nosaltres els que impulsem una llei per defensar la universitat pública. I ara els toca a vostès, els toca fer una passa endavant en la defensa de l'educació com un dret. Votar a favor avui és votar a favor d'un model universitari on l'equitat estigui al centre. Aprovar la ILP Universitats és només la primera passa per retornar-nos als estudiants el nostre dret a l'educació. És començar a construir una universitat pública que sigui centre de coneixement, de cohesió i d'integració social. És començar a garantir l'educació com un dret universal i comú. És començar a construir un món més equitatiu i més just.

I és que no és cap secret que els cursos acadèmics passen i que la universitat segueix lluny de ser accessible per a tothom. En altres paraules, els cursos passen i, malauradament, el dret a l'educació superior segueix sense garantir-se. I ha arribat el moment de deixar de mirar cap a una altra banda i de començar a treballar per no deixar cap més estudiant enrere.

Els estudiants portem anys organitzant-nos per recuperar un dret que ens ha estat negat, i amb un horitzó clar: la gratuïtat de la universitat. Som conscients que només amb l'organització i la lluita conquerirem tots els nostres drets i obrirem les portes a aquest futur, un futur necessari que comença amb l'aprovació d'aquesta ILP, un futur on ningú sigui exclòs de la universitat, on la universitat sigui gratuïta i on recuperem el dret a l'educació que se'ns ha estat prenent a cop de retallades.

El compromís i la determinació dels estudiants i de tota la comunitat educativa ens han portat fins aquí avui. Sabem que mai ningú ens ha regalat res. Per això seguim convençuts que hem emprès el camí correcte, un camí que, sens dubte, és difícil, però més difícil seria mirar-nos als ulls i saber que no hem lluitat. Obrim les portes al futur.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada senyora Judith Toronjo, que en fou designada la ponent relatora.

Judith Toronjo Nofuentes

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, president, consellera, diputades i entitats promotores de la ILP, estudiants que avui ens acompanyeu. És un goig veure el Parlament ple. M'adreço, amb aquesta primera intervenció com a ponent relatora, al Ple del Parlament, i deixant el posicionament del grup parlamentari que també represento, Junts per Catalunya, per a les intervencions posteriors de les forces polítiques; una oportunitat com a ponent relatora, com a jove, per donar veu als compromisos i a les fites assolides en el marc d'aquest Parlament i amb la confiança de la resta de companys diputats de la ponència.

Avui, per tant, portem al darrer tràmit parlamentari el dictamen de la Comissió de Recerca i Universitats sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 1/2003, d'universitats de Catalunya, fruit de la iniciativa legislativa popular d'Universitats.

I permeteu-me que la meua intervenció giri entorn del dia de la celebració d'avui, però també de l'objectiu i de la tramitació en el seu conjunt. I és que avui ens trobem davant d'un dia de celebració. I és així des d'una perspectiva de radicalitat democràtica, perquè aconseguim fer arribar aquesta ILP al tràmit final, amb un èxit per a tots i totes, però també per al nostre sistema polític, de democràcia representativa, i amb la voluntat popular expressada a través d'aquests mecanismes de participació ciutadana. Podríem dir, per tant, que avui, sense cap mena de dubte, Catalunya serà una

mica més madura políticament i representativa de tots els catalans i catalanes i, en particular, dels més joves.

Aquesta proposició de llei té, en el seu conjunt, l'objectiu de determinar un marc català dins del sistema de preus, a fi de vetllar per l'accés, la igualtat d'oportunitats, i garantir l'equitat de l'ensenyament universitari de Catalunya en l'àmbit competencial de la Generalitat per fer front a les diferents crisis que hem viscut recentment, la crisi del 2008, la crisi financera, però també aquesta darrera crisi sanitària, econòmica i social que ens ha afectat de primera mà els més joves; molts d'ells, mobilitzats i organitzats pel que fa a aquesta iniciativa que hi heu pres partit, i soc de l'entitat promotora que avui ens acompanya que m'ha precedit, a més a més, en la paraula la seva representant, explicant algunes de les reivindicacions en matèria universitària.

Perquè ningú a Catalunya hauria de veure privada o dificultada la seva oportunitat d'accedir a l'educació superior universitària per temes econòmics o a través de les matrícules universitàries. I aquesta cambra així ens hi hem compromès, amb l'àmplia majoria dels diputats i diputades de la ponència, amb la ILP, presentada l'any 2019, amb aquestes setanta mil signatures.

L'educació universitària té un paper nuclear, és un bé públic en l'estratègia del desenvolupament de totes les societats avançades com la nostra. Per tant, les universitats han de tenir assegurada l'autonomia financera mitjançant la combinació adequada del sistema de finançament i d'uns ingressos de prestació del servei, tenint en compte, com dèiem, l'equitat en l'accés per continuar, des d'aquestes institucions..., per la igualtat d'oportunitats i en l'ascensor social.

I arriba en aquest tràmit parlamentari després que superés el debat a la totalitat la passada legislatura, el 21 de juliol del 2020, en aquesta catorzena legislatura, amb el compromís d'abordar-la i de superar, per tant, aquest debat, com iniciem en el dia d'avui.

Durant el transcurs, a més a més, de la ponència que hem dut a terme, ens han acompanyat una trentena de compareixents; un total de tres sessions de ponència maratonianes, entre els dies 14 de setembre, 15 d'octubre i 9 de novembre. I en aquestes hem escoltat diverses organitzacions, grups socials, experts, professors de l'entorn i del món universitari, moviments i sindicats estudiantils, amb la finalitat de recollir totes les sensibilitats i totes les demandes de la comunitat universitària, i amb el posterior debat de les esmenes.

I en nom de tots ells voldria avui, com a ponent relatora, agrair la dedicació prestada en aquesta iniciativa legislativa i, evidentment, el treball conjunt. Em refereixo, en primer lloc, a l'entitat promotora i que representa totes les entitats, tot el moviment estudiantil, a través de la ILP, i en especial els portaveus amb els que hem treballat conjuntament.

Crec que parlo en nom de tots els diputats o la majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra quan dic que són –sou– un bon exemple de com els joves volem exercir el nostre paper en la política, perquè hi tenim molt a dir i molt a fer. Però també els representants de la comunitat: docents, experts, l'Associació Catalana d'Universitats Públiques, l'Observatori del Sistema Universitari, la Fundació Coneixement i Desenvolupament, el catedràtic Germà Bel, el doctor Jordi Mir, el professor Francesc Xavier Domènech, la professora Gemma Espigares, el gerent de la Universitat Pompeu Fabra –Oriol Escardíbul– i també els moviments sindicals i juvenils, com són el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, el Consell d'Estudiants de les Universitats Catalanes, la Coordinadora de Representants d'Estudiants d'Universitats Públiques, la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, l'Associació d'Estudiants Progressistes de Catalunya, la Joventut Nacionalista de Catalunya, el Jovent Republicà, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, La Pública a Judici i Fem-la Pública.

Durant aquestes sessions hem negociat, hem transaccionat, fins a arribar al màxim consens possible. Vull destacar, alhora, el clima de tot el treball propositiu, malgrat les diferències ideològiques, per contribuir de forma conjunta a millorar el

sistema universitari català; pel bon to, però també per aquesta facilitat en el treball plegats.

Per últim, vull donar les gràcies, com no podria ser d'altra manera, avui també als serveis de la cambra, al gestor de la comissió i, evidentment, als lingüistes i als dos lletrats que ens han acompanyat i han fet d'aquest el millor text possible per a la seva aprovació.

I no m'estendré més. És evident que la matèria que ens ocupa i ens preocupa a dia d'avui a tots i a totes és assolir un model universitari d'èxit, i fer-ho amb el màxim de talent possible, amb una societat del coneixement plena, que avança a nivell formatiu i a nivell acadèmic a través de la recerca i, en definitiva, a través de les oportunitats per als i les nostres joves.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies a la ponent relatora. I tot seguit obrirem el torn d'intervencions als grups parlamentaris que han reservat esmenes per ser defensades al Ple, per un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor David González, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David González Chanca

Moltes gràcies, presidenta. President, consellera, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Com estava comentant ara amb la Mesa, intentaré no gastar els quinze minuts que se'ns han atorgat, bàsicament perquè l'exposició de motius és breu, com també és breu la pròpia modificació de la llei que avui ens ocupa, però és cert que té una incidència en la vida de milers i milers d'estudiants i de persones joves a Catalunya d'una manera importantíssima per als propers anys.

Segurament és per això que des del PSC la sensació que tenim avui és una sensació de decepció i de tristor, perquè pensem que el que pot passar avui o el que acabarà passant, finalment, és que estarem desaprofitant una oportunitat boníssima per aconseguir regular quins són els preus que volem a les taxes universitàries. I pensem que aquesta incidència es veurà reflectida en els estudiants i en les condicions de vida de les persones que formen part de les universitats públiques de Catalunya.

Anem a pams. Volem fer, primer de tot, un petit històric de què és el que ha passat i per què hem arribat fins on hem arribat. L'any 2012 es va modificar la llei orgànica d'universitats per part del Govern d'Espanya del Partit Popular, on es crea una forquilla que genera la possibilitat d'establir uns preus entre un màxim i un mínim i que dona poder a les comunitats autònomes, doncs, per poder decidir quins són els preus que fixaran a les seves universitats públiques.

El Govern de Catalunya d'aquell moment, de Convergència i Unió, el que va decidir era ubicar-se el més a prop possible del màxim preu que establia aquesta oportunitat, i això es va traslladar en un augment de fins a un seixanta-sis per cent de les taxes universitàries al sistema públic català. No sé si ho érem ja en aquell moment, però el que va passar és que, amb una clara diferència, som i vam ser la comunitat autònoma amb els preus universitaris més cars de tot Espanya.

Fruit d'aquesta desorbitada pujada d'un servei públic tan essencial com era i és l'accés a la universitat, les organitzacions polítiques juvenils i els sindicats estudiantils el que vam començar a fer van ser una sèrie de mobilitzacions i de protestes pacífiques, que després es van traslladar en una recollida de signatures massiva, i que són les que avui ens porten a aquesta ILP.

Des del nostre grup parlamentari –ho ha fet també la ponent relatora, però entenem que ho volem fer de manera particular–, volem donar les gràcies a totes les persones i a totes les entitats que han fet possible que avui portem aquí aquesta ILP endavant. No les puc dir nom per nom, perquè de ben segur que m'acabaria oblidant d'alguna, però els hi volem agrair tota la lluita durant molt de temps i durant tots

aquests anys per alçar la veu i per denunciar que, a l'augmentar el preu d'accés a les universitats en un moment de crisi econòmica com era el 2012 cap endavant, el que s'estava fent era expulsar les persones amb més dificultats econòmiques de la possibilitat d'obtenir un títol universitari.

Aquesta injusta situació, malauradament, es va mantenir invariable fins al 2020, vuit anys després de l'augment exponencial dels preus universitaris. I, finalment, el 2020 es torna a modificar novament la llei orgànica d'universitats per part del Govern d'Espanya, el Govern socialista de Pedro Sánchez, i s'elimina la forquilla que havia permès que Catalunya augmentés les taxes universitàries. I no únicament això, sinó que, a més, es fixa un límit de preu que s'haurà de complir a partir del curs 2022-2023.

En aquest sentit, i no per una qüestió del nostre partit, sinó per ser sincers, vull agrair la tasca que va fer en aquell moment el ministre català, el ministre Manuel Castells, en aquell moment al capdavant del ministeri, perquè en aquesta acció es va arribar a una bona decisió, consensuada i acordada, a la Conferència de Política Universitària el juny del 2020. Una decisió que –és el més fort– va ser consensuada i acordada, com dic, el 2020, també amb el Govern de Catalunya, que en aquell moment estava d'acord i es va comprometre a arribar a la fixació dels divuit i escaig euros per crèdit universitari. Hi insisteixo una vegada més: el Govern de Catalunya del 2020, entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, els mateixos grups que actualment conformen el Govern, es van comprometre a fixar i a rebaixar les taxes de cara al setembre d'aquest curs, del 2022.

Cert és que és veritat que el 2020 es va produir una rebaixa molt important, del voltant del trenta per cent, una demanda que s'havia demanat per part de tothom. I era una demanda important, però era una demanda insuficient, que s'ha d'acabar de materialitzar en una rebaixa de preus generalitzada que, malauradament, avui veurem que no arribarà a temps de l'objectiu del curs 2022-2023.

I per què pensem i defensem, des del Grup Socialistes, que necessitem aquesta rebaixa sense demores? Per tres motius molt bàsics. Primer de tot, perquè és una bona mesura per a Catalunya. És una bona mesura per al jovent i per als estudiants de la universitat, garantir que ningú quedi exclòs de l'accés a les universitats per raons econòmiques. És un concepte de justícia. El segon motiu, perquè la rebaixa s'ha d'aplicar, en tant que ho va acordar i ho va marcar la Conferència de Política Universitària fa dos anys. I és que pensem que, quan es prenen decisions col·legiades i es publiquen resolucions, aquestes s'han de complir. I, finalment, la tercera raó, i no menys important, és perquè el Govern de Catalunya en el seu moment s'hi va mostrar a favor, a la conferència, i es va comprometre a arribar a aquest objectiu tan important. Ens agradaria pensar, encara, a uns pocs que estem aquí, que quan el Govern de casa nostra es compromet a arribar a un objectiu..., pugui assolir-ne el compliment.

A dia d'avui, tot i la rebaixa que hi va haver el 2020, hi insisteixo, continuem sent encara, malauradament, la comunitat autònoma amb els preus universitaris més cars de tot Espanya. És més car estudiar a la universitat a Catalunya que a qualsevol altre territori d'Espanya. I això és per una responsabilitat i per una competència que li pertoca a aquest Parlament. I això s'ha traduït, inevitablement, en una reducció del nombre d'estudiants universitaris en el sistema públic català.

La taxa d'accés a graus universitaris ha passat, des de l'any 2013, que s'ubicava en el 18,4 per cent dels joves entre divuit i vint anys que estaven a la universitat, al 2020, on s'hi ubicaven un 15,7 per cent. És un tres per cent menys, absolut, del total de població de joves entre divuit i trenta anys que abans estaven a la universitat, i ara aquesta xifra ha disminuït de manera considerable.

Això no passa per casualitat, evidentment. Això va passar perquè hi va haver un augment desproporcionat de les taxes, com hem dit, i s'ha trigat molt en revertir, encara que sigui en una petita part. I avui sabem que no es revertirà de manera completa fins d'aquí a uns anys.

Aquesta ILP el que pretenia en el seu moment era revertir aquesta situació, ho hem entès des del primer moment. No fer-ho ara, no fer-ho ni tan sols el 2019, quan va començar. Segurament..., era revertir aquesta situació el 2012, quan es va donar l'augment de les taxes universitàries. I, malauradament, el que veurem avui és que els partits del Govern i els seus socis utilitzaran aquesta ILP per abaixar els preus dels graus universitaris no ara, que és quan es demana, sinó d'aquí a tres anys.

Us podem assegurar que el Grup Socialistes hem intentat arribar a un acord i contemplar totes les possibilitats obertes per assolir un preu de divuit euros i escaig per a l'inici del següent curs universitari per al setembre del 2022, i no ho hem aconseguit.

Per contraposició, avui els partits independentistes diran que no compleixen amb el preu pactat amb el dolent Govern d'Espanya perquè no volen quedar-se amb un preu de divuit euros per crèdit, sinó que volen arribar molt més enllà, i volen arribar als disset euros per crèdit. No ens podem enganyar en cap moment: no es pot convèncer ningú dient que el 2025 un estudiant pagarà disset euros per crèdits si d'aquí a tres mesos els hi fem pagar vint-i-cinc euros per crèdit, com passarà de cara a aquest curs universitari.

També escoltarem dir, segurament, que no s'arriba a la rebaixa que estem demanant des del Grup Socialistes perquè la dolenta Espanya, una vegada més, no ens dona suficients recursos econòmics i no podem fer front a aquesta rebaixa per una qüestió econòmica. Val a dir, com a dada important, que l'any 2017 la Junta d'Andalusia va fer un anunci on pràcticament garantia l'accés gratuït als estudiants universitaris que l'any anterior havien aprovat totes les assignatures, i que calculava que aquest cost aproximadament suposaria uns 80 milions d'euros per a la Junta.

La pregunta és: el cost per assolir els preus que ens marca la Conferència Política Universitària s'ha estudiat i s'ha contemplat? Potser estem parlant de 40 milions d'euros, de 35 milions d'euros, de 45. És una pregunta que fem. No dic ni tan sols que sigui una xifra fàcil d'assolir; ja sabem que no, però tampoc el que poden dir vostès és que és impossible, perquè hi ha altres territoris que ho han mostrat, que això no és cert.

Quan parlem d'universitats, parlem de moltíssimes coses. Parlem de la societat del futur que volem, parlem del coneixement que generem a casa nostra, de la justícia social, però no com un concepte abstracte, sinó de la capacitat que tenim per demostrar que la igualtat d'oportunitats efectiva no és un anhel, sinó que és un fet. I aquesta proposta, ho sentim molt, no té aquest esperit.

És una llàstima, però alhora és una mostra de realitat brutal, i això ho tenim molt clar. Tota una generació d'estudiants, d'aquells que hem passat relativament fa poc per les universitats, en el moment en el que estàvem a la universitat hem escoltat moltíssimes vegades les raons per les que pagàvem tants diners per matricular-nos a les carreres que volíem estudiar. Les raons eren el dèficit fiscal, el Govern d'Espanya, l'Estat espanyol, una mala gestió per part del Govern del Partit Popular –que aquí hi ha una part de raó...

Avui el que passarà és que els partits independentistes votaran a favor de no rebaijar les taxes universitàries a l'objectiu que ens hem proposat fins d'aquí a tres anys. Mentrestant, a la resta d'Espanya ho faran en els propers mesos. I això es vota aquí, a casa nostra, amb les nostres competències, en el nostre Parlament. Val la pena que en prenguem nota i que no ens tornem a deixar enganyar mai més per aquells que demanen molt, però que després apliquen poc els seus propis acords.

Gràcies a tots i totes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades i públic assistent... Primer de tot, les meves primeres paraules aniran, com ja s'ha dit, per a La Pública a Judici, per a aquestes més de trenta estudiants que han patit la repressió a les seves pells, però també a nivell grupal i a nivell familiar, amb processos judicials llargs que, evidentment, els hi han causat un greuge, i tot, doncs, per lluitar per aquesta rebaixa del trenta per cent. Com ha dit la representant de la ILP, defensar la universitat pública no és cap delictes, i nosaltres hi afegiríem que és una obligació. Per tant, un record per a aquestes persones represaliades.

Aquesta campanya pretén tornar a posar sobre la taula la problemàtica que afecta a tots els estudiants de Catalunya, com a comunitat autònoma, amb els preus públics més elevats de tot l'Estat; «uns preus que impossibiliten l'accés a l'educació a les persones amb menys recursos, expulsant-les de la universitat i eliminant la igualtat d'oportunitats necessària per construir una societat justa i equitativa» –així començava el text de la ILP d'Universitats que avui estem debatent en aquest Ple.

I cal dir-ho, que avui som aquí gràcies a aquesta iniciativa, impulsada l'any 2019 pel moviment estudiantil, un grup promotor que va iniciar aquesta iniciativa per modificar la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya. En aquell moment van ser estudiants a nivell individual..., però també en van formar part vicerectors de diferents universitats, representants de les associacions juvenils i d'estudiants –com el SEPC, l'AEP–, Arran, Jovent Republicà, els sindicats –com USTEC, Intersindical, CGT– i personalitats diverses del món social i polític –com Gemma Ubasart, David Fernández, Jordi Borràs, Albert Botran o Ricard Gomà, entre d'altres. A totes elles, i a moltes més, els hi devem avui estar aquí. I, evidentment, a les 62.000 persones que van signar, doncs, aquesta ILP perquè avui sigui una realitat.

També cal dir que en el seu moment es va rebre el suport de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques i del Consell de l'Estudiantat de les Universitats Catalanes, i en llegiré unes frases. «L'increment de les taxes universitàries, combinat amb la davallada del finançament, dificulta l'accés als estudis superiors. A més, posa en perill no només el paper de les universitats en l'àmbit de la formació i la recerca, sinó també la seva tasca com a element d'equitat social, d'incentivació econòmica i de promoció d'una ciutadania lliure, crítica i compromesa.» Això ens deia l'ACUP. El seu cap ens deia: «L'educació pública i de qualitat és un dret i una necessitat social, no un privilegi. Com a estudiantat, ens sentim amb la responsabilitat social de transmetre a la ciutadania la nostra preocupació.»

He triat aquestes frases perquè exemplifiquen molt bé..., i expliquen què va passar en aquells anys de retallades, on es va trencar el consens polític que havia permès avançar cap a una educació pública, amb tot el que veritablement significava això. I va quedar en res quan, arran d'aquella crisi del 2008, els diferents governs neoliberals van decidir aplicar la tisora i aixecar un mur entorn del que hauria de ser un dret universal: l'educació.

En aquest context de gran recessió econòmica, el Govern de la Generalitat va aplicar polítiques de reducció de despesa reduint el finançament de les universitats públiques catalanes, que va de representar d'un setanta-tres per cent dels ingressos d'aquests organismes el 2009 a un seixanta el 2015. Per tal d'intentar equilibrar l'efecte d'aquestes retallades que va fer el Govern, es va aprovar un augment de taxes molt significatiu, de prop d'un seixanta-vuit per cent, que va compensar la caiguda d'ingressos que venien de l'erari públic de la Generalitat i va posar-ho a l'esquena de l'estudiantat, a l'esquena de les famílies d'aquest país, per compensar, doncs, el que la Generalitat va deixar de finançar. El conseller Mas-Colell, al capdavant d'Universitats, va decidir fer-ho d'aquesta manera, i fer que les taxes, aquest augment, recaiguessin directament sobre l'alumnat en concepte de matrícula.

També cal recordar, aquell 2012, el context que es vivia, al que es va sumar l'aplicació del pla Bolonya i les dificultats que se'n van derivar, com no poder compaginar

estudis i feina, caient així percentualment el nombre d'estudiants que triaven la universitat un cop finalitzaven els estudis previs, caient clarament el rànquing general d'alumnes inscrits en tots els cursos. El nombre d'estudiants que accedien a les universitats catalanes va disminuir gairebé cinc punts percentuals respecte a la població de divuit anys, i va provocar que Catalunya passés de ser la cinquena comunitat autònoma amb més estudiants universitaris a ser la novena. Efectes, doncs, molt clars d'aquest increment.

D'aquesta manera, les universitats públiques catalanes es van situar entre les que rebien menys finançament públic d'Europa –i, evidentment, de les comunitats autònomes espanyoles–, i, en canvi, les taxes que pagaven els estudiants superaven amb escreix la mitjana europea i l'espanyola. Respecte a les taxes universitàries que pagaven els alumnes, Catalunya es va situar com la comunitat autònoma amb la matrícula més alta per estudiant: un 50,4 per cent per sobre de la mitjana espanyola. Aquesta diferència va situar els qui estudiaven a Catalunya en un clar desavantatge respecte a la resta d'estudiants de l'Estat espanyol.

En els últims anys –el 2016, però també el 2019– es van aprovar al Parlament de Catalunya diferents mocions per reduir aquest trenta per cent dels preus públics, compensant així les universitats amb un augment de la transferència pública. I, tot i que aquestes mocions es van aprovar, amb totes les mobilitzacions que es van organitzar des de la promotora de la ILP..., la petició va quedar aprovada, però el Govern de la Generalitat no la va arribar a aplicar, evitant així, doncs, durant molts anys, que l'accés a l'educació superior fos un dret universal lliure de qualsevol tipus de barrera, ja sigui per motiu social, cultural, polític o econòmic.

La iniciativa, la ILP, tot i els anys que han passat, ha servit per aconseguir aquesta rebaixa de les taxes. No com a finalitat, sinó com un primer pas per recuperar la universitat que volem, en la qual un dels pilars fonamentals ha de ser l'equitat.

Finalment, al curs 2020-21 ja es va aconseguir la rebaixa mitjançant el pressupost. I ara, amb aquesta proposició, el que s'aconseguirà és que sigui per llei i que no depengui del pressupost. Però aquí no s'hi ha arribat de manera gratuïta. Hem parlat dels represaliats, però aquí també volia dir una frase que va dir el SEPC en el seu moment: «S'ha aconseguit la rebaixa després de moltes vagues, manifestacions i marxes fins al Parlament.» No pensem, doncs, que aquesta rebaixa hagi estat gratuïta, sinó que al darrere d'aconseguir primer aquesta rebaixa per pressupost i ara que sigui per llei hi ha la lluita, que s'ha d'agrair a tota la comunitat universitària.

Evidentment, nosaltres votarem a favor dels punts que la representant de la ILP ha manifestat aquí, els tres punts. Dir que es mantenen vives... Per part de la CUP, mantenim vives les esmenes que fan referència als preus de les segones i successives matrícules, perquè entenem, igual que la ILP, que és necessari que..., ja que estem fent aquesta modificació de la llei d'universitats, era un moment també per suspendre aquest càstig per a segones i successives matrícules i no posar més obstacles a la comunitat d'estudiants de la universitat. Per tant, les hem mantingut vives i esperem, doncs, que rebin el suport majoritari dels diferents grups que tenen representació en aquest Parlament.

I no gastaré tot el temps. Donar les gràcies a totes les persones que ens acompanyen de la comunitat universitària, siguin de sindicats d'estudiants, de sindicats o de tot tipus d'organitzacions o a nivell individual, perquè sense vosaltres i les 62.000 firmes avui això no seria possible.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i perquè puguin explicar el seu posicionament sobre el text del dictamen, per un temps de cinc minuts, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta, del Grup Parlamentari de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, molt bon dia. La institució destinada específicament per crear la ciència i per difundir la cultura superior, es decir, la universitat, nasqué en la cristiandat medieval al albir de les col·legis catedralícies i monacals, assolint reconeixement públic de manera molt immediata.

Inicialment se la denominà «*studium generale*» com a consideració a la seva característica de incorporació d'alumnes i mestres, i també perquè impartia les set arts liberals en la seva versió de *trivium* –es decir, gramàtica, dialèctica i retòrica– i *quadrivium* –àrbitmetica, geometria, astronomia i música–, sent el primer currículum universitari en la història de la humanitat. I, com bé saben vostres, aquest currículum fou dissenyat per Alcuí de York en la escola palatina de Aquisgrà a finals del segle VIII.

Aquesta denominació es convertí en «universitat» degut a la seva característica universalista i també degut a la seva característica supranacional, ja que milers d'estudiants i professors circulaven lliurement per les universitats europees tenint en compte el prestigi de l'entitat i també els seus propis interessos i possibilitats.

Des de mitjans del segle XX, a Espanya es generalitza l'accés a la universitat, sent en la actualitat un dret consolidat i també amparat per la Constitució espanyola, en l'article 27. I també cal recordar que la pròpia llei d'universitats catalana reconeix, en l'article 4.b, la absoluta igualtat, el principi d'igualtat d'oportunitats en l'accés i la permanència a la universitat per tots els ciutadans de Catalunya.

Sin embargo, en l'actual espai universitari espanyol existeix un profund desequilibri entre els preus de les universitats públiques que dificulta l'accés a la universitat d'aquells alumnes que més dificultats tenen, segons la seva precarietat en els recursos.

El Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya publica cada any un decret pel qual es fixen els preus de la prestació de serveis acadèmics en totes les universitats públiques catalanes. L'acord del 27 de maig de 2020 de la Conferència General de Política Universitària per al curs 2020-21 es adoptà amb l'objecte de corregir la desigualtat d'oportunitats dels estudiants fixant els límits màxims de preus públics universitaris en els estudis oficials de grau i màster en primera matrícula en tota Espanya, 16,05 euros per crèdit en les universitats de les comunitats autònomes amb preus més baixos i 18,46 euros per crèdit en el rest.

No obstant, es segueix vulnerant la igualtat d'oportunitats dels estudiants en la actualitat al permetre que la aplicació íntegra d'aquests preus pugui prorrogar-se fins a l'any 2022-23. El supòsit objectiu igualitari d'aquest acord és encara més escandalosament il·lusionari en el cas dels estudis de màster, ja que es contempla que els preus màxims es fixin segons els preus vigents en l'any 2019-2020 segons les comunitats autònomes.

Com a conseqüència, després del *decret* de Presidència de 2021, pel qual es fixen els preus per al curs 21-22, el preu mitjà per crèdit en la primera matrícula segueix sent molt per sobre dels límits que estableix l'acord de la Conferència General de Política Universitària, situant-se en 23,46 euros per crèdit com a mitjà en els estudis de grau i en 27,67 en els de màster.

Además, cuando vence el plazo ya inexorable para implantar el acuerdo en el año 22-23, seguirá existiendo una desigualdad notable en el precio medio del crédito de grado en primera matrícula entre las comunidades autónomas, resultando en Cataluña un 157 por cien más caro, por ejemplo, que en Canarias, un 155 por cien más caro que en Galicia y un 146 por cien más caro que Andalucía.

Nosotros, como Grupo Parlamentario de VOX, ya el día 22 de junio del año pasado presentamos una propuesta de resolución en comisión exigiendo la reducción inmediata del precio del crédito en primera matrícula en los estudios de grado y

máster habilitante a partir del curso 21-22, fijándolo en 16,05 euros por crédito en todas las universidades públicas catalanas. Fue rechazada, esa propuesta de resolución.

Ahora hemos tenido que esperar tres años –tres años–, hasta que hemos llegado nosotros y hemos reabierto este debate, para que se rebajen estos precios, estas tasas. A pesar de lo que nos presenta esta ley, que es mucho menos ambicioso que lo que nosotros proponemos, ya que se contenta con 17,69 euros y 19,36 por crédito de grado y máster, respectivamente, votaremos a favor.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera... Moltes gràcies, diputats i diputades, i avui, molt especialment, als promotors de la ILP. En primer lloc, el que volem fer és agrair als estudiants la seva persistència en la defensa de la universitat pública com a servei públic i com a dret garantit per a tota la ciutadania. De tots els estudiants que l'han defensat: dels que la defensaven fa deu anys, durant les retallades, especialment els que van patir les conseqüències legals i policials d'enfrontar-se a les retallades en les universitats públiques i en l'augment de matrícules, els estudiants dels «Som 27 i més» i tots els encausats i encausades d'aquest any, i dels que han persistit fins avui, generació a generació i curs a curs, defensant la universitat pública fins a arribar on som avui.

Donar les gràcies especialment als promotors de la ILP, als estudiants que l'han construït, a les entitats que s'hi han adherit i als milers i milers de signants que s'hi han anat adherint per arribar fins on són avui.

El 2020 ja vam aconseguir la rebaixa del trenta per cent dels preus de les matrícules a les universitats públiques, però avui aconseguim una cosa que segurament és igual o més important, que és blindar aquesta rebaixa per llei i blindar la garantia d'accés a les universitats públiques independentment de l'estatus econòmic dels estudiants i de la seva capacitat adquisitiva. I aquesta és una tasca essencial. Els qui «patalejaven» fa dos anys per haver de rebaixar les taxes universitàries segurament el millor càstig que poden tenir per tot el patiment que han provocat durant aquests deu anys és veure que avui el Parlament es referma en aquell compromís pressupostari i el converteix en llei gràcies a la tasca dels estudiants universitaris, dels professors que s'hi han adherit, de la comunitat educativa del país i del Parlament de Catalunya.

Tercera qüestió. Han canviat moltes coses, en aquests deu anys. Avui no hi ha el mateix conseller d'Universitats que teníem llavors, però tampoc hi ha el mateix ministre. Avui no hi ha el ministre Wert, al que pidolar-li una reforma legal per poder augmentar unilateralment un seixanta-sis per cent les taxes. Avui tenim el ministre Subirats, que, juntament amb l'exministre Castells, va construir un acord per revertir l'augment de taxes que hem patit en aquests deu anys. I un acord que es tradueix en una proposta molt senzilla per a Catalunya, que és un preu únic de grau de 18,46 euros, el que suposa una rebaixa, que se suma a la del trenta per cent, d'entre un vint-i-cinc per cent i un cinquanta-sis per cent en el cas dels graus més cars. I aquesta rebaixa del preu dels graus és acord de política del consell universitari, i és, per tant, política d'obligat compliment per a aquest setembre per al Govern de la Generalitat.

I aquí és on tenim la discrepància central amb tot el procés i amb el text de la ILP, i el que fonamenta la nostra abstenció en un punt particular, que és en la disposició transitòria: que el Govern ens demana que li fiem a tres anys la rebaixa dels preus dels graus. I això ja ho vam discutir en ponència. Al final hem arribat a un acord de mínims que fonamenta la nostra abstenció, però que volem explicar.

El Govern ha assumit..., bé, els grups parlamentaris que donen suport al Govern amb els promotors de la ILP han assumit –i amb la resta de membres de la ponèn-

cia— un compromís de mínims que, fonamentalment, el que posa sobre la taula és: «Nosaltres volem arribar més enllà de la rebaixa del ministeri, volem arribar fins a 17,7 euros, però hi volem arribar en tres anys.» Nosaltres no hi tenim res en contra, de que en tres anys el preu dels graus a Catalunya sigui 17,7. En el que no estem d'acord i al que no donarem suport és que aquest any no es compleixi la rebaixa assumida en el Consell de Política Universitària.

I, per tant, aquest setembre els preus dels graus han de ser de 18,46. I ho han de ser perquè no podem utilitzar..., no podem permetre que el Govern utilitzi una ILP per fer trilerisme comptable i dir que la ILP per a la rebaixa dels preus dels graus l'habilita a no abaixar els graus en allò que s'hi havia compromès amb les universitats públiques del seu país. I nosaltres això no ho permetrem.

En Comú Podem ha sigut sempre garantia de recuperar drets i de rebaixar preus públics d'accés a serveis públics. I ho serem aquest setembre en el compliment de l'acord que els graus a Catalunya valguin, costin 18,46 euros a les famílies i als estudiants, i ho serem en els propers anys perquè d'aquí a tres anys el preu públic de les matrícules..., valgui 17,7 euros, com ens hi comprometem en aquesta ILP.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats... En primer lloc, vull començar aquesta intervenció donant les gràcies als impulsors de la iniciativa legislativa popular que ha donat lloc a aquest debat parlamentari i a aquesta tramitació parlamentària, que, com bé deia la diputada relatora, doncs, efectivament, ha estat un procés llarg, un procés del qual jo crec que tothom se'n pot sentir en certa mesura part en aquest Parlament. Però, en tot cas, crec que també aquest punt final al qual arribem deixa ben palesos alguns aspectes, diguem-ne, de la crítica que es pot fer als governs, als successius governs de la Generalitat, quant a les prioritats que s'han establert a la nostra comunitat en els últims anys.

És evident que el fet que Catalunya hagi estat en els últims anys, en les últimes dècades, fins i tot després dels canvis legislatius dels últims dos anys, la comunitat autònoma en la qual les taxes universitàries han estat més altes de tot Espanya és una dada que ens ha de fer reflexionar sobre quines són les prioritats del nostre Govern autonòmic i fins a quin punt és raonable continuar atiant sempre el discurs victimista, del greuge, i no fer polítiques que realment siguin interessants o siguin positives per a la igualtat, per a l'equitat, en una societat que es vol democràtica.

Des d'aquest punt de vista, jo crec que la rebaixa de les taxes universitàries és un imperatiu moral, és un imperatiu democràtic per a la nostra societat. La universitat, al final, és un instrument fonamental per garantir l'equitat, per garantir un sistema realment just, un sistema social realment just, en el qual aquells que tenen els mateixos talents, aquells que tenen les mateixes habilitats, puguin desenvolupar, hi insisteixo, les seves habilitats i els seus talents amb les mateixes oportunitats dintre d'un sistema social, hi insisteixo, que vulgui ser igualitari.

Deia John Rawls —el pare, diguem-ne, del moviment del que podríem anomenar «liberalisme social»— que existeix una justa igualtat d'oportunitats quan aquells que tenen el mateix nivell de talent i habilitat i tenen la mateixa voluntat de fer-los servir, d'utilitzar-los, tenen les mateixes perspectives d'èxit a pesar del seu lloc inicial en el sistema social, és a dir, amb independència de la seva classe econòmica d'origen. I això és el que podem parlar del concepte de la justícia com a equitat, i això és exactament el que el nostre grup defensa, ha defensat sempre.

Des d'aquesta tribuna, vull donar les gràcies als impulsors d'aquesta iniciativa legislativa popular, que, efectivament, el que fa és posar en evidència l'escàs encert en les prioritats que han tingut els successius governs de la Generalitat en els últims anys, i posa de manifest la importància de l'educació superior –en aquest cas, de l'educació universitària– per garantir una cosa essencial per a una societat democràtica, que és precisament el progrés intel·lectual, el progrés acadèmic, el progrés, en definitiva, humà d'una societat determinada que vol avançar en termes d'igualtat, en termes democràtics i en termes de progrés social.

Per tant, des d'aquest punt de vista, la nostra posició serà favorable al conjunt de la proposta. També votarem a favor de les esmenes reservades del Partit Socialistes de Catalunya i de la CUP, perquè ens semblen perfectament compatibles amb l'esperit i la lletra del text proposat.

I, des d'aquest punt de vista, bàsicament el que volem posar de manifest és, una vegada més, l'existència d'una equivocació general en l'àmbit de les prioritats que el nostre Govern, el Govern de la Generalitat, ha tingut en els últims anys quant a l'educació. Considerem que el que es va fer en els anys de les retallades, sobretot a partir de l'any 12, hauria d'haver estat revertit molt abans. El Govern de la Generalitat ha tingut altres prioritats que ens han suposat unes despeses públiques absolutament ingents i, segurament, absolutament desproporcionades d'acord amb la situació de l'economia de la nostra comunitat.

I, des d'aquest punt de vista, el nostre grup sempre treballarà per la justícia social, per l'equitat. Insisteixo en aquest concepte tan rawlsià, tant de John Rawls, que és la justícia com a equitat. Efectivament, si volem una societat realment equitativa, una societat realment justa, és absolutament imprescindible que aquells que tenen els mateixos talents i les mateixes habilitats, i la mateixa voluntat de fer-los servir en l'àmbit de la societat que els envolta, tinguin l'oportunitat..., i es garanteixi des de l'àmbit públic l'eliminació d'aquelles desigualtats d'origen, que no són, a més, atribuïbles als actors implicats, i fan que no puguin accedir determinades persones als mateixos serveis en condició d'igualtat.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta, i ens congratulem que hagi arribat al Ple del Parlament.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. En primer lugar, pues, dar la bienvenida y las gracias a los promotores de esta ILP, que hacen que hoy podamos tratar este tema aquí en el Parlamento, aunque no es un tema nuevo, sino que es una reivindicación histórica que venimos arrastrando desde hace muchísimo tiempo. Sobre todo, gracias, insisto, al movimiento protagonizado por los estudiantes, pero también a numerosas reclamaciones que hemos hecho desde diversos grupos en este Parlamento a lo largo de los años, donde ya pedíamos esa reducción de tasas, como mínimo, del treinta por ciento.

Sin embargo, los planes del nacionalismo, pues, han sido otros. Y lo hemos visto a lo largo de estos últimos años, insisto. Ustedes lo que pretendían era mantener las matrículas más altas de España y tratar de ejercer un control político absoluto en instituciones que deberían ser neutrales. Tasas altas y control político, ese es el plan de universidades que tiene el nacionalismo. Insisto, hoy estamos tratando este tema de las tasas universitarias gracias a una proposición, gracias a una iniciativa popular que se presentó ya en la legislatura pasada y que hoy culmina con este debate.

Hemos visto como Cataluña tenía las tasas universitarias más altas de toda España, de nuevo liderando uno de los peores *rankings*, como hemos visto, pues, en otros

indicadores económicos, como, por ejemplo, fuga de empresas, etcétera. Aquí también teníamos impuestos..., los más altos de toda España, y también las tasas, que llegaron incluso a estar en un sesenta y seis por ciento.

Bueno, nosotros, desde este Parlamento, insisto, en muchísimas ocasiones hemos intentado esta rebaja de las tasas, sobre todo en los momentos más duros de la crisis, y, sin embargo, fue infructuoso. Se ha llegado a muchísimos acuerdos parlamentarios. Había un mandato democrático claro de este Parlamento, y, sin embargo, el Gobierno hizo caso omiso. Yo creo que hay algunos mandatos democráticos que sí que les interesan muchísimo y que tienen mucho interés en cumplir y reivindicar, y otros, pues, que parece que por un oído les entra y por el otro les sale, y es el caso precisamente en este tema.

Bien. Hablábamos de esta crisis económica; después, la crisis de la pandemia, y, finalmente, en el 2020 fue cuando el Govern sí reaccionó de una vez por todas y se planteó esta rebaja de las tasas de los grados y los másteres universitarios. Pero, insisto, han sido necesarias movilizaciones por parte de los estudiantes, movilizaciones por parte de los sindicatos, movilizaciones también dentro del Parlamento en forma de iniciativas parlamentarias, iniciativas legislativas, y, finalmente, en el 2020 sí que culminó esta propuesta.

A pesar de esta rebaja que ya llevó a cabo el Govern, la ILP siguió su tramitación parlamentaria, y, por tanto, hoy, pues, viene a este Parlamento para llegar a su aprobación definitiva.

Sí que es verdad que nosotros consideramos que durante el trámite de esta proposición de ley ha quedado, el texto, bastante rebajado de lo que era en un inicio. El texto registrado inicialmente y promovido por la ILP tenía como objeto modificar la ley de universidades de Cataluña para modificar el artículo 117 y prever que los precios públicos de las enseñanzas que conducen a un título universitario se situaran dentro de la mitad inferior de la horquilla de precios prevista para cubrir los costes de la enseñanza universitaria. Es decir, ¿qué pretendía esta modificación de este artículo? Pues asegurarse esa bajada de los precios de las tasas. Pretendía, ni más ni menos, blindarse ante un *govern* voraz que es adicto a subir tasas y a subir impuestos.

Pues bien, después de esta tramitación parlamentaria, hemos visto como el artículo 117 sí se ha modificado, pero no en el sentido que marcaba o que pedía la ILP, sino que ahora mismo lo que se prevé es que estos precios públicos de los servicios académicos seguirán un modelo de tarificación social con reducciones en los tramos de renta más bajos que sean superiores a los umbrales de las becas de régimen general.

Yo creo que es evidente que los grupos que apoyan al Govern han tenido más interés en rebajar el texto original de la ILP que en rebajar las tasas universitarias. Además, también, en el acuerdo que alcanzaron en la ponencia, introduce un punto, un artículo, que prácticamente es una declaración de intenciones, puesto que requiere un acuerdo posterior del Govern. Y me estoy refiriendo al artículo 41 de la ley, que queda de la siguiente manera: «El Govern ha d'articular mesures que facin més assequibles les despeses de residència, menjador i transport.» Si no tenemos una habilitación presupuestaria para llevar a cabo este artículo, pues, difícilmente se va a poder plasmar en nada útil y va quedar en papel mojado.

Por tanto, nosotros, en definitiva, lo que veíamos es que la ILP pretendía una reducción general para todos los estudiantes universitarios con independencia del criterio de renta, situando los precios dentro de esa horquilla inferior, y, sin embargo, al final ha quedado simplemente como una tarificación social. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Acabo muy rápido, para decir que nosotros vamos a apoyar aquellas enmiendas, por ejemplo, como las del Partido Socialistas, que van más en la idea de preservar ese texto original, con el que nosotros estábamos de acuerdo; vamos a votar en contra de las enmiendas que se aparten de este texto, y en el resto nos vamos a abstener, porque entendemos que no es suficiente..., a pesar de que se ha llegado a un acuerdo

de mínimos, entendemos que no es suficiente y que hay que seguir trabajando en la rebaja de las tasas universitarias.

Gracias.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades i estudiants... Voldria començar aquesta segona intervenció agafant el fil del que he expressat en un inici com a relatora, i agrair una vegada més la feina de totes les persones que ho han fet possible i per al bon desenvolupament d'aquesta proposició de llei. L'esforç de tots i totes ha de ser avui una victòria. Quedem-nos amb aquest missatge. Fem una passa essencial per incrementar de manera molt decidida l'aposta per l'equitat del sistema universitari de Catalunya.

Així mateix, també en aquest Ple, no podem parlar avui sobre aquesta iniciativa legislativa popular sense tenir en compte i sense expressar el suport per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya als membres de les entitats promotores i la comunitat universitària que tenen causes judicials pendents, que han patit de prop la repressió i que han vist vulnerats els seus drets fonamentals espiats pel «Catalangate», com hem conegut aquests darrers dies.

I, entrant en el detall de la qüestió, anunciar per part del grup parlamentari que represento el vot favorable al dictamen de la Comissió de Recerca i Universitats sobre aquesta proposició de llei, perquè recull les transaccions a les que hem arribat a través del consens de Junts per Catalunya amb els grups d'Esquerra Republicana i la Candidatura d'Unitat Popular, a partir també de les esmenes recomanades pel grup promotor d'aquesta ILP.

De tal forma que aquest text assegura, garanteix per llei, quelcom que ha estat un compromís per part de Junts per Catalunya i del Departament de Recerca i Universitats des de l'inici d'aquesta legislatura, com és, en primer lloc, garantir una rebaixa progressiva els propers tres anys perquè els graus de les universitats públiques del nostre país tinguin el mateix preu, el que equival al grau d'experimentalitat més baix. És a dir, per posar-ne un exemple pràctic, aquesta llei permetrà que costi el mateix a un jove estudiant fer el grau de medicina que estudiar el grau de filosofia, cosa que ens situaria aproximadament, i com han comentat els companys que m'han precedit en la paraula, sobre els 17 euros el crèdit.

Però, per altra banda, també garantir l'equiparació del preu de màsters al de grau, una iniciativa ja iniciada de cara al curs acadèmic 2021-2022, així com la iniciativa a la que s'hi suma la rebaixa del trenta per cent de les matrícules, que ja va ser una realitat per als graus universitaris de cara al curs acadèmic 2020-2021.

Aquesta proposició de llei, per tant, que aprovarem d'aquí a uns minuts, parteix de tres principis, de tres aspectes, que considero que haurien de ser bàsics en tota proposta parlamentària: el consens, el realisme i l'equitat.

En primer lloc, el consens: un dictamen que sorgeix de la proposta coordinada i unitària del grup promotor amb la majoria parlamentària, però, a més a més, també dels acords de la legislatura i del pressupost de la Generalitat que vam aprovar fa molt pocs mesos, i al que ens vam comprometre les dues forces parlamentàries que donem suport a l'executiu.

Realisme, en segon lloc, per portar al Ple una proposta ponderada que incorpora la rebaixa dels preus universitaris i ho fa garantint de forma progressiva, en els propers tres exercicis, l'eliminació dels biaixos econòmics actuals en l'elecció dels tipus d'estudi; però, a més a més, també compensant econòmicament, com sempre s'ha fet, a les universitats, i blindant-la perquè cap govern en el futur pugui revertir-la.

I, en tercer lloc, i no menys important –de fet, crec que és el punt clau d'aquesta llei–, l'equitat, l'aspecte més rellevant i al que m'he referit anteriorment. Avancem cap a l'equitat del sistema universitari, i ho fem des de la igualtat d'oportunitats, trencant les barreres socials i fent una societat igualitària amb la rebaixa dels preus públics. És una mesura molt important a la que s'hauran de sumar, de ben segur, noves polítiques en un futur, com el treball per a les beques salari o altres tipus de despeses sobrevingudes, com podrien ser l'habitatge o la mobilitat.

I, de fet, les beques són d'allò més important, perquè, si ens fixem en les dades del 2007, el percentatge d'estudiants que podien cursar els seus estudis universitaris gràcies a una beca es situava en el vint per cent, mentre que a l'actualitat arriba gairebé al cinquanta per cent. Un ajut essencial i que també requereix el traspàs de la gestió de les beques, que l'Estat espanyol encara no ha portat a terme i que portem més de vint anys esperant.

I, ja a mode de conclusions, i abans d'acabar el temps, presidenta, reivindico com avui, amb aquesta aprovació, diem «sí» a l'equitat, diem «sí» a la igualtat d'oportunitats, diem «sí» a garantir un futur millor per als nostres joves, perquè la millor resposta que podem donar avui per al sistema universitari és la independència a través de la gestió dels nostres propis recursos i a través de la presa de decisions en l'àmbit legislatiu.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Bé. Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, la gent que ens acompanya, especialment els que us hi heu deixat tant per fer possible que avui siguem aquí... La ILP «Recuperem la universitat» comença el seu recorregut l'any 2019, com un pas més endavant en la lluita que sorgeix del 2011, de resposta a les retallades entusiastes de l'aleshores Govern de Convergència i Unió amb el suport del PP.

Davant d'un augment lineal –aquell sí– del seixanta-sis per cent dels preus universitaris, precàriament compensat amb un sistema de beques que s'ha anat millorant en els anys posteriors, però que en aquell moment va deixar estudiants al marge, el moviment estudiantil va respondre amb fortes mobilitzacions que van marcar la vida estudiantil de tota una generació, en la qual m'hi compto.

Avui, després d'anys de vagues, repressió i lluita, arribem finalment a un text de llei acordat que ha de donar un punt de partida, una seguretat, als estudiants, i ha d'evitar la repetició de la història, ha d'evitar futures temptacions regressives. Massa ha trigat, però el resultat és sòlid i l'hem de celebrar.

Avui el resultat és el següent: en deu anys hem passat de ser la comunitat autònoma campiona de les retallades a ser un país que vol ser lliure, que ha decidit governar-se, amb un horitzó marcat d'uns preus per sota dels que marca com a màxim *el Gobierno más progresista de la historia*. I això indica el poder de canvi que, amb temps i persistència, té la gent d'aquest país i, especialment, el moviment estudiantil. Quan carrers i institucions cooperen, el país avança. I és que la llei arriba aquí amb una part del camí feta. Els pressupostos del 2020, de l'aleshores vicepresident i avui president Pere Aragonès, ja van rebaixar el trenta per cent dels preus de grau, i l'actual Govern ja ha rebaixat un quaranta per cent dels preus de màster universitari.

Les mesures que aprovem avui són sòlides, també, perquè es podran aplicar, perquè són realistes. Perquè no confiem en el poder màgic de la norma, no caiem en el que va fer l'anterior ministra d'Universitats signant un paper dient «hágase», carregant la seva impotència sobre les comunitats autònomes; zero recursos per a la mesura –zero recursos. I, precisament, implicarà canvis reals perquè també ha estat millorada a par-

tir de les compareixences d'entitats, d'organismes i experts que hem pogut escoltar i a qui aprofito per agrair la seva feina i la seva aportació.

Quin és el contingut exacte de la ILP? Una modificació de la llei d'universitats perquè ningú quedi fora dels estudis per motius econòmics, i alhora es compensa la possible pèrdua d'ingressos que pateixin les universitats. Establim un únic preu dels estudis de grau, independentment de l'experimentalitat. Estudiar història, com vaig fer jo, ha de costar el mateix que estudiar infermeria, que estudiar una enginyeria, per no crear desigualtats en les vocacions acadèmiques: entorn dels mil euros el curs complet, rebaixant el preu de grau, com ja s'ha dit, fins als 17,69 euros el crèdit.

Aquest únic preu de grau és un topall, i s'hi arribarà amb rebaixes progressives els propers anys. És a dir, el Govern sempre podrà anar més enllà, si aquesta és la voluntat, però no podrà tirar enrere sense l'aval d'aquest Parlament. I en això consisteix el blindatge.

També incidim en el preu del màster, que els propers tres anys seguirà reduint-se fins a arribar al setanta per cent del preu actual, avançant cap a la pràctica equiparació de preus entre graus i màsters, una altra reivindicació fonamental del moviment estudiantil.

Aquesta demanda arriba avui aquí després d'aturades pandèmiques, aturades electorals i dificultats d'iniciar la legislatura, tres anys després i amb més de setanta mil signatures recollides. Deixeu-me agrair la feina feta per la Gemma Espigares i la Rut Ribas l'anterior legislatura, com a diputades, que ha fet possible que avui siguem aquí.

En un context d'inflació i augment de preus generalitzat d'aspectes bàsics, com l'energia, el transport o l'habitatge, mesures com les que aprofitem avui són reductores de desigualtats i igualadores d'oportunitats. Però a l'horitzó els objectius han de ser molts més i molt més ambiciosos: parlo de l'infrafinançament de les universitats, que cal revertir; també de polítiques com les beques salarials o d'algunes esmenes que avui no podem aprovar, perquè no en podríem garantir el compliment i no disposem dels recursos necessaris a dia d'avui.

Per últim, vull dirigir-me al moviment estudiantil i, en general, al jovent que lluita: per més que diguin, per més que a vegades costi, cansi, cremi o frustri, lluitar funciona. Sense organització no hi ha victòries, no hi ha transformacions, no hi ha llibertat. Avui en tenim un petit exemple, que ha costat els esforços de molts, també amb repressió (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), també amb processos judicials –i ja acabo, presidenta–, però que els beneficis són per a tothom, per al conjunt de la ciutadania i per als que vindran.

Potser no podem decidir el context en el que ens ha tocat viure, però sí què fem per capgirar-lo i millorar les coses a partir de la nostra pròpia capacitat col·lectiva. Si som més, els resultats seran més i més ràpids. A seguir, fins a la propera victòria.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Doncs, un cop acabat el debat, i havent cridat a votació, els informo que votarem en primer lloc les esmenes reservades que han presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i després votarem el text del dictamen.

Votem, doncs, en primer lloc, l'esmena número 3, la que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

L'esmena número 3 ha obtingut 59 vots a favor i 74 vots en contra.

Votem ara l'esmena número 4, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Comença la votació.

L'esmena número 4 ha obtingut 22 vots a favor, 67 vots en contra i 44 abstencions.

Votem ara l'esmena número 5.

Comença la votació.

L'esmena número 5 ha obtingut 32 vots a favor, 67 vots en contra i 34 abstencions.

Passem, a continuació, a votar el text del dictamen. En primer lloc, atenent a les peticions de votació separada, votem la disposició transitòria.

Comença la votació.

La disposició transitòria ha quedat aprovada, amb 88 vots a favor i 45 abstencions.

A continuació votem conjuntament les tres disposicions finals.

Comença la votació.

Les tres disposicions finals han quedat aprovades, amb 130 vots a favor i 3 abstencions.

A continuació votem els articles 1 a 4 del dictamen.

Comença la votació.

Els articles 1 a 4 del dictamen han quedat aprovats, amb 130 vots a favor i 3 abstencions.

I, finalment, votem l'exposició de motius.

Comença la votació.

L'exposició de motius ha quedat aprovada, amb 93 vots a favor i 40 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya

237-00003/13 i 237-00004/13

Passem al quart punt de l'ordre del dia. El quart punt de l'ordre del dia és la presentació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol del 2021. I, abans de començar aquesta presentació, els recordo que, com saben, aquest punt se substantiarà conjuntament amb el punt número 5 de l'ordre del dia, relatiu a l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament en data del 31 de desembre de 2021.

La Mesa, d'acord amb l'article 37.3, lletra *h*, del Reglament, ha encomanat la presentació d'ambdós informes al diputat interventor senyor Juli Fernández. Per tant, té la paraula.

Juli Fernández i Olivares

Bon dia. Gràcies, presidenta. President, diputats, diputades... Com introduïa la presidenta, i com han vist en l'ordre del dia, aquest punt és per tal de presentar l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses de l'exercici 2021, el mes de juliol i a 31 de desembre. Permetin-me començar dient-los que faré la intervenció també en nom dels meus companys diputats interventors, el senyor Òscar Ordeig i el senyor Jordi Munell.

Com bé saben, aquests informes, un cop els ha fet l'equip de l'Oïdoria de Comptes i han tingut la nostra conformitat, es presenten a la Mesa Ampliada, que el dia 20 d'abril va procedir a la seva aprovació i va acordar elevar-los al Ple. Us faré un breu resum de quina ha estat aquesta execució.

Com bé saben, aquest any estàvem en pròrroga pressupostària. Per tant, el pressupost és el mateix que es va aprovar el 4 de març de l'any 2020. El pressupost inicial van ser 62.980.000 euros, i durant el primer trimestre de l'any es van incorporar 454.585 euros com a incorporació de romanents. Durant la segona part de l'any, durant el segon semestre, se'n van incorporar 8.511, de manera que el pressupost total del Parlament de Catalunya durant aquest any passat, 2021, va ser de 63.443.000 euros.

Tenim, doncs, aquests crèdits repartits en sis capítols: capítol 1, 36.492.000 euros; capítol 2, 10.271.000; capítol 4, 13.384.000; capítol 6, 3.285.000, i capítol 8, deu mil euros. El pressupost, en la seva execució, en total va ser d'un 90,19 per cent d'execu-

ció, 57.216.931 euros. I l'execució per capítols..., capítol 1, el de personal, va tenir una execució d'un 91,25 per cent; el capítol 2, d'un vuitanta-cinc per cent; el capítol 4, on saben que principalment hi ha les transferències als grups i subgrups parlamentaris, d'un 99,98 per cent; el capítol 6, d'inversions, un 54,43 per cent. I la variació d'actius financers es va executar en un cent per cent.

Per tant, aquesta execució, com veurem més endavant, va donar un romanent de més de 6 milions d'euros. I també els hi voldria fer avinent que els pagaments, durant aquest any, en el 99,14 per cent dels casos van ser executats dins del mateix any i van quedar unes obligacions reconegudes per un import de 492.000 euros.

Com els hi deia, aquest romanent de la part no executada, del 9,81 per cent, són 6.226.000 euros. Si mirem la participació en aquest romanent per capítols, veuran que el capítol 1 hi participa en gairebé un cinquanta per cent, amb 3.191.000 euros, i el capítol 2 i el capítol 6 hi participen amb gairebé un vint-i-cinc per cent cadascun d'ells, amb a la vora d'1 milió i mig d'euros cadascun dels capítols, arribant a aquesta xifra de 6.226.000 euros.

D'aquests 6.226.000 euros, una part és un romanent de crèdit incorporable al pressupost, degut a que són obligacions concretes pel Parlament de Catalunya i que s'han d'executar, i aquestes serien 630.212 euros, quedant 5.596.290,48 euros, que serien els romanents incorporables en el romanent de tresoreria del Parlament de Catalunya.

És un romanent de crèdit disponible que ha estat bàsicament degut a la creació de nous llocs de treball que van ser dotats i que no han estat coberts durant l'exercici 2021 o que han estat coberts en una data posterior a la prevista inicialment. També crèdits pressupostats per a substitucions i eventualitats. Alhora, també tenim algunes despeses, com la dels assistents dels grups parlamentaris com a personal eventual, que tampoc han estat coberts des del dia u de l'any, sinó que s'han cobert progressivament.

També en el pressupost prorrogat figurava una dotació per a la commemoració del quarantè aniversari del Parlament democràtic i una altra dotació per a despeses derivades d'acollir reunions i conferències, i també alguns replantejaments d'expedients de contractació del capítol 6, que fan que l'execució hagi estat d'un cinquanta-quatre per cent.

Per tant, a aquests 5.596.290 euros s'hi han d'afegir 4.154 euros, que són romanents recaptats durant l'exercici 2021, provinents, bàsicament, de les vendes de l'oficina del Parlament. De manera que tenim un romanent de 5.600.000 euros que seran..., poden ser transferits al fons de romanents.

Voldria acabar aquesta intervenció agraïnt la feina a tot el personal tècnic de l'Oïdoria de Comptes; a l'oïdora, en especial, també per la seva feina i per la seva ajuda amb els diputats interventors, que, doncs, intentem fer, tots tres, la nostra tasca de la millor manera. I els hi demano el vot favorable.

Moltíssimes gràcies, presidenta; gràcies, president, diputats, diputades.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Ara, si algun grup parlamentari ho sol·licita, podria intervenir i fer ús de la paraula. *(Eulàlia Reguant i Cura demana per parlar.)* Sí? Doncs endavant, senyora Reguant, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular.

Eulàlia Reguant i Cura

Ho faré des d'aquí l'escó.

La presidenta

Sí.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Només per explicar el nostre sentit de vot. Nosaltres ens abstindrem en coherència amb el vot en contra dels pressupostos de 2021 que vam fer.

Entenem que la feina del compliment és una qüestió més tècnica, però que el fons és el compliment d'uns pressupostos que no complim. Per això ens abstindrem.

I només dir que s'acosta el compliment dels pressupostos de 2022 del mes de juliol i seguim tenint una patata calenta, que és els sous dels diputats i les dietes. Allò que el nostre company Pau Juvillà va dir: «Diputats, cobrem un *pastón*» segueix estant sense resoldre's, i comença a ser urgent que ens posem mans a l'obra perquè les diputades i diputats d'aquest Parlament no estiguem tan lluny de la gent del carrer, que és a qui diem representar, però en el fons cobrem dos i tres vegades més que el sou mitjà o el que cobra moltíssima gent en aquest país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, presidenta. Señores diputados..., brevemente, porque solo tenemos dos minutos. No vamos a hablar de los aspectos contables, sino de algunos otros temas que nos parecen relevantes.

En primer lugar, nos informa de que el presupuesto del Parlamento de Cataluña en el año 2021 fue nada más y nada menos que de 63 millones y medio de euros –63 millones y medio de euros. Creemos que conviene que los ciudadanos de Cataluña sepan lo que les cuesta esto, lo que les cuestan las instituciones. Y, además, para este año, para este año 2022, el presupuesto de este Parlamento, pues, ha aumentado hasta los 65 millones y medio de euros.

En segundo lugar, comentar que estos 63 millones y medio de presupuesto se gastaron, a nuestro juicio, sin transparencia. Y pongo como ejemplo la noticia de los salarios pagados a trabajadores del Parlamento a los que se eximió durante años de su obligación de venir a trabajar. Y nos tuvimos que enterar de esta irregularidad por la prensa.

En tercer lugar, el Grupo Parlamentario de VOX –y esto conviene recordarlo– hizo una propuesta para la disminución del cincuenta por ciento de la asignación económica a los grupos parlamentarios, que no fue aprobada por ustedes. Esto hubiera supuesto una disminución importante del gasto público y hubiera podido ser destinado a las necesidades reales del conjunto de la ciudadanía.

Lamentablemente, nuestra propuesta fue rechazada, confirmando así, una vez más, que lo que de verdad les importa a ustedes es el estado del bienestar de los políticos, y no el de los ciudadanos catalanes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; gràcies, presidenta. Nosaltres també ens abstindrem en aquestes votacions. També volem donar les gràcies a l'oidora i a l'equip del Parlament per haver fet aquest estat d'execució. Efectivament, és un tema més tècnic, però també en consonància amb el nostre vot en contra als pressupostos de l'any 2020, que es van prorrogar l'any 2021, ens abstindrem.

Sí que ens agradaria insistir que hi ha un romanent important que s'incorpora als pressupostos d'ara, els pressupostos del 2022, i ens agradaria també saber en què es pensa prioritzar la destinació d'aquest romanent, en cas que sigui possible. Perquè, per exemple, s'ha detectat que a totes les activitats previstes en el pla d'igualtat que va aprovar també aquest Parlament, doncs, els hi aniria bastant bé tenir uns recursos

extres per poder desenvolupar-se. Per tant, sí que ens agradaria insistir en aquesta prioritització a l'hora de destinar el romanent i poder augmentar els recursos destinats al desplegament del pla d'equitat.

Però, a banda d'això, també ens abstenim pel que ja s'ha comentat, perquè estem acabant el mes d'abril, perquè estem acabant el mes d'abril i els pressupostos del 2022, els quals també vam votar en contra, perquè suposaven un augment de la partida de la despesa de les remuneracions per als diputats i les diputades..., perquè sí que és cert que es preveia la incorporació d'aquest sou encobert que acabem cobrant com a dietes i que no declarem, diputats i diputades, malgrat ser un ingrés considerable..., doncs, es preveia que s'incorporés a la nòmina, al sou –que, per tant, tributí–, però això suposava un augment de la despesa per al Parlament.

Nosaltres hi vam votar en contra, perquè no estem d'acord en que això suposi un augment de la despesa. Creiem que això és una cosa que haurien d'assumir..., el sou dels diputats i les diputades, però és que ens trobem que al mes d'abril encara això no s'ha executat, que encara no s'ha fet cap canvi, que estan sortint notícies, que l'opinió pública és conscient que estem cobrant unes dietes que són sobredimensionades i que no tenen cap justificació. I sí que voldríem des de ja demanar que hi hagi un acord per tal que les dietes passin a tributar, que passin a formar part del sou, i que això no suposi un augment de la despesa del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Hi ha algun altre grup que vulgui fer ús de la paraula? *(Pausa.)* Per tant, un cop acabades les presentacions, els demano si poden aprovar-se per assentiment tots dos informes. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Doncs, en cas contrari, procedirem a la votació. *(Pausa.)*

Procedirem, doncs, a la votació, en primer lloc, de l'informe del compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2021. *(Pausa.)* Hi som tots? *(Pausa.)*

Doncs comença la votació.

Aquest informe ha estat aprovat, amb 98 vots a favor, 3 vots en contra i 31 abstencions.

A continuació, votem ara l'informe sobre el compliment del pressupost en data del 31 de desembre de 2021.

Comença la votació.

Aquest informe ha estat aprovat, amb 98 vots a favor, 3 vots en contra i 31 abstencions.

Per tant, queden aprovats els dos informes sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2021 i 31 de desembre.

Suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre. Recordin que farem ara un minut de silenci a la façana del palau. Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregori.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Educació, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la consellera de Drets Socials i la consellera de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió en el sisè punt de l'ordre del dia.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església

252-00017/13

El debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

A continuació intervindran, en primer lloc, els tres grups proposants, per un temps màxim de cinc minuts cadascun. Té la paraula, en primer lloc, la diputada senyora Dolors Sabater, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, aquesta cambra, aquest Parlament català està a punt d'aprovar una comissió d'investigació en un àmbit fonamental per als drets de la infància, un àmbit fonamental per a la dignitat i en contra d'un dels delictes més devastadors per a milions de vides, el dels abusos sexuals a menors, que són violència directa en el temps, violència directa exercida amb gran lesivitat, però que són també violència diferida en el temps pels greus estralls que comporta, amb seqüeles que coincideixen, que condicionen el futur d'aquestes vides, sobretot quan no reben l'acompanyament ni el tractament de reparació necessaris.

Estem davant d'una xacra social que de cap manera tindria les proporcions monumentals que té si no gaudís d'una impunitat i d'una connivència que cal erradicar. I aquesta comissió que avui aprovarem en serà un pas important. I cal agrair, avui, la feina de tantes entitats i persones organitzades per fer visible aquesta vergonya que alguns volen mantenir oculta; entitats i persones organitzades que, amb la seva lluita, van obrint vies essencials d'aquest camí que està encara per fer, com, per exemple, el de disposar d'una xarxa pública d'atenció a les víctimes i, sobretot, mesures clares de prevenció.

El primer manament com a mesura de prevenció és no encobrir. La proposta de resolució que s'aprovarà, s'aprovarà perquè hi ha hagut una feina generosa de tots els grups per aconseguir-ho. I jo per això avui només comentaré tres aspectes. D'una banda, la rellevància que té que el Parlament aprovi aquesta comissió d'investigació, que és la primera que s'aprova dins el marc autonòmic del règim del 78. Com en tantes altres decisions que busquen la defensa de drets fonamentals, aquest Parlament català va per davant, trencant costures del marc estatal, i per això segurament és un Parlament vigilat, controlat i represaliat.

D'altra banda, comentar algunes de les alertes que ha evidenciat el treball de consens, pel consens de les transaccions, gràcies a les esmenes que han presentat Junts per Catalunya i el PSC. I deixo clar que això no passa només en els àmbits de l'Església catòlica, com ells han volgut remarcar, evidentment. Però aclarir també que aquesta proposta de resolució no ataca ni persegueix la creença religiosa, no és un qüestionament de la dimensió espiritual –que cada persona té la llibertat de viure com cregui– ni és en absolut un atac al cristianisme, però sí que assenyala l'Església catòlica com a estructura de poder que ha encobert i ha permès. Perquè no són casos aïllats quan la institució ho encobreix, o no hi actua rotundament en contra, o no col·labora en la tasca preventiva i en l'acompanyament incondicional de les víctimes.

I, per tant, sí que la proposta de resolució esmenta específicament aquesta Església catòlica, com a institució que està protegida per l'Estat, com està protegida la monarquia, malgrat les evidents proves de la seva corrupció. El paper del Congreso ha sigut lamentable en ambdós àmbits i no ens ha d'estranyar, sabent que el marc del que parteix l'Estat és un marc monàrquic, imperial, colonial, patriarcal i confessional, on l'Església és un pilar bàsic que el sustenta i que gaudeix de protecció i privilegis que la fan una institució entreteixida entre totes les estructures d'estat i dels

lobbys socioeconòmics, que copa molts serveis públics i que compta amb l'Estat com a encobridor. Ho hem vist, com ha anat això en el Congreso. També sabem, però, i és important, que per sota, des de la base, l'Església compta amb moltes persones disposades a col·laborar en una transformació que capgiri aquestes perversions.

Per acabar, volia comentar algunes consideracions que són importants per l'espai polític que representem la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar com a espai feminista i d'esquerres que no creiem en enfocaments revictimitzadors i punitivistes. Aclarir que aquesta és una comissió d'investigació parlamentària, no judicial; que les conclusions parlamentàries poden farcir processos judicials amb valoracions polítiques, però no fer un procés judicial forense. I, bé, no tinc temps per explicar més coses de la nostra visió com a espai polític, ja tindrem ocasió de fer-ho en aquesta comissió.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Volem començar aquesta intervenció agraïnt a totes les entitats que treballen les violències sexuals i que s'han aglutinat en aquesta plataforma Tolerància Zero, recentment constituïda. Traslladar-los de nou l'agraïment per aconseguir-ho i per tota la feina que fan aquests anys, malgrat que no hem estat a l'alçada, fins ara, del tractament de delictes com el que debatrem a la comissió, que esperem que s'acabi aprovant avui.

Comencem per expressar la nostra satisfacció per haver arribat fins aquí, aconseguint els consensos necessaris per fer possible la investigació de les violències sexuals contra infants comeses a les institucions eclesiàstiques i en àmbits també on s'hagi pogut actuar per acció o per omissió, a favor de la impunitat dels pederastes, encobrint-los o no col·laborant en favor de les víctimes.

En aquest sentit, reconeixem, també, el gest per part de l'acostament de posicions dels grups dels Socialistes i de Junts per Catalunya. I aquí arribem a una nova fita en la lluita contra la impunitat dels agressors sexuals, perquè allò que ens mou i ens remou és la convicció profunda de que mai no hauria d'haver passat, i que cal garantir que no torni a passar, sobretot. I que aquest és el deure de les institucions. És la nostra responsabilitat. Mai més contra cap infant.

És de justícia, també, recordar els esforços fets prèviament, en anteriors legislatures en aquest Parlament, per tal de constituir aquesta comissió. Però no es va arribar a fer. I, en aquest cas, la perseverança de persones com el Manuel Barbero va obrir camí. A les víctimes i persones supervivents de la violència sexual els hi volem dir avui que, malgrat que les institucions no hem estat a l'alçada, hem entès que cal fer molt més, que com a cambra representativa de la societat que som, ens toca portar a terme aquest exercici de veritat, de justícia, de separació. Sigui qui sigui s'ha d'acabar amb l'encobriment i la impunitat. Avui, tot i que anem tard, com moltes vegades ens passa en aquest Parlament, fem aquest pas i esperem comptar amb les entitats per tal de desenvolupar el pla de treball durant aquesta comissió.

Ara cal també posar la mirada en l'acció de govern de la Generalitat. El Govern s'ha de dir que ha tingut una agenda poc ambiciosa en aquest sentit. Ens preocupa –i ho hem de dir– les dificultats per avançar en la garantia de drets a la infància, impulsant serveis i prestacions per a la protecció de la infància i impulsar polítiques públiques preventives, sobretot. Sabem com de lluny estem en l'educació sexual i afectiva amb relació a d'altres països. És prioritari, doncs, sortir d'aquesta paràlisi. I en la protecció a la infància això no ens ho podem permetre, perquè la vida passa molt ràpid i perquè els hem de garantir una infància feliç i segura. Tot el que puguem fer, ho hem de fer ara, perquè repeteixo que anem tard.

Certament, les violències sexuals les perpetren agressors en l'entorn proper de la víctima. La pederàstia no és un tema exclusiu de l'Església, però sí és exclusiu que una institució acumuli tanta quantitat de casos i ho hagi abordat d'una manera tan vergonyosa, especialment –ho hem de dir– el paper de l'Església espanyola i catalana, on no hi ha hagut fins ara una condemna contundent i s'ha negat sistemàticament a reconèixer la seva responsabilitat directa. No podem ser l'excepció d'Europa i cal exigir respecte i reparació a les víctimes, com sí que s'ha fet a França, a Alemanya o a Bèlgica.

Catalunya tindrà, amb sort, la primera comissió d'investigació de la pederàstia de l'Estat. I cal obrir un camí que altres països ja han fet. Ho farà també a l'Estat a través del Defensor del Poble, i esperem que amb una comissió al Congrés. Estem convençudes que la comissió d'investigació n'és l'instrument. Ens ho va dir el mateix Síndic de Greuges davant les seves limitacions d'investigar, donada la capacitat eclesiàstica.

Hem sentit –ahir mateix ho vam sentir– les víctimes de la pederàstia de l'Església demanar col·laboració de la cúpula eclesiàstica, a les ordres religioses, en la investigació, tal com va demanar el mateix papa Francesc. El cap de l'Església el 2019 va establir el deure general de tota l'Església de cooperar amb la justícia. També estudiarem amb el deteniment que cal la viabilitat jurídica de la proposta que ens fa arribar la plataforma Tolerància Zero.

Demanem suport a aquesta comissió i esperem posicionar-nos sobre les esmenes, també, que han presentat la resta de grups.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. President, consellera, avui per al Grup d'Esquerra Republicana és un dia important, perquè entenem que el Parlament de Catalunya, com ja s'ha dit, és a punt d'aprovar la creació d'una comissió d'investigació de la pederàstia dins l'Església. Perquè el que fem en el dia d'avui és un acte, un primer pas en un acte que ha de ser de justícia, de reparació i de no repetició.

Mirin, les estadístiques respecte als abusos sexuals a infants esgarriren. Segons l'Organització Mundial de la Salut, un de cada cinc infants serà víctima de violències sexuals abans d'arribar als disset anys. Per entendre la magnitud del que estem parlant, si agafem els 135 diputats i diputades d'aquesta cambra, doncs, segons aquesta estadística, n'hi hauria vint-i-set –vint-i-set– que haurien estat víctimes d'abusos sexuals durant la seva infantesa. Per entendre la magnitud del que estem parlant. Per tant, és un fenomen greu i des de les institucions no podem seguir menystenint-lo. És una realitat que hem d'acompanyar; hem d'acompanyar les víctimes en aquest exercici de justícia i, com deia, de reparació que els devem.

Casos com els dels Maristes, els de Montserrat o el recent cas denunciat per Alejandro Palomas a La Salle de Premià de Mar posen de manifest que en el si de l'Església catòlica, tota una institució i alhora una entitat privada en la que moltes famílies confien l'educació i el lleure dels seus fills i filles, s'han produït casos de pederàstia. I en aquesta qüestió, l'Estat espanyol no hi és ni se l'espera. De fet, ho hem vist amb la no creació d'aquesta comissió d'investigació, amb l'eina que això suposa per a les víctimes, no? I, per tant, avui el que aplaudim és que en aquest Parlament, doncs, aprofitem totes les possibilitats que tenim per crear aquesta comissió d'investigació amb el que això suposa.

Una comissió d'investigació que ens ha de permetre sol·licitar totes les compareixences que siguin necessàries per esclarir els fets. També tenir accés a tota la documentació, també als arxius canònics que ens han de permetre, doncs, esclarir aquestes qüestions. I tenim l'obligació moral, tots i totes, també l'Església catòlica, d'acompa-

nyar i reparar les víctimes de tots els abusos que s'hagin pogut produir i posar totes les eines –absolutament totes les eines–, perquè això no es repeteixi en el futur.

I malgrat que el que fem en aquest Parlament –ho deia la diputada dels comuns– és pioner a l'Estat espanyol, doncs, aquesta investigació, aquestes investigacions en profunditat s'han realitzat en d'altres països, no? És el cas de França, on s'han comptabilitzat 216.000 víctimes –216.000–, 3.000 sacerdots imputats, en aquest cas. També als Estats Units, on l'any 2002 –estem al 2022; l'any 2002– es feia públic, a través, en aquest cas, del *The Boston Globe*, el cas Spotlight, que tots coneixen. O el cas d'Austràlia, que va ser dels primers països en abordar aquesta qüestió.

I, evidentment, amb la transacció d'esmenes –i agraïm l'esforç, en aquest cas, dels grups de Junts per Catalunya i del PSC–, ampliem el focus. Perquè, evidentment, els abusos es produeixen, no?..., per tenir les xifres que tenim, doncs, es produeixen en molts àmbits –en l'àmbit de l'escola, en l'àmbit del lleure, en l'àmbit familiar; de fet, més del vuitanta per cent dels abusos es produeixen en l'àmbit familiar–, però el que no podem fer tampoc és desenfocar l'objectiu d'aquesta comissió. I, per tant, també celebrar que en aquestes esmenes haguem acordat treballar per àmbits temàtics, poder tenir també conclusions parcials de cadascun d'aquests àmbits temàtics, perquè ens sembla que és importantíssim.

I ho deia també la diputada dels comuns, no ens podem quedar aquí. Avui fem un primer pas, ahir teníem aquesta trobada amb les víctimes. No n'hi ha prou amb fer aflorar tots aquests casos d'abusos sexuals, sinó que des de les institucions, en aquest cas des del Govern de la Generalitat, cal fer aquest acompanyament a les víctimes, un acompanyament sobretot en l'àmbit psicològic, perquè no n'hi ha prou només amb fer aflorar els casos. Per tant, crec que també és moment d'assumir aquest compromís avui aquí.

Entenem que amb aquesta comissió –ho deia també la diputada Sabaté– no es tracta d'anar contra ningú, contra cap fe, contra cap religió, sinó que es tracta simplement de fer aquest exercici de reparació, aquest exercici d'acompanyament a les víctimes. Són molts els casos que s'han produït. Volem saber quants casos s'han produït. Volem saber què va passar. Volem saber qui els va cometre. Volem saber qui també va permetre que aquests casos es poguessin, doncs, realitzar, perquè entenem que és un acte de justícia, és un acte de reparació, i és un acte de no repetició en el futur.

Tenim tots plegats una responsabilitat. Celebrem que haguem pogut arribar a aquest acord, perquè el que avui fem en aquest Parlament és un primer pas; que cal seguir treballant i el compromís d'Esquerra Republicana hi serà ara i sempre.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, intervindran els grups parlamentaris que hi han introduït esmenes per ordre d'entrada al registre. Per tant, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor David Saldoni, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, presidenta. Consellera, president, diputats i diputades, avui estem tractant un fet molt important, que és la creació d'una comissió d'investigació per a escatir casos de pederàstia, casos d'abusos sexuals, i òbviament la pederàstia, vista en globalitat, és una de les xacres més importants que també hi ha en la nostra societat.

Perquè la pederàstia a l'edat infantil, amb infants i joves, òbviament deixa unes seqüeles que afecten al llarg de la vida. Unes seqüeles que, en aquest cas, són fondes i inesborrables i que afecten l'actitud amb la qual et prens la vida, l'actitud amb la qual tu afrontes el teu dia a dia des del moment en què això ha passat fins que acabis la teva vida, perquè sempre, sempre es porta a sobre. I també afecta d'una forma molt clara en la vida i en la conducta sexual de les persones que ho han patit. I, òbviament, és un tema que hem de tractar amb la màxima, amb la màxima contundència, amb la màxima importància i rellevància a l'hora de poder-ho afrontar.

Són innumbrables i són esfereïdores les xifres de denúncies que hi han. Però el problema també és en tots els casos que no surten. Com dèiem, la immensa majoria es fan en entorns de confiança. Un vuitanta-cinc per cent aproximadament són en entorns en els quals es coneixen les persones, ja sigui en l'àmbit familiar –majoritàriament–, però també a l'escola, en àmbits esportius, en àmbits de lleure, amb gent amb qui coneixes. I això, òbviament, és el que deixa aquestes seqüeles tan profundes que provoquen que això no s'expliqui. I per això surten al cap dels anys, perquè hi pot haver qui, a vegades, amb intents de banalitzar-ho, digui: «Com pot ser que al cap de quaranta anys, al cap cinquanta anys...?» Perquè realment això té unes seqüeles inesborrables i hem de fer-hi front.

És per això que hem treballat per poder, doncs, atacar la problemàtica en tota la seva magnitud. La seva magnitud és important en el cas de l'Església catòlica, perquè ja hem vist molts casos que han sigut en el si, encoberts i segurament per aquesta actitud per part de l'Església catòlica que no ha acabat de col·laborar a l'hora de poder-ho fer. Celebrem, per altra banda, que comencin a organitzar, en aquest cas, una auditoria independent i que la gent s'hi pugui acollir per poder fer aquestes denúncies de forma independent en l'àmbit de l'Església. Per tant, també hi ha un pas; també hi ha, també, un gir. Però nosaltres el que defensàvem en aquest sentit era obrir el focus –obrir el focus– i parlar de l'Església catòlica, però també poder parlar dels àmbits de lleure, d'àmbits esportius, també en alguns moments –per què no?– en els àmbits familiars, on hi han la majoria dels casos.

Per tant, celebrem que amb aquestes, també, conclusions parcials, amb aquest treball parcial que ha de poder fer aquesta comissió, puguem anar avançant en tots aquests casos i en tot aquest coneixement. Perquè és responsabilitat també, en aquest cas, del Parlament de Catalunya, com a institució que volem representar el conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de ser directes i contundents en crear una comissió d'investigació en la qual puguem veure persones, puguem obrir el focus, que vinguin experts, perquè, a banda de poder assenyalar, a banda de poder escatir problemes estructurals en determinats àmbits, el que hem de fer també és poder analitzar i poder-nos emparar de solucions que hem de poder donar a aquesta xacra.

I, per tant, és responsabilitat nostra poder-hi lluitar en àmbit de comissió d'investigació, però també en altres aspectes, com es fa des de la Comissió del Síndic de Greuges, que també hi treballa, o des de fets concrets com el Barnahus, amb els programes que des del departament es fan, adreçats en aquest cas a les víctimes.

Per tant, avui és un dia en el qual, doncs, ens hem de felicitar per poder constituir la primera comissió d'investigació que es fa sobre aquest tema. Òbviament, sempre es va tard quan estem parlant de víctimes, però, en aquest cas, que puguem tindre la primera comissió d'investigació per poder fer això..., ens n'hem d'alegrar, perquè almenys aquí no ens fan por les comissions d'investigació. I, per tant, hem de poder treballar conjuntament tots per poder escatir el problema i poder lluitar, en aquest cas, perquè mai més no hi hagi cap víctima que hagi de patir la violència sexual.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyores i senyors diputats. Consellera, president... L'abús sexual és violència. Save the Children en diversos estudis estima que entre un deu i un vint per cent de la població a Espanya ha patit algun tipus d'abús sexual durant la seva infància. Gairebé la mitat dels abusos sexuals es produeixen dins de l'àmbit familiar. I els abusos són presents en diferents àmbits: en l'àmbit escolar,

en l'àmbit del lleure, en l'àmbit de l'esport... De fet, són presents en tots els àmbits de la nostra vida on es produeixen relacions de poder d'uns sobre els altres.

Avui, el Parlament de Catalunya donarà un pas importantíssim per investigar els casos d'abusos sexuals a diferents institucions i organitzacions del nostre país: quines conseqüències té per a les víctimes, com acompanyar-les, quins suports reben per part de l'Administració, com han actuat aquestes organitzacions davant de casos d'abusos sexuals, com els prevenim, com els tractem millor.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar votarà favorablement aquesta comissió d'investigació que, com indica el seu objectiu, vol investigar els casos de pederàstia a l'Església, en l'àmbit educatiu, en l'àmbit del lleure i en l'àmbit esportiu. Ho volem saber tot. Volem conèixer tot el que ha passat en casos que compten amb el nostre més absolut rebuig, més enèrgic rebuig del nostre grup parlamentari.

L'Església al nostre país ha reconegut casos d'abusos sexuals després d'anys de silenci i d'impunitat. Ha demanat perdó a les víctimes i ara cal la seva màxima col·laboració en l'esclariment dels fets dels quals se'ls acusa. És probablement el millor favor que pot fer-se l'Església a si mateixa.

El Parlament s'uneix, per tant, així a altres iniciatives que tant el Govern de l'Estat, com altres països europeus i també la pròpia Església han posat en marxa per tal d'esclarir els fets. Però el que els hi deia: ho volem saber tot. Volem conèixer els casos que s'han produït a l'Església, però també els casos que s'han produït als clubs esportius del nostre país, algun d'ells de grans magnituds. També els de l'àmbit del lleure infantil, de la protecció a la infància; en tenim exemples a Catalunya i a altres comunitats autònomes. O també en l'àmbit educatiu; ho vam fer en alguna proposta de la legislatura anterior en aquest tema.

Per nosaltres és molt important investigar si els recursos que ofereix l'Administració són suficients, si s'apliquen els protocols de protecció, com es reparen les víctimes, si és que se les repara, com actuen els poders públics en la protecció de la infància que pateix violència sexual. Perquè per nosaltres lo més important és actuar davant de l'abús o en contra de l'abús.

Tant la legislació internacional dels drets dels infants com la nostra pròpia legislació a Catalunya, la de drets i oportunitats de la infància i l'adolescència, ens diuen que cal que vetllem per posar l'interès de l'infant de manera important, de manera central, en les nostres polítiques de protecció.

L'important és investigar l'abús. No podem dir-li, a un noi o una noia que havia estat abusat o que ha estat abusat en l'àmbit esportiu, que no investigariem el seu cas perquè no s'ha produït aquest abús en l'àmbit eclesiàstic. No és just. No ho podem fer, no ens ho podem permetre. I per això les nostres esmenes han anat en la línia d'incrementar els àmbits d'actuació; cadascun amb les seves especificitats, però la violència sexual és la mateixa. L'important és investigar els casos d'abusos sexuals a Catalunya. I aquesta era la proposta de títol que nosaltres fèiem, que, finalment, no hem arribat a un acord i, per tant, tenim un títol d'una comissió que és només parcial, que parla d'un objecte d'investigació, però aquesta comissió té més objectes d'investigació, més àmbits d'investigació.

En segon lloc, investigar els abusos sexuals no és investigar qualsevol cosa. Cal tenir sensibilitat, cal tenir coneixement especial. No estem davant d'un tràmit administratiu, no estem davant d'una actuació negligent per part d'una administració. Estem davant de casos molt complicats, en els quals entitats i professionals del nostre país porten molts anys treballant, i d'aquí la segona proposta del nostre grup parlamentari, d'incorporar experts en aquesta comissió, que també, a més a més, ho permet el nostre Reglament del Parlament.

Voldria, finalment, enviar un missatge a les víctimes. Probablement les seves expectatives només es veurien parcialment assolides amb una actuació contundent de la justícia. Però nosaltres com a diputats i diputades hem de fer lo possible, i el nostre compromís és aquest, de fer tot allò que sigui de la nostra competència per poder

esclarir els fets tan importants que han succeït. Han estat molts anys d'iniciatives parlamentàries de diferents governs que instaven el Govern de Catalunya a prendre mesures sobre casos d'abusos sexuals.

Les Barnahus és un bon projecte, però nosaltres a Catalunya tenim una llei que protegeix els infants i els adolescents que porta dotze anys aprovada sense desplegament reglamentari i sense dotació econòmica. Per tant, nosaltres també ens hem de posar davant del mirall de si som capaços de donar resposta a fets tan importants i de tanta magnitud com els abusos sexuals a Catalunya i, per tant, una part d'aquesta investigació també la tenim amb nosaltres o per nosaltres com a administració.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. En relación con la propuesta de resolución que nos presenta Esquerra Republicana, la CUP y En Comú Podem, de creación de una comisión de investigación sobre la pederastia en la Iglesia católica, quisiera hablar en primer lugar como padre. Tengo la inmensa fortuna de tener hijos. Es el don máspreciado al que pudiera yo aspirar. Y puedo decirles que parece como si me arrancasen el corazón cada vez que escucho, cada vez que veo una noticia acerca de un abuso sexual a los niños. Porque, además, pienso que las víctimas podían haber sido mis propios hijos.

Como diputado, quiero decir ahora que desde VOX condenamos todos los abusos sexuales infantiles, provengan de donde provengan, y exigimos que sus responsables sean llevados ante la justicia a la mayor celeridad y que pasen el resto de sus días en la cárcel sin ningún tipo de atenuante. *(Alguns aplaudiments.)*

No obstante, esta propuesta de resolución es la correa de transmisión de un informe del Síndic de Greuges, que se presentó hace unas semanas en comisión, sumamente tendencioso y subjetivo, que, entre otras afirmaciones, dice literalmente: «No existe correspondencia entre el número de víctimas que se han dirigido a la comisión y el número real de casos, puesto que de la documentación estudiada se desprenden indicios de un número de víctimas mucho mayor que la comisión no ha podido determinar.» ¿Indicios? ¿Dónde están los datos objetivos, empíricos, que demuestren esta premisa? Hombre, que estamos hablando de unas cuestiones muy graves, gravísimas. No trivialicen, por favor.

Yo sí que les voy a dar a continuación un dato objetivo. El informe de la Fundación ANAR titulado «Abuso sexual en la infancia y la adolescencia según los afectados y su evolución en España entre 2008 y 2019», establece que solo el 0,2 por cien –repito: solo el 0,2 por cien– de los casos de abusos sexuales en España se han dado en el seno de la Iglesia católica. Sin embargo, esta propuesta de Esquerra, CUP, *comuns* pone el foco en ese 0,2 por cien. ¿Por qué no se fijan ustedes en el 99,8 por cien de los casos en que no existen abusos sexuales en la Iglesia? *(Alguns aplaudiments.)* ¡Qué vergüenza! ¡Qué falta de objetividad!

En la propuesta hablan de la falta de inacción de la Iglesia católica; otra mentira más. La Iglesia ya ha iniciado una auditoría externa sobre las denuncias de abusos en la Iglesia. Además, el presidente de la Conferencia Episcopal Española, el cardenal Omella, en el discurso inaugural de la 119 Asamblea Plenaria dijo: «Los abusos sexuales son una auténtica lacra social que requiere un análisis completo y un buen diagnóstico, libre de demagogias y sectarismos ideológicos.» Bien, en definitiva, se detecta en ustedes un marcado sectarismo, un burdo señalamiento a la Iglesia católica, pues solo quiere emitir un informe monográfico sobre los abusos en la Iglesia católica, pero no en el ámbito de otras confesiones religiosas.

Y en la demonización de la Iglesia católica también colaboran los señores del PSC y Junts, sacando a relucir su secular anticlericalismo edulcorando esta propuesta de resolución, incorporando centros de enseñanza y monitores, centros deportivos, de lleure... ¿Por qué no hablan de los abusos en los centros tutelados? Como ha sucedido en Baleares o la Comunidad Valenciana y que en este Parlamento no se han preocupado ni de denunciar ni de condenar. (*Alguns aplaudiments.*)

La Iglesia –acabo ya con esto– tiene por misión central fomentar la comunicación entre el hombre y su creador, Dios, por medio de Cristo resucitado, y alimentar una esperanza viva y trascendente a favor de la salvación de las almas. Además, aunque la Iglesia no es un factor más de los que concurren en la construcción de este mundo, aporta muchísimo a esa construcción. ¿Por qué no hacen un reconocimiento público de la labor ingente caritativa y asistencial que presta la Iglesia católica en España? Y no enumeraré aquí la cantidad de actividad social y caritativa.

Simplemente acabo diciendo que, en definitiva, votaremos en contra, por el sectarismo anticatólico de Esquerra Republicana, de en Comú Podem, de la CUP, del PSC, Junts, y porque, además, el Parlament no es el lugar para investigar delitos, para eso están los tribunales.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, debo admitir que esta intervención no es una intervención fácil. La verdad es que cuando uno se dedica a la política necesariamente tiene que, como dice Pablo Iglesias, cabalgar contradicciones, y, efectivamente, yo me veo obligado a hacerlo en esta ocasión.

Pero, como decía Ortega y Gasset: «Yo soy yo y mis circunstancias» o «Yo soy yo y mi circunstancia, y si no la salvo a ella no me salvo yo.» Y, por tanto, tengo que hablar con el corazón en la mano y decir que, efectivamente, nuestro grupo parlamentario tenía claro desde un primer momento que la propuesta presentada por los grupos de los comunes, la CUP, Junts per Catalunya y Esquerra Republicana era una propuesta orientada fundamentalmente a alimentar ese discurso tan rancio del anticlericalismo militante, ese discurso de utilizar como chivo expiatorio a la Iglesia católica, de todos los males.

Y, ciertamente, teníamos claro que ante esa tesitura íbamos a votar un no como una casa de payés. Sí que es verdad que en el ínterin se han producido unas enmiendas transaccionales, presentadas por el Grupo de Junts per Catalunya y por el Grupo de los Socialistas que, a nuestro juicio, le dan otro cariz al texto. Nosotros tenemos que analizar cada una de las políticas y cada una de las propuestas a las que nos enfrentamos con un espíritu analítico, con la voluntad de ser capaces de servir a la ciudadanía de la mejor de las maneras.

Y ante una situación y ante un problema, ante un fenómeno tan dramático como el de la pederastia, uno de los delitos más viles, execrables y despreciables que una sociedad puede padecer –lo digo también como padre de familia, como decía el señor Acosta–, uno no puede por menos que hacer un ejercicio de introspección, un ejercicio de reflexión conjunta con su grupo parlamentario y llegar a la conclusión de que, habida cuenta de los cambios operados en esta propuesta gracias a esas propuestas de transacción presentadas por dos grupos parlamentarios, no podemos por menos que votar a favor de esta propuesta.

Yo creo que esa es la manera como uno debe afrontar este tipo de circunstancias, que, insisto, no son cómodas. Porque me parece que la propuesta inicial, sin las transacciones, era una propuesta, insisto, que lo que pretendía era, básicamente, eso:

seguir alimentando un discurso anticlerical, seguir alimentando un discurso de demonización, de criminalización de la Iglesia católica, de olvidar todo el bien que ha hecho a la sociedad española y a la sociedad catalana la Iglesia católica, de olvidar el trabajo que hacen muchos curas, muchos religiosos, que lo que hacen fundamentalmente es servir a la sociedad como mejor saben.

Por eso nosotros vamos a estar en esta comisión. Y en esa comisión vamos a velar..., entiendo que junto a otros grupos parlamentarios de cuya honestidad intelectual y moral no dudo; de la de otros tampoco, pero en esta materia concreta muy especialmente con el grupo de los socialistas por las transacciones que han presentado. Pues velaremos porque esta comisión no se convierta en un aquelarre contra la Iglesia católica.

Para nosotros es muy importante, se lo digo personalmente y se lo digo como diputado agnóstico de esta cámara. No lo digo desde una militancia confesional católica, sino, precisamente, desde la militancia agnóstica y liberal que caracteriza a nuestro partido. Creo sinceramente que tiene que ser posible criticar, cuestionar la pederastia..., no criticarla, condenarla con toda la dureza, del conjunto de los delinquentes que hayan cometido ese tipo de delitos, insisto, viles, execrables y despreciables, sin utilizar a la Iglesia católica como chivo expiatorio. Porque, como muy bien explicaba el señor Acosta de VOX, efectivamente, en la Iglesia católica se produce solo un porcentaje muy reducido de esos delitos, de esos crímenes. Y, por ello, nosotros consideramos que hay que poner las cosas en sus justos términos.

Dicho lo cual, vuelvo al inicio de la intervención. Cuando los términos, los parámetros de la propuesta cambian sustancialmente gracias a algunas de las propuestas de transacción, nosotros, como grupo responsable, lo que no podemos hacer es mantener la misma posición que teníamos prevista sostener en este debate si la proposición hubiera seguido adelante tal y como estaba planteada por los proponentes. Por eso nosotros hemos decidido cambiar el sentido de nuestro voto.

Velaremos porque esa comisión verdaderamente sea una comisión de investigación sobre el delito de la pederastia en su conjunto, en todos los ámbitos en los que se produce, no solo en el de la Iglesia católica, que no sea un aquelarre en el que se criminalice y se lapide a la Iglesia católica, sino sencillamente que sirva a la ciudadanía para poner el foco en un delito tan execrable, tan despreciable como el de la pederastia.

Quiero insistir en la responsabilidad que tienen los grupos parlamentarios de esta cámara en asumir cuáles son sus funciones como servidores públicos. Y nosotros, como servidores públicos, desde luego no vamos a dejar nunca que las víctimas de crímenes tan execrables se sientan desamparadas por este Parlamento y, en la medida de lo posible, trataremos de ayudar a que esa comisión llegue a conclusiones verdaderamente concluyentes, no sectarias, no maniqueas y no sesgadas. Esa es nuestra firme voluntad y nuestro voto será favorable finalmente a esta propuesta.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

I finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. La pederàstia, a banda de repulsiva, indecent i immoral, és delictiva. I, per tant, sempre sorgeix la pregunta d'on comença i acaba el paper de la justícia i on poden intervenir les institucions polítiques. Estem davant d'una qüestió on nosaltres creiem que sí que es donen les condicions per a aquesta intervenció, però la pregunta clau és quina institució és la més adient. Perquè, per damunt de tot, s'ha de buscar garantir drets, llibertats i reparació de les víctimes.

I, des d'aquest punt de vista, nosaltres defensem que és el Defensor del Poble la institució més adient per fer aquesta tasca. De fet, és el que hem votat com a Partit Popular al Congrés dels Diputats, és el que demanem al Parlament de Catalunya i recordem que

el Defensor del Poble té aquest encàrrec dels poders públics per fer la seva tasca, que és una tasca, hi insisteixo, de garantir drets, llibertats i reparació de les víctimes.

Nosaltres no creiem que una comissió d'investigació al Parlament de Catalunya sigui l'instrument adient. Entre d'altres coses perquè, com deia fa un moment i aquí, doncs, recollint el que diu el senyor Nacho Martín, però discrepant-ne, molt ens temem que per molts esforços que esmerci el senyor Nacho Martín Blanco i d'altres membres, això s'acabi convertint, efectivament, en un aquellarre.

Gràcies.

La presidenta

Bé, doncs, finalment, a continuació, per indicar quin text es porta a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà, en nom dels tres grups proposants, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Molt ràpidament. Gràcies, presidenta. Les transaccions pactades quedaran integrades en el text final que votarem. Per respondre a les esmenes, reiterar l'agraïment al Grup Socialistes i Units per Avançar i a Junts per Catalunya pel suport, i a la resta de grups, també, que s'han sumat a aquesta iniciativa nostra.

Insistim, ja que tenim aquí a membres del Govern –a la consellera i al president–, en la necessitat d'aprofundir en les polítiques d'acompanyament a les víctimes. Moltes vegades les dades que tenim, les tenim basades, precisament, en un percentatge de denúncia molt baix, perquè ens deien les víctimes ahir que, precisament, l'acompanyament institucional ha estat nul, no ha estat, i esperem que a través d'iniciatives com el Barnahus i d'altres mecanismes que encara s'han d'engegar puguem tenir més informació i més denúncies per actuar i, sobretot, per prevenir.

Aquesta comissió no serà un aquellarre, no serà cap mena de persecució contra re. No ens cansarem de dir que aquí l'objecte no és investigar l'Església catòlica *per se*, com a institució, sinó perquè precisament no ha col·laborat històricament, i també per les relacions i pel poder que ha tingut.

Llavors, l'ampliació del focus que ens proposaven Junts per Catalunya i el Partit Socialistes no implicarà un afany de diluir l'objectiu principal de la proposta. Treballarem i cercarem una metodologia adequada i respectuosa amb les víctimes, i en l'aprofundiment de totes les línies d'anàlisi, prioritzant l'Església.

I l'objectiu final serà perquè mai més cap infància no hagi de passar per l'horror de la pederàstia, perquè mai més cap institució, ni pública ni privada, permeti la vulneració dels drets de la infància més fonamentals.

Moltes gràcies pel suport a aquesta comissió pionera a l'Estat que vol fer el primer pas d'un exercici de veritat, justícia i reparació.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Bé, doncs, acabat el debat, procedirem ara a la votació d'una proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la pederàstia a l'Església.

Comença la votació.

La proposta de resolució ha quedat aprovada amb 116 vots a favor, 13 vots en contra i 1 abstenció.

(Aplaudiments.)

Sí, senyor Espadaler, per què em demana la paraula?

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí, d'acord amb l'article 103.3 del Reglament, voldria fer explicació de vot, ja que es deu haver vist que he votat diferent del meu grup parlamentari.

La presidenta

Té un minut i mig per fer la seva explicació de vot.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, voldria deixar constància clara i rotunda del rebuig ferm en allò que jo ara pugui representar en nom d'Units per Avançar en el fenomen de la pederàstia, que és absolutament execrable, i que, evidentment, condemnem d'una manera absolutament rotunda, es produeixi en l'àmbit que es produeixi, sigui aquest el de l'Església, sigui el de la família, sigui qualsevol altre àmbit, com els molts que s'han expressat; i s'hagi produït en el moment que s'hagi produït. Val a dir que el Codi penal..., doncs, molts d'aquests casos, malauradament, prescriuen, però, en qualsevol cas, la nostra condemna és en tots els àmbits, en tots els fronts i en qualsevol dels moments, sigui fa una setmana o sigui fa seixanta anys que s'hagi produït.

En segon lloc, volem deixar constància del nostre suport i el nostre compromís, doncs, amb totes les víctimes que han patit aquesta xacra, i expressar la necessitat i la voluntat que tenim, com a grup parlamentari, d'investigar, certament, de perseguir i de portar davant del jutge tots aquells casos que es puguin, evidentment, portar. I expressar també la voluntat i el nostre compromís d'acompanyar les víctimes en la mesura, doncs, que en siguem capaços, i de fer aquest exercici de reparació, que crec que certament és molt difícil de reparar un dany tan irreparable com és aquest, no?

El meu partit es defineix com a humanista i democristià. Jo no he amagat mai la meva condició de persona catòlica practicant. Com a humanistes, no ens podem ni ens volem oposar a que s'investiguin aquests casos. Però també des de les mateixes condicions a les que apellava abans, sobretot com a partit d'inspiració democristiana i com a partit humanista, tampoc voldríem sumar-nos en el que per a alguns, que no pas per a tots, pot acabar sent una mena d'expressió..., algú ha utilitzat l'expressió d'«aquelarre». No utilitzo jo aquesta expressió, però sí com una cerca, cacera, doncs, a un col·lectiu, que és en aquest cas l'Església, que sí que té molt a fer-se perdonar en això, sí que té molt, doncs, a treballar en aquest sentit, però que també té aquella cara de proximitat amb els més vulnerables.

Aquest és el sentit, doncs, de l'abstenció que he fet ara fa uns moments. Li agraeixo la possibilitat de fer-ne l'explicació, com l'hi agraeixo també al meu grup parlamentari.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Espadaler.

Interpellació al Govern sobre les polítiques relatives als drets i les oportunitats de la infància

300-00154/13

Doncs havent fet ús de la paraula per poder expressar el sentit del seu vot, passem al setè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les polítiques relatives als drets i les oportunitats de la infància, que ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Bona tarda de nou, consellera. Bona tarda, diputats i diputades. Avui fem aquesta interpellació sobre els drets de la infància parlant específicament de tres aspectes, que espero que em doni temps de desenvolupar en aquesta primera part: prevenció, atenció i drets o oportunitats. I quan parlem de prevenció, ens centrarem sobretot en la prevenció, naturalment, de la pobresa infantil, que és una xacra que ens afecta profundament a Catalunya. I sabem que les causes principals, les fonts principals de la pobresa que afecten la infància i l'adolescència són tres, principalment: la precarietat laboral de les seves mares i pares, moltes vegades famílies monoparentals; l'excessiu

cost de l'habitatge, així com el dèficit històric en la despesa pública per infant i de polítiques de protecció social a les seves famílies. I en l'imaginari col·lectiu a vegades continua dominant aquesta idea de que els infants i adolescents són cosa de les seves famílies, que privadament i bonament fan el que poden per criar els seus fills i filles.

És cert que les famílies són les primeres responsables de cuidar els infants, però les administracions tenen l'obligació de donar-los suport quan està en entredit el seu dret a nivell de vida adequat. És a dir, quan els ingressos no els arriben, les famílies necessiten suports econòmics per poder fer el seu paper i cuidar els infants i adolescents. La pobresa infantil té moltes cares –infrahabitatge, mala alimentació, fracàs escolar– i erradicar-la implica, per tant, actuacions complexes, polítiques específiques i també integrals. I aquesta situació, sens dubte, està en mans de les institucions.

Fer front a les pobreses en la infància amb estratègies que funcionin i transformin les condicions materials és òbviament complex i demana múltiples actuacions de política pública, però el cert és que no hem arribat a desenvolupar una política d'infància que doni ampli suport públic. Entre d'altres, amb una política de rendes que ponderi adequadament el fet de tenir menors d'edat a càrrec i que asseguri els recursos suficients perquè nens i nenes puguin créixer i viure de manera saludable i digna.

La taxa de pobresa infantil a Catalunya és el trenta-quatre per cent i afecta particularment les famílies desocupades. Però, tanmateix, la precarització i els contractes atípics i de mala qualitat fan que el treball deixi de ser una garantia per sortir de la pobresa, i precisament Espanya i Catalunya presenten les pitjors taxes de pobresa laboral per a les famílies a nivell europeu. I, a més d'això, moltes de les polítiques desenvolupades han caigut en l'assistencialisme dels serveis socials municipals, moltes vegades sense suficients recursos ni competències per fer polítiques ambicioses.

I en aquesta línia, en la línia de les polítiques de rendes, des de diferents entitats socials, en general, i particulars d'infància, així com també sindicats, plataformes d'investigació, moviments socials i més agents de la societat civil en general, ens han recomanat i insistit que s'hauria de modificar la renda garantida de ciutadania amb celeritat per tal d'incrementar la prestació per fills a càrrec.

I, davant d'aquesta situació tan preocupant que tenim aquí, el Parlament de Catalunya des del mes de juliol té una proposta de modificació de la renda garantida de ciutadania entrada pel nostre grup parlamentari. I vostè, consellera, quan li hem preguntat sobre aquesta qüestió, ha dit que la Comissió de Govern de la Renda Garantida de Ciutadania és l'òrgan que hauria de regular i decidir, en tot cas, en quina direcció hauria d'anar aquesta modificació. Doncs la veritat és que membres de la mateixa comissió de govern se'ns han apropiat i han sentit i han percebut una estratègia de dilació per part del Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa a aquesta modificació, recordant també que el Govern té l'impuls de les reunions i de marcar certs calendaris, i marcar el ritme de la comissió. Llavors, a què estem esperant, consellera, per fer aquest canvi?

I en els darrers mesos, degut a l'acceleració de les desigualtats causada per la pandèmia, tenim diferents informes –i no podem dir que no en tenim informació–, des del Síndic de Greuges, des de moltes entitats, que fan una valoració en la línia d'ampliar les quanties de la renda garantida de ciutadania; d'unificar-ne les tramitacions, també, amb ingrés mínim vital; d'ampliar els requisits per tal de que moltes persones beneficiàries i per tant famílies, que moltes d'elles tenen infants a càrrec, puguin rebre aquesta prestació.

Vostè, consellera, ja porta un any dirigint aquest Departament de Drets Socials. Ens podria dir exactament quants punts..., quina informació teniu de quants punts ha baixat la pobresa infantil, tenint en compte les polítiques que s'han fet des del vostre departament?

Vostè ha parlat reiteradament d'una estratègia catalana contra la pobresa, que, per més que busquem, no veiem. No hem vist aquesta estratègia, no sabem en què consisteix, així com no vam veure mai aquest pla de xoc social que va anunciar el president Aragonès en el seu acord d'investidura i que encara estem esperant. Llavors,

quina és l'acció específica per erradicar i per prevenir, sobretot, la pobresa infantil? Perquè no ens acaba de quedar clara.

I aquí, des d'En Comú Podem ho tenim bastant clar i apostem per enfortir més que mai la renda garantida de ciutadania, per modificar-la, per maximitzar les possibilitats de la compatibilitat amb l'ingrés mínim vital, perquè arribi a col·lectius no atesos, aconseguir una major atenció a les situacions sobrevingudes de pobresa i augmentar la protecció a totes les famílies beneficiàries, incloent-hi, per tant, els infants.

Fem aquesta proposta perquè fins ara la renda garantida de ciutadania no ha estat efectiva en la lluita contra la pobresa extrema, i els efectes de la crisi provocada per la covid empitjoraran encara més aquesta situació. I amb les millores que proposem, sobretot amb la relativa a l'augment de la quantitat per fill, amb l'ajuda extra per a l'habitatge i amb la reducció del temps d'empadronament per accedir-hi per part de famílies estrangeres, segons les dades de Save the Children, a nivell de pobresa severa infantil, a Catalunya es podria reduir a la meitat, si fem una modificació de la renda garantida de ciutadania. Què està esperant, consellera? Què està esperant el Departament de Drets Socials per impulsar, també, d'una vegada per totes, aquesta renda garantida de ciutadania?, quan ho tenim, és un element que tenim ja creat per lluitar contra la pobresa infantil i prevenir-la.

I, en aquesta línia, continuem també amb l'indicador de renda de suficiència catalana, l'IRSC, que és la quantia de la Generalitat que fixa..., hauria de fixar anualment com a barem per permetre accés a diferents ajudes socials. I el tenim congelat des del 2010 i el seu càlcul no s'actualitza des de la seva creació el 2006. Llavors, estem lluitant contra la pobresa actual amb els números de fa deu anys..., perdó: de dotze anys. Ens van dir que l'IRSC s'actualitzaria un cop pugés l'IPREM. L'IPREM va pujar a l'Estat, i, de moment, l'IRSC continua igual. Des del 2010, a més a més, no s'actualitza amb l'IPC, i és una decisió amb la qual es va intentar contenir la despesa. Això és com una retallada encoberta en tota regla. I, de fet, vosaltres no vaucloure l'IRSC als pressupostos de la Generalitat fins que En Comú Podem es va incorporar a la negociació. Vam poder introduir el tema amb un compromís de que s'apujaria els primers sis mesos, i estem al maig, consellera. Aquesta és una altra eina que té el Govern per tal de prevenir la pobresa infantil, i encara estem esperant quin és el calendari o el pla en aquest sentit. Tenim famílies, nens i nenes passant gana, vivint en infrahabitatges, sense possibilitats de pagar les factures de la llum, sense possibilitats de tenir opcions de lleure i d'oci. Esperarem, doncs, consellera, una onada de suïcidis per aquesta manca d'actuació institucional per part de la Generalitat?

El segon bloc té a veure amb els serveis d'atenció –hem passat de la prevenció a l'atenció. I aquí, dos incisos: el primer, sobre el sistema de protecció, que hauria de garantir el desenvolupament socioafectiu, emocional, en termes d'acollida; també on els professionals, que fan una tasca molt complexa, doncs, tinguin també condicions laborals dignes i puguin fer la seva feina de manera òptima. Ens hem de plantejar quin és l'objectiu real d'aquests centres i les persones que hi treballen; hauria de ser l'acompanyament integral de menors d'edat víctimes de tot tipus de maltractament, evitant l'assistencialisme o el paternalisme que ara és present. I aquí ens preocupa en particular aquest programa, no?, de que Mossos d'Esquadra puguin entrar a centres residencials; ens sembla que no hauria de ser la línia. Joves que han estat vulnerabilitzats, per què..., necessitem menys policia i més educadores.

Tenim un desbordament de serveis d'atenció immediata en la pandèmia, ara també amb la crisi d'Ucraïna, i volem saber quines mesures es van posar en marxa amb l'aprenentatge de la covid. Es van ampliar recursos a serveis com la Unitat de detecció i prevenció del maltractament infantil, o als equips d'atenció a la infància i l'adolescència, o a Infància Respon? S'han mantingut?

Ho deixo aquí, de moment, i al proper bloc plantejaré més preguntes a la consellera. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. Doncs ara té la paraula en el torn de resposta la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltíssimes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada, doncs molt bé, em planteja aquí una interpellació per parlar de les polítiques, dels drets i les oportunitats de la infància, una interpellació que vostè ha basat en la prevenció, l'atenció i els drets i les oportunitats.

Dir-los, només per situar-ho, que nosaltres, quan parlem d'infància, també parlem d'infància i adolescència, i, a més a més, tenim present que les realitats de la infància i l'adolescència són diferents, no només territorialment, segons el lloc on vius, sinó també, com vostè comentava, en funció de les famílies i del grau de vulnerabilitat de les famílies. A Catalunya tenim 1.400.000 joves, infants, 900.000 dels quals són infants de zero a onze anys, i nois..., o infants i adolescents menors que estan en risc de situació de desprotecció són 25.000, 6.000 dels quals estan en situació de risc greu. D'aquests infants, 7.800 estan tutelats per la Generalitat; 4.196, que estan en centres residencials; 2.318, que estan en famílies extenses, i 951, que estan en famílies alienes.

Donava aquestes dades, doncs, per recordar-los que des del departament, i justament des de la DGAIA, es treballa en diferents àmbits d'actuació. Ells parlen de les quatre pes: de la prevenció –que vostè també n'ha parlat–, de la participació, de la promoció i també de la protecció. Recordar que Catalunya, des de l'any 2010, té una llei ambiciosa; una llei ambiciosa per garantir els drets dels infants i de les seves oportunitats, de la infància i de l'adolescència.

Abans, el senyor Moreno deia que no havíem desplegat, doncs, el reglament d'aquesta llei. Només comentar-los que el dia 5 d'abril va passar pel Govern el desplegament de la llei, i, per tant, sí que tenim la llei de la infància desplegada. Però és veritat que ho hem d'actualitzar i hem d'actualitzar algunes dades; entre altres coses, perquè la llei va ser l'any 2010, i l'any 2013 és quan es va signar el pacte per la infància –d'això en fa ja deu anys. Durant aquests deu anys han passat moltíssimes coses; entre altres, la digitalització, les perspectives feministes o el canvi climàtic, que ens porten a la necessitat de poder revisar justament aquest pacte per la infància per actualitzar-lo, i per actualitzar-lo en algunes de les qüestions que vostè ara també ens plantejava.

Actualitzar-lo també en matèria de salut mental –n'hem parlat molts cops. La covid ha impactat d'una manera molt directa en el nostre país, i especialment als adolescents i a la infància, i, per tant, des del departament ho tenim clar. Però també tenim clar que no podem fer-ho sols, des del Departament de Drets Socials ni de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, sinó que ho hem de fer amb la resta dels actors polítics, dels grups parlamentaris, també dels altres departaments i també de la societat civil.

Per aquest motiu, en aquests moments estem treballant en l'actualització d'aquest pacte per la infància, que ens ha de servir per actualitzar totes aquestes polítiques. I la temporalització del mateix és que durant aquest mes de maig-juny, doncs, s'està constituint el grup motor per poder analitzar aquesta actualització; al setembre-octubre elaborarem els documents de bases que seran propicis per poder iniciar aquest debat, i després, entre el novembre i el març del 2023, coincidint amb els deu anys del pacte per la infància, poder arribar a aquest consens, i consens com a país, per poder arribar a totes aquestes necessitats que vostè apuntava i que des del departament, evidentment, no defugim.

Vostè deia que la pobresa infantil és pobresa infantil. Jo reitero que és veritat: és pobresa infantil, però va molt associada a la pobresa de les famílies. I, per desgràcia, algunes de les actuacions..., si volem combatre aquesta pobresa infantil, hem de poder combatre la pobresa de les famílies. I això no depèn només de la Direcció General..., de la DGAIA, per entendre'ns, de les polítiques d'infància; ho atenen també

les polítiques de vulnerabilitat –i vostè parlava de la renda garantida de ciutadania– i també ho atenen les polítiques d'habitatge. I vostè sap que com a departament –i no són fàcils, les polítiques d'habitatge– estem compromesos a intentar dotar dels màxims recursos les polítiques d'habitatge, no només en la construcció, per dedicar-la a lloguer social, sinó també en les polítiques d'ajudes al lloguer, que, en certa manera, també reverteixen, doncs, en aquestes dificultats de la infància.

Em parlava de la renda garantida de ciutadania. Nosaltres vam comentar que la revisió d'aquesta renda garantida de ciutadania s'ha de fer dintre de la seva pròpia comissió de govern. En la propera reunió, el secretari d'Infància, Adolescència i Joventut i també la directora general participaran, també, en aquests grups de treball per poder analitzar com podem ajudar la infància a través de la renda garantida de ciutadania. Per tant, no defugim les nostres responsabilitats, sinó que creiem, i jo ho crec almenys fermament, que pot ser una bona eina per ajudar a sortir d'aquesta pobresa infantil.

La renda té mancances, les sabem; les sabem i les estan també analitzant. Com vostè sap, és un dret subjectiu i subsidiari; per tant, totes les persones que hi tenen dret i hi accedeixen cobren l'ajuda que permet aquesta renda. I hem d'acabar d'analitzar per què no arriba tothom a poder demanar aquesta renda garantida. Alhora, també hem d'intentar fer-ho compatible –i també estem treballant en això– amb l'ingrés mínim vital, que ens ha de poder ajudar –i vostès ho saben– a poder complementar aquesta renda garantida, que, en certa manera, ens ajudaria a alliberar recursos.

Per tant, des del departament i des de la secretaria i la direcció general estem fermament compromesos en la lluita contra aquesta pobresa infantil i sabem que no és una tasca fàcil; entre altres coses, perquè, com comentàvem, és una tasca que s'ha de fer amb el conjunt del Govern. L'estratègia contra la pobresa no és només del Departament de Drets Socials, sinó que –vostè mateixa ho deia– hi ha polítiques també d'habitatge, moltes vegades polítiques de salut, polítiques de treball, que ens han d'ajudar, doncs, a tot això.

Entre altres de les qüestions que es duen a terme des de la direcció general –i parlàvem abans, doncs, de les quatre «pes»–, una altra de les millores en les quals estem treballant és en la millora del sistema de protecció. Com li deia, la DGAIA en aquests moments està tutelant més de 7.800 infants, i sabem que la nostra prioritat és, justament, aquests infants. I una de les millores que s'està treballant en aquests moments és l'avaluació del propi sistema. Nosaltres creiem –també una de les «pes» era la participació– que una de les eines fonamentals per poder acompanyar els infants i els adolescents és aquesta participació, fer-los partícips de les seves polítiques i, sobretot, dels llocs on viuen, i els llocs on en aquests moments estan tutelats, doncs, són llocs on viuen els infants i els adolescents. I, per tant, creiem que és imprescindible aquesta participació no només dels professionals, sinó també dels infants.

En aquesta línia de coses, també estem treballant en el pla de millora del sistema d'atenció a la infància i l'adolescència. I aquest pla de millora el que pretén és més prevenció i detecció precoç, més treball amb les famílies, més restauració, més participació dels infants i les famílies, més educació i formació, més emancipació i inclusió social, més cura dels professionals, més planificació i avaluació i, en definitiva, més drets i més atenció per al benestar.

Entre les accions que volem incorporar en aquest pla de millora, és treballar, com vostè comentava, en les violències sexuals. Aquesta no és una eina nova. De fet, és un pla pilot que ja fa més d'un any que està treballant i que està funcionant a Tarragona. I com, per desgràcia –i dic «per desgràcia» pel nombre de casos, però no per la voluntat de fer aflorar aquests casos–, ha anat força bé. Abans en la comissió de control el president ho recordava: més de tres-cents casos d'infants i joves que estan treballant-se, justament, en aquests centres que treballen amb els nens víctimes d'abusos sexuals. I com ja els he comentat alguna altra vegada, farem un desplegament per tot el territori, a totes les vegueries, amb dotze Barnahus a totes les vegueries. Mi-

llora del sistema amb la participació dels infants, com els hi comentava. Aposta pels acolliments: hem d'aconseguir que hi hagi més acolliments en el nostre país. Millora de la comunicació entre la Generalitat i els infants, o l'avaluació del sistema de protecció, com també els hi comentava, o nous suports en la prestació de guardes. Per tant, grans oportunitats.

Altres dels treballs que també es duen a terme des del departament, i no tots depenen de la Secretaria d'Infància, Adolescència i Joventut, però, en aquest cas, el desplegament del model del servei d'atenció socioeducativa, un servei que ha estat molt ben rebut. Els llocs de Catalunya on s'ha dut a terme... Justament, amb el contracte programa que estem treballant amb totes les àrees bàsiques –cent quinze àrees bàsiques del nostre país–, estem intentant fer aquest desplegament per tot Catalunya. Aquesta és una ajuda i un suport socioeducatiu per als nens i joves més vulnerables del nostre país. I també una altra de les millores serà ampliar les teràpies familiars a través dels EAIAs.

Per tant, el sistema de protecció i de prevenció que vostè reclamava, des del departament l'estem treballant i l'estem intentant portar endavant. I en la següent part de la intervenció, doncs, acabaria de desgranar les polítiques que estem duent a terme.

La presidenta

Gràcies, consellera. I en el torn de rèplica té la paraula la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Consellera, continuo amb alguna de les qüestions que m'han quedat pendents d'anunciar sobre la interpellació com a tal, i després faré referència a alguns dels aspectes que vostè ha esmentat ara.

Parlàvem i estàvem entrant en el tema del sistema de protecció, de les lliçons apreses, de com el sistema de protecció i la invasió d'Ucraïna potser ha incorporat o no el sistema d'acollida. I el que ens ha demostrat és que és possible. De fet, la setmana passada, a la Comissió d'Infància, la directora de la DGAIA feia un relat de que els nens i nenes d'Ucraïna han tingut un circuit especial i diferenciat perquè venen d'una situació diferent, perquè venen d'una guerra. I aquí sí que ens agradaria fer un incís.

I és que les violències institucionals no només s'expressen en forma de bombardejos i de guerres. Violència també és que un infant no tingui les possibilitats, les condicions de desenvolupar el seu projecte de vida perquè el seu territori ha estat espoliat degut als interessos econòmics d'Occident, per exemple. Perquè Europa ha tingut un paper actiu i de complicitat no només en la situació d'Ucraïna, sinó en gairebé tots els conflictes que tenim al món, i no s'ha actuat amb celeritat, per part de la Unió Europea, ni de l'Estat espanyol ni de Catalunya, deixant molts nens i nenes en situació de vulnerabilitat, tot i que aquests no tinguessin ulls blaus ni tinguessin la pell blanca. Llavors, no hauríem de parlar de «solidaritat internacional», hauríem de parlar de «corresponsabilitat».

En tot cas, és normal que el sistema hagi de ser flexible per donar resposta a noves realitats, però no podem estar construint un nou circuit per a cada nova situació segons l'origen d'on venen els infants, sinó que s'ha de poder construir un circuit que pugui tenir en compte les diversitats d'òrgens, realitats o situacions personals. Perquè al final aquestes pràctiques el que fan és homogeneïtzar les persones que són del mateix origen i el que acaba produint són circuits segons l'origen, i això no podria ser, no?

Llavors, era necessari un circuit per als joves migrants sols, per exemple, provinents del Magreb, diferenciat dels nascuts a Catalunya o a Ucraïna? N'és necessari un avui? Quina opinió té, en aquest sentit, consellera? Quin canvi tindrà sobretot el sistema de protecció, tenint en compte les lliçons apreses?

I canviant de tema, i entrant en els temes també d'atenció i, en aquest cas, en els centres de detecció i atenció precoç enfocats en la infància, que és un servei que funciona a Catalunya i que a dia d'avui atén més de 43.000 infants, aquesta setmana ma-

teix, o la setmana passada, a la Comissió de Drets Socials vam aprovar el fet de que s'ampliés el finançament. Està totalment infrafinançat, ara mateix aquest servei, no?, el nombre d'hores i serveis prestats s'ha incrementat només un u per cent en els últims anys, i les conseqüències són: una involució en la disminució de la freqüència assistencial, avançament en la finalització de tractaments, la impossibilitat d'oferir atenció fins als sis anys, i en paraules de la UCCAP, de la Unió Catalana de Centres de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç, els estan fent triar a les professionals quins infants han d'atendre i per quant de temps, perquè els recursos no són suficients. El Govern ha fet un compromís d'incrementar els recursos i ens agradaria saber per a quan.

I el tercer bloc de la interpellació, consellera, té a veure amb els drets i les oportunitats. Té a veure amb els models residencials, amb els centres oberts, amb el model SIS, que vostè mateixa s'hi ha adreçat, no?, i en particular un apunt: hauríem d'evitar que els centres oberts i que el model SIS generin més segregació. Ara mateix tenim infants derivats de..., són nens i nenes derivades de serveis socials amb una situació de vulnerabilitat que no afavoreix la interacció social perquè són espais on..., famílies empobrides, i no hi van altres perfils.

Llavors, hem d'avançar cap a un model més permeable, que atengui les situacions, com la iniciativa, per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona, per garantir l'accés universal i generalitzat a les activitats extraescolars, ampliar-ne l'oferta, universalitzar i fer més equitatiu l'accés a l'educació en el lleure. No pot ser un altre àmbit de segregació. Prioritzant, per cert –per descomptat–, les famílies en situació de vulnerabilitat i fent l'observació i fent l'acompanyament que es necessiti per part de serveis. Però no poden generar encara més segregació.

En definitiva, consellera, necessitem més prevenció. Necessitem una política de rendes ajustada al nivell d'emergència social en el que estem ara mateix i que pateixen infants de Catalunya. Hem de caminar cap a models més permeables, emancipadors, que promoguin l'autonomia, fugint de l'assistencialisme que aquest Govern exerceix.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en el torn de rèplica, té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Bé, anem concretant. Em parlava de les mesures que vam proposar des del departament i des de la direcció general per canviar els circuits sobre els nens que arribaven d'Ucraïna. No és cap canvi que pretengui que hi hagi cap diferència entre els nens que venen d'Ucraïna dels nens que venen d'altres llocs. L'únic que propiciava aquest circuit és que, davant de la demanda de moltes famílies catalanes en voler acollir aquests nens, i davant el que va semblar, en un primer moment, que hi havia famílies catalanes que anaven a buscar aquests nens a Ucraïna, el que sí que vam considerar, per evitar que hi pogués haver tràfic de menors, és adaptar aquell circuit, que és un circuit llarg, perquè les famílies que volien en aquests moments d'urgència atendre o acollir aquests nens, fer-ho amb les màximes garanties que doni. I el circuit l'únic que fa és això, és poder fer una valoració inicial prèvia de les famílies acollidores per fer un seguiment posterior i que això permeti, doncs, tindre aquesta guarda de provisional a guarda definitiva. Però en cap cas tenien un tractament diferent.

Em parlava dels joves migrants sols. Jo crec que no només des del Govern des del qual tinc l'honor de ser-ne la consellera, sinó també des del Govern anterior, des de l'any 2017, a Catalunya han arribat nou mil joves migrants sols. En aquest moment 1.700 estan encara dintre del circuit de protecció. La resta són majors d'edat. És veritat que també, gràcies a la reforma del reglament d'estrangeria, aquests joves tenen una nova oportunitat, perquè després d'aquesta majoria d'edat podran tenir la seva vida completa, tenint en compte que tenen permisos de treball i permisos de residència.

I en aquesta voluntat que vostè deia de que no hi hagi diferències entre uns joves i els altres, des de la Generalitat de Catalunya no volem que hi hagi joves ni de primera ni de segona en funció, sobretot, del seu lloc d'origen. El passat 15 de març es va aprovar un acord de govern de la creació de la taula per als joves en situació de vulnerabilitat. Una taula que el que pretén és atendre tots els joves que estan en situació de vulnerabilitat, sigui on sigui el seu lloc d'origen. Per tant, anem en aquesta mateixa línia.

M'ha semblat també que ens parlava de la necessitat d'incrementar hores dels CDIAP. Estem treballant també en aquesta qüestió. En pocs dies suposo que els podrem arribar a dir en quin punt hi haurà decreixement de places i també en aquest sentit. Per tant, som conscients de la demanda del servei; és un bon servei i, per tant, intentarem incrementar-lo el màxim possible.

Sobre la proposta que em plantejava del SIS. Bé, de moment està plantejat que és un espai per poder atendre els nens i nenes més vulnerables, per poder-los donar una estada per les tardes. Intentem, de moment, desplegar el servei, que no està desplegat en tot Catalunya, doncs, en aquesta línia. Però és veritat que no treballem només amb els infants i els joves a partir d'aquests serveis de persones vulnerables. Des de la Direcció General de Joventut, vull recordar-los que una de les seves especificitats justament és l'educació en el lleure –educació en el lleure–, on hi van nens i nenes de tots els orígens i de totes les situacions econòmiques, i que, en tot cas, des de la direcció general el que es fa és becar aquests nens perquè tots puguin participar en les mateixes condicions.

Però no només es fa també des de la Direcció General de Joventut, sinó que també des d'altres direccions, com, per exemple, la Direcció General d'Acció Cívica i Comunitària, es fan alguns o diversos programes per atendre o per acompanyar nens, joves i adolescents, per exemple, i aprofitant els equipaments que tenim distribuïts per tot el país. Programes històrics com el de «Jugar i descobrir», que en aquests moments, doncs, es duen a terme en vint-i-nou equipaments; un programa per a joves, que es du a terme en onze equipaments, o totes les estades i totes les activitats que es fan en els equipaments i que fan entitats del tercer sector, i que, per tant, acompanyen aquests nens, o les activitats que es fan també dintre del pla integral del poble gitano.

Per tant, des de tot el departament, independentment de que, evidentment, les competències són de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, es treballa també acompanyant des dels diferents recursos que tenim al departament per poder treballar, justament, per poder aconseguir aquest benestar dels nens, aquesta participació dels nens, aquesta cura dels nens i aquesta prevenció dels nens.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el finançament del tercer sector social

300-00156/13

Passem, doncs, al vuitè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre el finançament del tercer sector social, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Senyora consellera, aquesta tarda vostè té molta feina en aquest Parlament. Té tres interpellacions seguides de temes socials. És un bon senyal, sota el nostre punt de vista. Hi ha preocupació per la situació social a Catalunya i vostè és la màxima responsable de que això vagi millor, no?

Avui a mi em toca interpellar-la sobre la situació del tercer sector social, traslladar-li, de fet, les dificultats en les que es troba aquest sector. Probablement, jo crec

que compartim la importància que el tercer sector social té per a Catalunya, té per a l'aplicació de les polítiques de protecció social actuals, però també jo crec que reconeixem mútuament el paper que el tercer sector social ha tingut en la construcció del nostre sistema de protecció social de forma històrica.

Catalunya probablement no seria com és si no fos pel nostre teixit del tercer sector social. Probablement tindríem més dificultats, com a administració pública, per donar serveis que nosaltres mateixos ens exigim a les lleis i que en aquests moments els estan prestant les entitats del tercer sector. És un col·lectiu de persones, de professionals, que estan presents a les nostres ciutats, que fan una feina fonamental per fer que la protecció arribi a tothom, a totes les ciutats, a tots els pobles, moltes vegades de manera desinteressada, moltes vegades via voluntaris i voluntàries que porten o posen part del seu temps lliure en aquesta tasca. Per tant, tot el nostre reconeixement. I jo crec que aquí hi coincidim plenament.

És un tercer sector que agrupa..., poca broma, perquè quan veus les xifres jo crec que li podem donar una mica de context. Són tres mil entitats a Catalunya amb més de cent mil treballadors i treballadores, amb un volum econòmic de 5.500 milions d'euros –això és un 2,8 per cent del PIB català–, que compta amb 300.000 voluntaris i que dona serveis a més de 2 milions de persones al nostre país. Per tant, no és un sector *baladí*, és un sector a tenir en compte, i d'aquí la seva importància.

I, dit d'una altra manera, si vostè, senyora consellera..., si vostè, si jo, si qualsevol de nosaltres volem fer polítiques socials, probablement ens hem de trobar en algun moment amb entitats del tercer social. I si volem reduir les desigualtats, que estan disparades a Catalunya, si volem garantir una bona atenció a la infància –i abans estaven en aquesta interpellació dels serveis justament destinats a la infància–, necessitem el tercer sector per a l'atenció a les persones amb discapacitat, per a l'atenció a les persones..., a la gent gran, als fills i filles. I vostè, hi insisteixo, deu compartir aquesta importància del tercer sector.

Per tant, senyora consellera, clar i català: caldria pagar en temps i forma, caldria reconèixer aquesta importància del tercer sector. I el Govern en aquests moments no ho fa, no paga en temps i forma. I m'explico. Les principals convocatòries de subvencions al tercer sector social són dos: la COSPE, que es diu convocatòria de subvencions per a projectes i activitats d'entitats en l'àmbit de les polítiques socials, i el 0,7 de l'IRPF.

Des de fa dos anys –per tant, també durant el seu mandat–, aquestes dos convocatòries s'han publicat com a mínim amb sis mesos de retard. En el millor dels casos, eh? Perquè pagar es paga, però normalment es paga a finals d'aquell mateix any o a principis de l'any següent. La seva conselleria carrega, llavors, a l'esquena de les entitats del tercer sector sense afany de lucre, el cost total d'un any de serveis, que moltes vegades estan donant per encàrrec de la pròpia Administració. Han d'assumir els costos de personal, les despeses, els materials, algunes despeses directes que tenen a veure fins i tot amb prestacions, amb manutenció, fet que provoca, que els hi provoca greus tensions de tresoreria, preocupació per les plantilles dels treballadors i les treballadores i una muntanya de paperassa, de burocràcia, que afecta la lentitud i, per tant, l'eficàcia del nostre sistema de protecció.

Cada any convoquen vostès i paguen tard la subvenció. I cada any tornem a començar. I cada any és exactament el mateix. És un cicle que es repeteix per a activitats que, any rere any, sabem que tornarem a donar i sabem que tornarem a subvencionar.

Fem un breu repàs històric d'una situació d'aquest Govern de la Generalitat que no és nova –podríem anar-nos-en molt més enrere, però he agafat els darrers cinc anys–: 2018, les entitats ja es queixaven dels retards en els pagaments. En aquell moment l'excusa era el 155. El 155 ho havia paralytat tot, i, per tant, a les entitats no se'ls hi podia pagar en temps i forma. L'any següent ja no era tant el *comodín de la llamada*, el 155, sinó que, efectivament, sense 155 també van trigar vostès en pagar. L'any 2020, l'any de la pandèmia, les entitats socials, els professionals de lo social, als que des d'aquí vull reconèixer la seva implicació durant tota la pandèmia, l'esforç

que van fer, la dedicació que van fer des de les seves entitats, els voluntaris i voluntàries que van sostenir la societat en un moment molt complicat i que les institucions no hem estat a l'alçada en el reconeixement de la seva tasca... Per tant, des d'aquí el reconeixement. Doncs, bé, aquell any 2020, tot i que la Generalitat va rebre per part del Govern de l'Estat 3.500 milions d'euros per fer front a les conseqüències de la covid, al tercer sector social els hi devia 256 milions d'euros en pagaments bloquejats. Un seixanta per cent de les entitats van tirar de fons propis, i un trenta-cinc per cent van demanar préstecs als bancs.

Any 2021 –vostè aquí ja era consellera–, novembre de 2021: la diputada del meu grup, la senyora Judit Alcalá, li pregunta a la sessió de control del Govern sobre la denúncia que el tercer sector social feia novament pels impagaments –65 milions d'euros. Va ser al novembre de l'any passat. Vostè, en la seva resposta, va donar algunes dades interessants: que en aquell moment –hi insisteixo, novembre de l'any 2021–, s'havia pagat el noranta-cinc per cent de la COSPE del 2020; que la COSPE del 2021 no s'havia pagat per la fragmentació en tres del seu departament –parlem de 25 milions d'euros, eh?–; que la convocatòria del 2022 de la COSPE sortiria a principis d'any –ha sortit el 5 d'abril. (*Veus de fons.*) Bé, no passa res; jo dic el que vostè va dir. I, pel que fa a l'IRPF, se n'havia satisfet el noranta-cinc per cent. I vostè es va comprometre a impulsar un grup de treball per a la millora del finançament de les entitats del tercer sector; un grup, consellera, que cinc mesos després no s'ha format, no s'ha creat.

Parlem de l'IRPF. Encara avui les entitats del tercer sector esperen la resolució de la convocatòria de l'IRPF de l'any 2021. La resolució i el seu pagament. Madrid, Andalusia, Aragó o Castella i Lleó ja havien cobrat el mes de març. De fet, quan es gestionava l'IRPF, tota la convocatòria a nivell estatal, es resolia abans d'iniciar l'any, i això permetia que les entitats poguessin treballar amb seguretat econòmica. És a dir, quan l'IRPF el gestionava el Govern d'Espanya es cobrava abans que des de que ho gestionen vostès. I li poso altres exemples d'altres convocatòries, com les inversions en l'adequació dels establiments a càrrec d'herències intestades, de l'any 2020, que no es va resoldre definitivament i no es va pagar fins al desembre de l'any passat; és a dir, més d'un any i mig per resoldre i fer el pagament a les entitats d'1 milió i mig d'euros.

Senyora consellera, què passa a la conselleria? Per què és impossible pagar subvencions que cada any són les mateixes? Per què no som capaços de tenir un calendari de pagament? Per què no som capaços de tenir un cert ordre, en una cosa que vostè ha heretat, però que, en la seva responsabilitat, de moment no hem vist que hagi canviat? Per tant, jo estic convençut de que vostè voldria pagar en temps i forma, però hi ha alguna cosa a la conselleria que fa que això no sigui possible: o no es donen les instruccions necessàries o tenim un problema estructural important en la seva conselleria que cal resoldre.

I el que és pitjor: és que probablement, consellera, vostè i jo sabem que aquest any tornarà a passar el mateix. És que és un drama. Clar, jo crec aquí..., i li demano, si us plau, que posem una mica d'ordre, i aquí nosaltres donarem tot el nostre recolzament en fer-ho. Però cal tenir davant o a sobre de la taula, primer, la constitució d'aquest grup amb el tercer sector per veure quin és el pla de pagaments; el poder tenir un calendari de pagaments. Fa molts anys que reclama aquest Parlament aquest calendari de pagaments. El tercer sector social no és un sector..., no hauria de ser un sector, des del punt de vista econòmic, menystingut per part del Govern amb relació a d'altres, que sí que estan cobrant en temps i forma, que sí que tenen plans de pagament.

Perquè una entitat sense ànim de lucre no significa que no tingui una estructura professionalitzada, ni molt menys, ni que tingui un estatus inferior. I els reptes són tan importants a Catalunya, consellera, que necessitem un tercer sector fort. Avui publicava *La Vanguardia*: «Catalunya empitjora en onze els disset índexs de condicions de vida i de treball», amb dades de referents l'any 2020 i 2019 de l'Idescat.

Ja ho hem avançat en altres ocasions: anem pel pedregar. Necessitem polítiques actives que ens ajudin a reduir les desigualtats. I el tercer sector és fonamental, i cal

donar-los estabilitat i cal ajudar-los a que es professionalitzin, perquè, si no, serà molt difícil que ens ajudin en els reptes tan importants que tenim per endavant; que té vostè, consellera, per endavant; que té aquest Govern, i que tenim el conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra, que, entre altres coses, el nostre objectiu hauria de ser que la gent pogués viure millor. I en això podem estar d'acord, però no s'estan posant en marxa les mesures oportunes, sota el nostre punt de vista.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula la senyora Violant Cervera, consellera de Drets Socials.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Moreno, sí, és una tarda completa. De fet, ha estat un dia força complet.

Vostè es manifestava com a defensor del tercer sector social i li puc ben assegurar que jo també soc una defensora del tercer sector social. Catalunya és un país magnífic que ha fet créixer especialment la seva societat civil, i especialment també la seva societat civil organitzada; per tant, des del departament farem el possible per poder continuar treballant conjuntament amb el tercer sector social. I, sí, té raó: hem de millorar el seu finançament o, si més no, hem d'intentar millorar, com vostè deia, la seva temporalitat.

En altres intervencions –i vostè recordava la que m'havien fet– havíem parlat dels calendaris. Ha recordat el pagament de la COSPE, que és veritat que el vam acabar fent a finals d'any, i la realitat és la que li vaig explicar, vull dir, la que vam explicar en aquell moment. El departament es va fraccionar en tres departaments diferents, i això va ser justament abans de l'estiu, i, per tant, la dificultat de les diferents intervencions a l'hora de fer els fraccionaments va portar que aquell pagament d'aquelles subvencions, doncs, es dugués a terme a finals d'any. I li asseguro que des del departament vam treballar amb molta força per poder-ho acabar d'implementar.

En aquell moment, em vaig comprometre a que la COSPE d'aquest any 2022 –de COSPEs n'hi ha dos: una que és pluriennal, que dona més tranquil·litat i seguretat al sector, i l'altra, que és anual– la publicaríem el primer trimestre de l'any 2022. Em sap greu, no ha set el primer trimestre, perquè ha set a començaments del mes d'abril, però la voluntat és que fos dintre del primer trimestre, i, per tant, continuarem treballant per poder tenir, com a mínim, aquest calendari. Per tant, estem treballant en aquest tema.

I és veritat: tenim la resolució de la convocatòria de l'IRPF. S'estaven acabant de treballar alguns dels ajustos. Per tant, aviat. Ara no li sabria concretar i, a més, prefereixo no dir-ho, perquè, si no, tornarà a preguntar-m'ho, però en breu hi haurà la resolució de la convocatòria de l'IRPF, i, per tant, tindrem resoltes algunes de les dificultats de finançament que poden tenir, doncs, les entitats. I com li deia, des del departament, tot l'equip estem força conjurats per treballar en aquest sentit.

Però la col·laboració amb el tercer sector –i vostè ho recordava també– no és només a través de les entitats que fan activitats de suport al tercer sector i activitats també de suport a través de les entitats de voluntariat. La col·laboració en el Departament i la seva implicació amb els temes socials és molt gran i les línies de finançament també són moltes.

Vostè coneix perfectament les dades, però perquè tots els diputats coneguim com es treballa en el finançament amb aquestes entitats, doncs, hi ha la convocatòria de l'IRPF, que l'any 2020 va ser de 32 milions, de més de 32 milions d'euros, i l'any 21, de 34 milions d'euros. La convocatòria que comentava de la COSPE, la pluriennal 21-22 puja 58 milions d'euros, i la convocatòria d'aquest 22, d'aquesta anual, puja 19 milions i mig d'euros. Per tant, són molts diners que es posen, des de la Generalitat, a les diferents entitats per poder fer les seves activitats.

A banda, i, per exemple, l'any passat, quan hi ha moments de dificultat –i durant aquesta etapa de la covid hi ha hagut moments de dificultat–, des del departament, en les anualitats 2020-2021, es va pagar fins a 10 milions d'euros a entitats del tercer sector que donaven suport en temes de Banc dels Aliments, la Taula del Tercer Sector, l'Associació Obertament, Salut Mental Catalunya, Creu Roja o els diferents Bancs dels Aliments o la Fundació Arrels. Per tant, quan hi ha algun moment de dificultat, doncs, el departament també està al costat de les entitats per poder ajudar aquests ciutadans.

Però, com li deia, una de les dificultats que s'ha trobat el departament històricament, i és segurament el que ens porta a aquestes dificultats de gestió dels serveis socials i dels temes socials també a la vora de les entitats, és que algunes de les activitats, doncs, se fan, i es fan a través dels convenis i dels concerts, que això dona seguretat i tranquil·litat. Perquè, com vostè deia, són entitats que fan serveis públics i, per tant, han d'estar finançades correctament, amb aquesta seguretat jurídica que vostè reclamava, i això es fa a través dels concerts. Però algunes de les activitats encara ara, doncs, no estan subjectes sota aquest règim dels concerts, sinó que es fa a través de subvencions o de entitats col·laboradores. Això, per exemple, ens passa també a vegades amb algunes places residencials.

En aquests moments, des de fa ja temps, el departament està treballant conjuntament amb les entitats, d'una manera molt directa, per poder acreditar moltes d'aquestes entitats que en aquests moments estan donant serveis, per poder passar d'aquest règim de subvenció, que, com vostè diu, és excessivament feble, per poder passar als concerts. Per tant, estem treballant en aquesta línia.

I també estem treballant amb les diferents entitats per poder fer una revisió de les possibles tarifes d'alguns dels serveis que duen a terme les entitats al nostre país. Per tant, treballem conjuntament amb les entitats i de la mà de les entitats, perquè creiem en elles.

A banda, els fons europeus –i moltes vegades ho dèiem. El nostre departament ha crescut, ha crescut un trenta per cent en el seu pressupost, però molt bona part d'aquest pressupost no serveix per a aquesta ajuda ordinària de les despeses ordinàries del departament. Però sí que és veritat que els fons europeus ens han de servir per poder també donar ajudes al tercer sector en àmbits d'actuació determinats que ens poden ser útils: una partida de 200 milions d'euros per a la construcció d'edificis, però també una partida de 60 milions d'euros que ens han d'ajudar i que han d'ajudar també el sector en aquesta modernització de l'autonomia personal. O una altra partida de 40 milions que han de servir també per a projectes pilots; projectes pilots que siguin projectes pilots innovadors en l'àmbit dels serveis socials.

Per tant, des del departament treballem també en aquesta línia i en aquestes convocatòries de subvencions.

Vostè també ho comentava: què passa al departament? Doncs és un departament que segurament dels departaments de la Generalitat és el que té una volumetria més gran de tramitacions. Les nostres subvencions de vegades són petites i una subvenció petita porta la mateixa feina, molts cops, que una subvenció molt gran. Estem parlant de 140.000 expedients de subvencions, més de cent mil factures, més de tres mil contractes; és un volum de feina molt gran. És veritat també que quan el departament..., tots els departaments s'estan intentant digitalitzar. Això segurament també ha alentit una mica aquesta tasca que es fa des del departament.

Una altra de les partides que ens ha d'ajudar justament a canalitzar tota aquesta despesa de temps que gastem per poder fer aquestes tramitacions també ens vindrà de la mà dels fons europeus: fins a 30 milions d'euros que volem gastar en la modernització de tot el sistema informàtic que ens ha de permetre la tramitació molt més àgil. Perquè, com vostè deia, no només les entitats han de saber –les entitats o el sector– quins són els recursos dels quals disposaran, i saber-ho com més aviat millor a començament de l'any, sinó que, a més a més, com més aviat estiguin tramitades

aquestes ajudes, molt millor. I molts cops no és un tema ni tan sols de pressupostos, sinó que és un tema de tramitació administrativa.

Per tant, estem treballant, estem avançant. Encara no fa un any que estem al Govern, sé que no és excusa, però treballem en la línia que vostè mateix també ens ha comentat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Efectivament, jo crec que l'anàlisi de les dificultats..., les tenim, sabem quines són, i, per tant, el que cal és posar-hi solució.

Miri, el volum de facturació i el volum de contractes del seu departament probablement ha crescut en els darrers anys –crec que és així, no tinc les xifres, però tinc aquesta intuïció i possiblement no m'equivoco–; la manera de tramitar-los és del *pleistoceno*.

Aquesta història de que la vida social i que la política social no es pot modernitzar, a mi em posa dels nervis. Sincerament l'hi dic. I, per tant, ja li vaig dir en el seu..., en algunes altres interpellacions, els 30 milions d'euros per a la modernització i la digitalització del sector social, tant del seu departament com dels serveis socials, és probablement de les millors polítiques que podem fer de cara al futur per fer el sistema més eficaç. Cap problema si són trenta com si són quaranta, els que necessiti; el nostre recolzament perquè això sigui així. Ara, mentre això passa, que no és immediat, sabent –i no m'ha dit que no– que probablement aquest any tornarem a tenir els mateixos problemes de retard en el pagament de subvencions, per a projectes que sabem que els hauran de posar en marxa l'1 de gener de l'any 2023, podríem començar a fer alguna cosa.

En primer lloc, jo li suggereixo..., i després d'aquesta interpellació vostè prevegi també que hi haurà una moció en què li demanarem, entre altres coses, que faci efectiu el seu compromís de veure's amb les entitats del tercer sector i de pactar un calendari de pagaments per al tercer sector, si pot ser pluriennal haurem donat un pas de gegant.

Segon. Com fer-ho per fer-ho bé i per fer-ho a temps? Si no sabem com fer-ho o no hem trobat la solució, probablement hauríem d'anar a Aragó, hauríem d'anar a Madrid, hauríem d'anar a Andalusia o fins i tot a Castella i Lleó. Miri, que li poso comunitats autònomes de tots els colors polítics. Perquè d'aquells que ho fan bé i que des del punt de vista de gestió són eficients, potser n'hem d'aprendre alguna cosa. Jo fa dos setmanes vaig baixar a València i em vaig veure amb responsables polítics del Partit Socialista Valencià, també de Compromís, per veure com havien estat capaços de reduir les llistes de dependència en un quaranta per cent en un any. Nosaltres ho vam fer, després d'enviar al Govern alternatiu un pla de reducció de les llistes d'espera. Que, sí, efectivament, són diners, els diners ajuden a reduir, però fonamentalment les van reduir fent que el tràmit administratiu fos més eficaç.

Ara no aprofiti, diguem-ne, i surti aquí per explicar que estan treballant en aquesta reducció del tràmit administratiu de la llei de dependència, que em sembla molt bé; però sempre passem de les promeses de «l'estem treballant» i no arribem a la concreció.

Li poso només com a exemple per fer-li saber que, probablement, si fem alguna reforma administrativa, que no té res a veure amb posar recursos econòmics, però sí amb fer el circuit més eficient, estem solucionant una part important de la vida a les entitats del tercer sector.

I és bastant probable... Ja no li dic que pagui quan toca, només que les entitats sàpiguen quan cobraran. I això no deu ser tan difícil. Entre els milers de funcionaris i funcionàries que vostè pot tenir a la conselleria, hauria de donar l'ordre de que vol

que això sigui eficient i vol que això estigui..., que sapiguem quan cobrarem, quan tindran els diners, quan es publicaran les subvencions.

Miri, vostè parlava de que, efectivament, tenim moltes entitats en el mètode de la subvenció i que haurien de passar al mètode de la concertació. D'acord. Tindrem llei de concertació? L'estan preparant? A mi m'arriba de tot, consellera, em diuen que sí, em diuen que no. A mi m'agradaria que vostè a això hi posés una mica de negre sobre blanc, que ens digués amb transparència si la tindrem o no. I, per tant, que aquest procés es pugui continuar perquè les entitats puguin passar de la subvenció al concert.

Però, hi insisteixo, això és un procés..., aquest és un procés que trigarà un temps i potser estem parlant d'anys. Jo li reclamo, consellera, que es posi en aquest tema, concrecions, que puguem comprovar d'aquí a uns mesos com, efectivament, vostè ha donat les instruccions i ha fet els estudis necessaris perquè aquelles subvencions que sabem que tindrem en una data determinada, que sabem que les entitats ens les demanaran en una data determinada, que altres comunitats autònomes les gestionen abans que nosaltres, que quan les gestionava el Govern de l'Estat es donaven abans que quan les gestiona la comunitat autònoma..., doncs, probablement, puguem tornar a calendaris molt més raonables dels que s'estan produint en aquests moments.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, en el torn de rèplica, té la paraula la consellera senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Concrecions, vinga, va. Sobre la COSPE, el termini de presentació de les sol·licituds acaba el dia 4 de maig. Sobre l'IRPF, demà i divendres hi ha la comissió de valoració; per tant, la resolució provisional segurament sortirà la setmana vinent, intentarem que sigui el dimarts.

Em parlava també de la concreció de lleis, parlava de la llei de concertació. Tenim en marxa algunes lleis, algunes que es tramitaran des del Parlament de Catalunya, que les entitats han preferit, doncs, tramitar-les a través de proposicions de llei. I nosaltres, com a departament, estarem al costat dels grups parlamentaris si fa falta, per poder-los donar recolzament.

Una de les lleis, la llei d'economia social, doncs, es tramita des del Departament d'Empresa i Treball. I la llei de concertació, que hi estem treballant per poder presentar en breu la memòria preliminar al Govern, l'estem tramitant des del Departament de Drets Socials. Per tant, sí, hi haurà llei de concertació. En aquests moments tampoc no està el sector desprotegit, perquè existeix un decret. Per tant, hem de fer la translació i millorar, si és possible, doncs, el decret, per poder-lo transformar en una llei. Per tant, aquestes, segurament, són algunes de les concrecions que vostè em comentava.

Sobre el grup de treball. Miri, en això li he de donar la raó. És veritat, jo em vaig comprometre que hi hauria un grup de treball coordinat. Les entitats volien que fos des del Departament d'Economia. N'he parlat amb el conseller i tornaré a recordar-los-ho, perquè sí, s'ha de convocar. I, a més a més, el convocàvem i el fèiem liderat pel Departament d'Economia, com volien les entitats, i amb la convocatòria dels diferents directors de serveis. Per tant, insistiré en que es faci aquesta reunió, que hi ha tota la voluntat de poder-se fer, per poder treballar conjuntament. Perquè és veritat que les entitats del tercer sector no només estan en el Departament de Drets Socials, sinó que estan, doncs, en altres departaments.

Mirarem exemples de les altres comunitats autònomes, però jo tinc la sensació que un dels motius és que el nostre país és infinitament més ric en tercer sector social que altres comunitats autònomes. Nosaltres tenim moltíssimes entitats –moltíssimes entitats–, especialment del tercer sector, que donen serveis. Quan li parlava de 140.000 expedients de subvencions, mirarem si hi ha alguna comunitat autònoma que té 140.000 expedients de subvencions.

És moltíssima tramitació administrativa; que li reconec que hem de millorar i que ho hem de tramitar, i hi estem treballant. Quan parlàvem dels 30 milions d'euros, no em refereixo a que són 30 milions d'euros que farem no sé quan. Aquest Govern ja va passar una partida, si no ho recordo malament, d'uns 4 milions d'euros, que es passaven a l'àrea TIC per a continuar treballant amb l'e-Social.

Vull dir, s'està treballant des de fa temps per millorar tots aquests processos administratius. Però vostè sap que un dels problemes, també, del departament no és només aquesta volumetria tan gran, aquestes partides i aquestes subvencions –que en el fons són subvencions petites; vull dir, en molts casos no són grans quantitats de diners, sinó que són subvencions petites que tenen la mateixa tramitació–, sinó que, a més a més, estem molt atomitzats, en el sentit que som una administració que treballa amb altres administracions.

I això, per exemple, ens passa molts cops amb la resolució dels PIAs. Treballem, nosaltres, amb el Departament de Salut pel tema de les valoracions, amb les diferents àrees bàsiques dels ajuntaments, que també són infinites i diverses. Per tant, la dificultat és molt gran. I és veritat, els nostres sistemes de treball del departament..., jo sempre dic el mateix: si al segle XIX hi hagués hagut ordinadors, estariem al segle XIX. És un tema que tenim pendent i que ens n'hem ocupat a fons, i tots, des de la secretaria general a la direcció de serveis especialment, que són els qui ho pivoten, estem conjurats en poder millorar aquestes tramitacions administratives, que, més enllà dels pressupostos, sabem que seran, doncs, les que ens ajudaran a millorar totes aquestes circumstàncies. Per tant, moltíssimes gràcies per les seves aportacions.

I, després, només un comentari. Les esmenes als seus pressupostos tampoc no fan cap referència al tercer sector i a les ajudes del tercer sector. Per tant, l'animaria a que en altres pressupostos, doncs, també afegís alguna partida per poder-los donar algun tipus de suport.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al novè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la gestió de les residències per a la gent gran, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les residències per a gent gran

300-00157/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Senyora consellera de Drets Socials, lleigeixo a *La Vanguardia* que vostè va participar, aquesta Diada de Sant Jordi, en una iniciativa solidària de l'associació Amics de la Gent Gran. Fins i tot va lliurar una rosa i un llibre a Ramón Marquina, que ha estat durant trenta anys voluntari de l'entitat al districte de l'Eixample de Barcelona, i que es va distingir per una tasca heroica i esforçada durant la pandèmia, fins que, per raons de salut, va haver de parar una mica.

Senyora consellera de Drets Socials, tot això està molt bé, però sincerament espero que vostè i la resta del seu Govern no es pensin que amb una rosa i un llibre per Sant Jordi ja han fet el fet i ja han complert amb la gent gran de Catalunya. Nosaltresensem que el Govern que vostè representa hauria de començar demanant perdó a la gent gran de Catalunya, a tota la gent de Catalunya, en realitat, pels deu mil morts a les nostres residències geriàtriques durant la pandèmia, un forat negre d'irresponsabilitat, de culpabilitat i de silenci, que vostès es pensen que poden tancar buscant aliats en el blanquejament de misèries i de vergonyes.

«Junts, Esquerra i PSC, de què teniu por? Volem una comissió d'investigació», clamaven, fa molt poquetes setmanes, les associacions d'afectats a les portes de la residència Vila Clavellina, abans Ca n'Amell de Premià de Mar. Tothom amb un mínim de decència vol una comissió parlamentària d'investigació de què va passar realment a les residències de la gent gran, tret de vostès i els seus còmplices, ni tan sols socis de govern. Per què el Partit Socialista s'apunta a frenar una investigació que la passada legislatura defensava? Espero que la història algun dia ens ho sabrà explicar. Esperem que no tingui res a veure amb els últims esdeveniments polítics, amb el fet que de cop sembla que s'hagi obert la veda sobre la bona o mala fe d'alguns contractes sanitaris i socials fets per diverses administracions en aquell moment de la pandèmia que semblava que hi havia barra lliure per contractar qui fos o com fos, sigui a la Comunitat de Madrid, a l'Ajuntament de Madrid, a la Generalitat o al Ministeri de Sanitat.

Normalment diuen que llops amb llops no es mosseguen, però potser a algun llop se li han esmolat les dents i començaran a petar escàndols en cadena. De moment, seguim molt preocupats i alarmats l'aparició als diaris d'informacions dubtoses sobre activitats dubtoses de societats dubtoses, on una i altra vegada surten els mateixos noms de sempre, que quan no és el David Madí, és el Xavier Vendrell i embolica que fa fort.

De moment ho deixem aquí això, perquè aquest no és el tema d'avui ni aquesta interpellació, per molt que no es puguin descartar connexions profundes, això sí que és un «Catalangate» –això sí que és un «Catalangate». Hi ha hagut o hi ha un tres per cent en bata blanca? Recentment llegíem a *El Periódico de Catalunya* –i els ho recordava aquest matí la diputada de la CUP, Laia Estrada– que la Generalitat es va deixar perdre 8 milions d'euros, no un ni dos, sinó 8 milions, per pagar uns llits de residències *buffer*, on suposadament havien d'anar a parar gent gran malalta de la covid, que a la pràctica no hi va arribar mai, o hi van arribar molt pocs. Les famílies no donen crèdit, i jo tampoc, la veritat. Incompetència? Mala gestió? Malversació pura i dura? Crueltat? Jo no sé què més ha de passar aquí perquè les licitacions de la Generalitat, sobretot les socials i sanitàries, les que poden marcar la diferència entre la vida i la mort de molta gent, es facin de manera controlada, de manera transparent, sense secrets i sense martingales.

Ara mateix no sabem si pensar que vostès no en saben més, de gestionar, o que estan disposats a fer negoci amb el que sigui, sense la més elemental vergonya ni amb la més mínima ètica. És cert –és cert– que de pomes podrides n'hi ha a tot arreu i que d'això no es pot inferir la podridura general de tot un sistema. Però llavors, per què en lloc de frisar perquè hi hagi menys sospites i més controls, busquen tot el contrari, o sigui, fent-ho tot tan d'amagat com poden, sense retre comptes ni a aquest Parlament ni a ningú? Vol investigar el CNI i no volen investigar la gent gran morta a les residències? ¿Per què han reduït la investigació parlamentària dels morts de les residències a un insignificant grup de treball, on les compareixences no són ni obligatòries, on perquè vingui un conseller o una consellera s'haurà de demanar de genolls a Montserrat i tot i així no vindrà si no li dona la gana? ¿Aquest és el missatge que volen enviar a tots els familiars dels avis que s'han mort deixats de la mà de Déu, sense poder-se acomiadar dels seus fills i nets i sense ni tan sols ser considerats dignes d'ocupar un llit d'hospital? Aquesta és la seva idea d'una democràcia liberal, d'una societat avançada? Què se n'ha fet d'aquella vella promesa pujolista de no deixar enrere ningú que no pugui seguir? L'hem substituït per «*sálvese quien pueda que se pueda pagar una mútua privada*»?

Senyora consellera, vostè ha de saber, només pel fet de ser la consellera del ram, que les residències de la gent gran ja eren un drama i una obsolescència programada abans de la covid. Que el model no estava bé, que no era apte per a les necessitats d'una població cada vegada més envellida i amb tot el dret a envellir dignament, sobretot si estan en una institució que se'n fa responsable. Vostè sap que tot això s'amagava i es feia veure que no es veia, perquè per arreglar-ho hauria calgut, d'entrada,

revertir les salvatges retallades que són molt anteriors a la covid, que es remunten a la gènesi del maleït procés. També hauria calgut reconèixer que a la manca cada vegada més alarmant de recursos, s'hi sumava el creixent amateurisme de determinats responsables polítics, per anomenar-los d'alguna manera, i a la necessitat de mantenir engreixat unes xarxes clientelars cada vegada més espesses i insaciabls.

Arriba un moment que no es pot amb tot, que la parada peta, i que peta pel costat que no hauria hagut de petar mai, que és pel costat de la vida de la gent. Les agències són la punta d'un iceberg molt més sinistre i molt més gros, que és el drama de la dependència. La dependència, que les administracions fan veure que no veuen, que és la gran indignitat del nostre temps, un temps que a la gent se l'escanya a impostos, però, a l'hora de proveir els serveis que aquests impostos haurien de finançar, no els busquis: no els busquis si ets autònom, si ets la dona d'un malalt d'ELA o d'Alzheimer, que ja no sap d'on treu els recursos ni l'esma per anar tirant, i, per descomptat, no els busquis si ets a la llista d'espera per rebre prestacions de dependència.

Catalunya és a la cua d'aquesta sinistra llista no de Schindler, sinó de tot el contrari, la llista del mal absolut. Tot i rebre 98 milions del pla de xoc del Govern central, gairebé un euro de cada cinc que el Govern d'Espanya ha intentat dedicar a parar el cop, a Catalunya les persones en llista d'espera per rebre una prestació de dependència han augmentat un set per cent, mentre a la resta de comunitats han descendit una mitjana d'un 16,7 per cent.

No ho diu l'Anna Grau, això. Ho diu l'Observatori de la Dependència, en una notícia de la que es fa ressò el diari *La Vanguardia*, que calcula que, al pas que van vostès, Catalunya trigaria més de vint-i-tres anys a fer net –o sigui, un pujolisme– de totes les persones dependents que esperen la prestació a què tenen dret. No poques es queden pel camí abans de rebre res del que els pertoca. No els fa vergonya?

Mirin, jo sé que el problema és estructural, que ve de lluny i que no és un problema estrictament o únicament català. És un drama general a tot Europa, a totes les societats avançades, però reconeguim que el seu model polític i social és un desastre particularment lluit. Perquè encara si es veiés que vostès fan tot lo humanament possible, que cada euro que es poden gastar en salut i en drets socials no se'l gasten en ambaixades fantasmes ni en col·locar i pagar comissions megamilionàries a gent de la seva corda; si quan mor gent a les residències demanessin perdó –perdó– i deixessin investigar com Déu mana; si no abusessin de la seva majoria parlamentària per tapar vergonyes, licitar sense concurrència i no donar explicacions a ningú mai..., però vostès, lluny de buscar solucions, són la part més fosca del problema.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Drets Socials, senyora Violant Cervera.

La consellera de Drets Socials

Moltes gràcies, presidenta. La veritat és que no sabia quants papers emportar-me per poder donar resposta a la diputada Grau, per tot el que m'ha interpellat.

Per començar-ho a situar, parlàvem de la informació que va sortir, doncs, al diari *El Periódico*, i, a més a més, de la pregunta també que m'havia fet aquest matí la diputada de la CUP. L'hi diré una mica el mateix. El dia 7 de juliol de l'any 2020 es va fer un ple monogràfic al Parlament de Catalunya on es va tractar la situació de les residències. I en aquest Ple monogràfic, que hi van ser totes les resolucions aprovades gairebé per unanimitat –de fet, hi va haver, si no ho tinc mal entès, vuit abstencions–, es van aprovar moltes de les mesures que en aquests moments vostès estan criticant.

I les vull llegir, perquè sempre ens reclamen que s'ha de fer cas a les resolucions que s'aproven al Parlament, doncs jo les llegeixo. El punt número 14.d: «Els centres residencials han de tenir espais d'aïllament predeterminats amb cambres lliures amb aquesta finalitat.» El punt 18.e: «Mantenir places lliures a les residències on calgui durant els propers mesos per garantir que en el cas d'una nova onada de la covid s'hi

puguin practicar els aïllaments necessaris.» El punt f: «Tenir equipaments alternatius preparats i disponibles per traslladar-hi, si cal, persones de residències afectades per eventuais brots de la covid.» El punt 20: «El Parlament insta el Govern a no cobrir les vacants de les residències de persones amb discapacitat fins que no es garanteixi que davant l'increment de positius de la covid o d'un rebrot tinguin espais adequats d'aïllament.» I després, doncs, també recolzar-los econòmicament.

Per tant, el Ple del Parlament de Catalunya va determinar quines havien de ser les mesures urgents necessàries per poder combatre aquella covid, que jo vull recordar que en aquells moments l'única recepta que hi havia era l'aïllament, perquè encara no teníem la sort que vaig tenir jo quan vaig arribar al Govern, de tenir una vacuna que protegia almenys una mica la població més vulnerable del nostre país.

Demanar disculpes, les que faci falta, perquè allò va ser terrible. I va ser terrible per a molts ciutadans: especialment, evidentment, per als que hi van perdre la vida, però també per a les seves famílies. Però també recordar, perquè jo crec que molts cops ho oblidem, lo terrible que va ser aquella època, lo espantats que estàvem tots, i la desinformació i la incapacitat de totes les autoritats sanitàries, no només les de Catalunya o les d'Espanya, sinó de tot el món, per poder-ho combatre. I l'única eina que es va trobar en aquell moment per poder-ho combatre eren justament els aïllaments, i per això tots ens vam tancar a casa.

I quin és el problema de les residències? Doncs que les residències viuen en comunitat, i a les residències i als llocs on viuen en comunitat els aïllaments són més dificultosos. I les mesures que es van prendre, jo crec que encertadament, en aquell Ple, i que després es van traslladar en un decret llei –decret llei que, per tant, també es va votar en aquest Parlament de Catalunya, i no hi va haver ni un sol vot en contra–, van ser justament treballar amb les eines que en aquells moments les autoritats sanitàries sabien que existien, que era poder alliberar espais.

Els recordo només que en aquells moments criticàvem possibles millores o possibles eines per poder lluitar contra la covid tenint en compte que, evidentment, va morir molta gent i que, per tant, també ho lamentem moltíssim, i ara, en aquests moments, estem criticant lo altre, que són justament aquestes mesures d'aïllament. Perquè avui, que els nostres residents, doncs, ja tenen majoritàriament les tres dosis de vacuna, sabem que la covid gràcies a Déu ja no causa tantíssimes morts, i ara hem de vetllar també per la seva estada, per la seva salut emocional, i hem de poder fer compatible això.

Jo el que vull pensar és que durant aquest any i mig, durant aquests dos anys, les autoritats sanitàries, que són les que han anat marcant quines són les línies d'actuació dintre dels propis centres residencials, han anat adaptant aquestes mesures a les necessitats i també a l'evolució de la pròpia pandèmia, i a l'evolució també, doncs, dels medicaments que anaven sorgint.

Vostè em parlava també de les altres comunitats, parlava també de les llistes d'espera, i tots posem sobre la taula moltíssimes dades. Permeti'm que també n'hi posi jo algunes, i no són dades tampoc exclusivament meves, sinó que, en aquest cas, també són del Ministerio de Derechos Sociales. Catalunya és la comunitat autònoma amb una població potencialment dependent més alta de tot Espanya, més alta fins i tot que Andalusia, que té més població que nosaltres. Segons el ministeri, nosaltres tenim, susceptible població de dependència, 1.063.907 persones; Andalusia, per exemple, 1.049.456.

Per què li dono aquestes dades? Doncs perquè vull posar-les en comparació amb altres dades. Per tant, tenim Andalusia i nosaltres una població molt similar. Doncs a Catalunya, en aquests moments, disposem de 1.045 residències; a Andalusia, 712. A Catalunya disposem de 65.447 places; a Andalusia, 44.951. Les places de que disposem a Catalunya de gent gran públiques, amb finançament públic, són 46.110; a Andalusia, 29.273. Per tant, a Catalunya el 70,5 per cent de les places són públiques, i a Andalusia, el 65,1 per cent. A Madrid, que tenen una població inferior però també similar, tenen un 43,4 per cent.

Per què li dono aquestes dades? Perquè quan parlem de la llei de la dependència... I és veritat, nosaltres tenim una llista d'espera força llarga, molt llarga, ho hem reconegut en aquest hemicicle moltíssimes vegades, i, de fet, una part dels pressupostos anirà destinada a intentar reduir aquestes llistes d'espera. Ara no fa massa, per exemple, vam acabar amb la suspensió dels divuit mesos dels cuidadors no professionals. Per tant, intentem treballar per poder reduir aquestes llistes d'espera.

I vostè feia referència, per exemple, a l'article de *La Vanguardia*, que jo també me l'he mirat. La mitjana d'Espanya és de 4,33 per cent per cada cent habitants majors de seixanta-cinc anys; a Catalunya és del 4,45 per cent. Per tant, estem per sobre de la mitjana d'Espanya. N'estem satisfets? No, no estem satisfets d'aquestes dades, però és evident que estem per sobre de la mitjana d'Espanya.

Quins són els motius pels quals nosaltres tenim llistes d'espera més llargues, i és també reconegut, quan parles amb el ministeri? Perquè els nostres recursos, els recursos que nosaltres hi destinem..., els recursos són assistencials, per exemple, de places de residència, que són més cars que altres recursos.

Dit això, és veritat que tenim llistes d'espera, que tenim llistes d'espera grans, especialment en matèria de gent gran, però ja he dit també en altres compareixences que aquestes llistes d'espera de vegades són una mica enganyoses. En aquests moments, calculem que tenim 30.802 persones en llista d'espera, de les quals 6.468 estan en un recurs residencial i estan en llista d'espera perquè volen canviar de residència. O 7.882 estan en un recurs residencial amb una prestació econòmica vinculada, i el que volen és una plaça pública de residència. O 6.740 persones que algun cop han renunciat a alguna plaça pública, perquè en aquell moment s'hi han apuntat, per si de cas, però quan els criden no en tenen, en aquell moment, necessitat.

Per tant, la llista d'espera que tenim a Catalunya és de 9.712 persones. Llista llarga, molt llarga, i, de fet, nosaltres també estem intentant fer els possibles per poder-hi fer front. En els pressupostos d'aquest any hem destinat o destinarem uns 55 milions d'euros per poder reduir aquestes llistes d'espera, però que no són només llistes d'espera per a persones grans, sinó també llistes d'espera en altres recursos: llistes d'espera per a persones amb discapacitat, llistes d'espera en recursos de serveis ocupacionals, llistes d'espera en recursos de persones que pateixen algun tipus de salut mental, i també, com hem dit en altres ocasions, en l'ajuda al sector a través de la revisió de les tarifes, tarifes que nosaltres creiem que, a més a més, han d'anar justament a poder millorar, doncs, el sou dels treballadors que, evidentment, estan en una situació força precària, si ho comparem amb altres sectors públics.

Per tant, estem treballant amb els recursos que tenim i estem fent els possibles per poder, doncs, arribar a aquesta voluntat, que segur que vostè té i que manifesta, i que nosaltres des del departament també tenim, que és la reducció d'aquestes llistes d'espera perquè tothom pugui tindre el recurs que vulgui –que no tothom vol el mateix tipus de recurs– i sobretot per anar-ho treballant, també, amb qüestions d'autonomia personal.

I en la segona part de la rèplica, doncs, acabaríem de fer l'explicació.

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Bé, aquest, que segurament és el debat del nostre temps, exigiria molt més temps del que ens dona el dogal parlamentari. Però, intentant anar una mica als *highlights* de la seva rèplica, «aïllament» no equival a deixar morir la gent sense anar a l'hospital, «aïllament» no equival a deixar els centres buits; «demanar disculpes» no és exactament el mateix que demanar perdó, hi ha un abisme moral. Que estan espantats, m'ho crec –que estan espantats, m'ho crec–, però sobretot estan espantats d'investigar el que va passar. Si tot s'ha fet tan bé, quina por tenen d'una comissió d'investigació que arribi al fons del tema?

Coincideixo molt en una cosa que vostè ha dit, que té tota la raó, que és veritat que Catalunya té una població potencialment més dependent, fins i tot per raons d'edat. Miri, per exemple, l'altre dia vaig anar amb el senyor Carrizosa a Tortosa, i les persones que s'han mobilitzat per fer el nou hospital de Tortosa insisteixen en que es tinguin en compte... Clar, evidentment que tothom vol un hospital a la porta de casa, però ells insistien en que la població del seu territori està com en una mitjana de deu anys per sobre de l'envelliment general de Catalunya, i això és un criteri objectiu i objectivable que hauria de jugar al seu favor. És clar, el problema és que aquí es parla molt de l'espoli fiscal Catalunya-Espanya però no es parla gaire de l'espoli fiscal de la metròpoli, diguem-ne, de la Generalitat cap al conjunt del territori, que a vegades funciona com un pop amb les potes molt petites a la que passem..., gaire més lluny del Llobregat.

Ha citat vostè el cas d'Andalusia. Per exemple, Andalusia és una comunitat que no tot ho soluciona internant la gent. Donen més ajudes a les famílies perquè s'organitzin. Per exemple, jo estic molt en contacte amb l'esposa d'un malalt d'ELA que està molt desgastada, després de vint anys cuidant-lo; que no pot més, que s'ha d'operar... Ella no vol ingressar el seu marit en un hospital perquè diu que se li moriria; demana que se li donin ajudes per poder-lo tenir a casa. I això a vegades és una solució més social i més humana. Ara, clar, potser no és tan útil perquè hi facin negoci els de sempre.

Perquè, deixi'm dir-li –deixi'm dir-li– que, per molta bona voluntat que algunes persones individualment dins d'aquest Govern i dins del sistema..., jo no tinc cap problema en donar-li a vostè, senyora Cervera, un vot personal de confiança, però, miri, tapar forats i que no es notin les misèries no equival a arreglar-ho –no equival a arreglar-ho. I mentre aquí tot sigui tapar forats i tancar els ulls i no veure que tenim el sistema podrit per una mala assignació de recursos, una assignació no prou transparent, i que se'n van més diners, diguem-ne, a on no haurien d'anar que a on haurien d'anar..., mentre fem això, no ens en sortirem.

Una de les coses més alarmants que ens passa als que, amb tot en contra, però també amb bona disposició d'ànim, lluitem dia rere dia per fer oposició i treure'n l'aigua clara és que cada dia ens truca més gent per denunciar males praxis a la sanitat catalana i als serveis socials. Cada dia ens truca més gent de la Catalunya «tangada», «tangada» per vostès. A mi, a l'Anna Grau de Ciutadans, em truca gent seva, que té carnet del seu partit, o que, si no el té, deu obediència als que sí que en tenen, per demanar-me que investiguem això o que denunciem allò altre. I cregui'm –cregui'm– que últimament gairebé no donem l'abast a gestionar les peticions que ens arriben, els «xivatassos» que ens arriben, en una paraula. M'imagino que no només a nosaltres, també a altres grups, als quals faig una crida perquè entre tots diguem «prou», perquè fem un esforç desesperat i conjunt de fer *oposició* i canviar aquestes males praxis que ensorren tota viabilitat de cap model social digna.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Drets Socials.

La consellera de Dret Socials

Gràcies, presidenta. Bé, ara vostè parlava de les diferències entre les comunitats autònomes, i li puc assegurar que jo soc partidària de mirar altres models per mirar altres opcions que també..., vull dir, que també funcionin, eh?

I jo soc una defensora, a més a més, de la desinstitucionalització del sistema. Jo..., potser perquè vinc de pagès i sé el greu que els hi sabria als meus pares anar a una residència, que no voldrien anar-hi. I així és molta part del nostre país. La majoria de la gent del nostre país volen viure a les seves llars –la majoria, eh?– fins a darrera hora, fins que puguin. I nosaltres el que estem dient sempre, i són les polítiques que

volem aplicar, i els fons europeus també estan dirigits en aquesta línia..., és perquè tothom pugui viure on vulgui i com vulgui. I hi ha gent que no, que, per circumstàncies diverses, prefereix, quan se sent sola, anar a un equipament, a un centre residencial, i la majoria de la gent, doncs, no. I per això aquestes llistes d'espera tan inconexes. Hi ha gent que s'hi apunten, però llavors, a l'hora de la veritat, diuen: «No, no, perquè encara estic bé i prefereixo estar a casa.»

Per tant, els fons europeus ens han de servir per a això. I la covid..., si una cosa bona ha tingut la covid –n'ha tingut molt poques, però aquesta és una cosa bona–..., és quan diem sempre lo de que ens ha posat davant del mirall, que és una frase que no m'agrada, però que és veritat. I la covid fa que tots els centres residencials que es facin a partir d'ara ja no es construïran de la mateixa manera, perquè la gent serà exigent i els voldrà d'una altra manera: espais residencials més petits, unitats de convivència més petites, espais compartits al centre de les ciutats, oberts a la població, amb la possibilitat de la interacció més gran també amb els seus familiars. Per tant, els centres residencials i les residències que des del departament projectarem ja aniran en aquesta línia. I també els fons europeus ens han de servir per finançar aquests models residencials o les remodelacions d'aquestes residències també en aquesta línia.

Però una altra de les partides que és realment important, i que estic esperançada que pugui anar bé, és una partida de 60 milions d'euros que ens ha de servir, justament, per a aquesta autonomia personal. Una autonomia personal que ens l'han de donar les noves tecnologies –la digitalització, la domòtica, la teleassistència i la telemedicina–, que ens ha de permetre fixar la gent a les seves llars fins a darrera hora. Per tant, també estem treballant en aquesta línia.

I és evident que després hem de tindre serveis residencials, i és evident que hem de poder reduir aquestes llistes d'espera. I, a més a més, és evident que ho hem de poder fer d'una manera equitativa per tot el territori, perquè les necessitats també són diferents –les de la gent que viuen en les grans ciutats de les de la gent que viuen en àmbits més rurals, i, per tant, més desplaçats.

Però també és evident que tenim un problema de finançament. Ja sé que aquesta no és una dada que a vostès els agradi, però és veritat que és així. Vam fer l'any 2006 una llei de la dependència que va estar molt bé. Alguns partits polítics, com el meu anterior partit polític, hi van votar en contra perquè està mal finançada i mal dimensionada, i aquesta és una de les grans realitats. Sempre es parla de que la llei de la dependència hauria d'estar finançada al cinquanta per cent entre les comunitats autònomes i l'Estat, i no és així. En aquests moments, si el pressupost dedicat a la dependència és de 1.400 milions d'euros, des de l'Estat arriben 280 milions d'euros. I això és així.

I m'agrada recordar un article, que és l'article 32, perquè vegin que, a més a més, sempre diem malament el tema. L'article 32 el que diu és que «la aportación de las comunidades autónomas ha de ser, per a cada any, com a mínim igual a la de l'Administració del Govern de l'Estat, com a conseqüència del que preveuen aquests apartats anteriors». Vol dir que, segons la llei de la dependència, si l'Estat hi aporta 200 milions, la Generalitat hi hauria d'aportar només 200 milions, i hi aportem 1.400 en total. Per tant, tenim un problema.

I, llavors, clar, tenim un problema amb aquestes lleis que es fan des de l'Estat, enviant competències que són de les comunitats autònomes, que et diuen el que has de fer i després no et donen els diners per poder-les finançar. I la gent que som independentistes, o, és igual, els que creuen en les comunitats autònomes..., és perquè senzillament els territoris són diferents –ni millors, ni pitjors–, amb realitats territorials diferents. He posat l'exemple d'Andalusia no per res, sinó perquè tenen una població similar a la nostra, però fins i tot les realitats socials són també diferents a Andalusia, com ho són a Castella - la Manxa, a Madrid o a Galícia. I aquest és el veritable problema. Les nostres necessitats són diferents de les necessitats d'altres comunitats autònomes.

I per això nosaltres volem no només tots els recursos, sinó poder legislar amb la garantia que no se'ns declararan inconstitucionals lleis aprovades per aquest Parlament de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'agenda de rural, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre l'agenda rural

300-00158/13

Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Meritxell Serret.

Meritxell Serret i Aleu

Gràcies, presidenta. Benvolguda consellera, diputades, diputats... Ahir vam poder gaudir –ho hem recordat també aquest matí, a la sessió de control– de la presentació de la pel·lícula *Alcarràs*; una pel·lícula que ens va emocionar a tots els que la vam poder veure per la seva humanitat, pel que trasllada també de cultura rural, per com retrata aquest model d'explotació familiar amb els reptes i les amenaces que està vivint, i que ens va fer sentir a tots que no volem que desaparegui, i sobretot no volem que desaparegui tampoc per defensar la dignitat de les persones que viuen i treballen al món rural.

Enguany, a més a més, també celebrem trenta anys del Leader, aquest instrument de referència en les polítiques de desenvolupament rural del país. En vam parlar ja en l'anterior moció que vam fer al setembre, una política que ha fet que es falquin en el nostre país els grups d'acció local, aquells grups amb participació pública i privada a nivell territorial, i que a través de l'experiència acumulada han anat portant endavant projectes que han contribuït sense cap mena de dubte al desenvolupament rural dels nostres territoris, de les nostres comarques. El programa Odisseu, de retorn de joves formats al món rural; el Cowocat, per impulsar espais de *coworking*; Gustum, per a productes de proximitat; Enfoc, per a energies renovables i gestió forestal, etcètera.

I també Catalunya ha esdevingut, durant tots aquests anys de desenvolupament de les polítiques de desenvolupament rural europeu, a través dels fons Feader, una regió de referència en la implementació d'aquestes polítiques. Unes polítiques que, cal recordar-ho, van néixer al voltant de la política agrària comuna, i que, per tant, sempre han tingut el sector agrari i agroalimentari com un pal de paller, però que, evidentment, han evolucionat cap a visions cada vegada més transversals, més holístiques, tenint molt en compte que en el que hem de focalitzar els esforços és en les persones que volen desenvolupar el seu projecte professional i de vida en el medi rural.

A més a més, una altra efemèride: aquest 4 de maig es presentarà l'*Atles del món rural*, una nova edició del que va ser aquell primer atles de la nova ruralitat publicat el 2009 per la Fundació del Món Rural, que tenia i té encara per objectiu donar a conèixer la realitat del món rural català, ser una eina per trencar segons quins tòpics, segons quins prejudicis. I si en aquell moment ja evidenciava que, cada cop més, aquest món rural cada cop és més urbà, conserva encara particularitats que el fan diferent i fa que les polítiques també s'hi hagin d'adaptar, i vol posar en valor i en evidència aquest paper cabdal del món rural com a aportador d'aliment, recursos, energia, aigua i, sobretot, riquesa i oportunitats de benestar i salut per al nostre país.

Sense cap mena de dubte, creiem que també aquest *Atles del món rural* donarà una molt bona radiografia de com han evolucionat aquestes dinàmiques i aquestes tendències socials i econòmiques en el món rural català en les nostres diferents comarques, i ens donarà informació i indicadors imprescindibles per a totes aquestes

polítiques que necessitem per, com dèiem, assegurar que continua amb dignitat la vida de la gent que viu i treballa al món rural.

Des d'Esquerra Republicana tenim molt clar que volem impulsar transformacions en tots els àmbits. I aquí, en el món rural, hi volem un medi rural viu. I això vol dir que ha de ser sostenible, que ha de ser dinàmic, que ha de ser obert, resiliència. I això implica que necessitem polítiques per falcar la producció d'aliments al nostre país, per falcar aquesta gestió sostenible dels recursos naturals preservant la biodiversitat i la riquesa que ens suposa; preservar tot aquest paisatge amb una gestió dels boscos per a la prevenció dels incendis forestals –recordem que més del seixanta per cent del nostre territori és boscós–; fer front també a aquests desequilibris que patim en els nostres ecosistemes, tan aviat per plagues com també per aquelles sobrepoblacions de fauna cinegètica; impulsar també, paral·lelament, totes aquestes economies locals, aquest consum de proximitat, aquesta economia assentada en el territori, i, sobretot, garantint la igualtat d'oportunitats i de benestar es visqui on visqui en tot el país, amb aquest accés als serveis bàsics, fonamentals, que sigui de qualitat –sigui educació, sigui salut–, i que, afortunadament, cada cop més les polítiques d'aquest Govern republicà i independentista hi ajuden.

Però sobretot –sobretot– tenim molt clar, des d'Esquerra Republicana, que el que volem és el que dèiem, eh?, la dignitat de les persones que hi viuen. Per tant, mantenir aquests pagesos i pageses, aquest relleu generacional en aquest sector agrari, que és pal de paller en aquest desenvolupament del món rural. Volem aquesta cohesió social, aquest benestar en les persones, en la vida del dia a dia de les persones al món rural, amb la millora d'aquests serveis bàsics, necessaris per a un ple desenvolupament vital i professional i que assegurin la igualtat d'oportunitats.

Necessitem necessàriament fer front al repte demogràfic, fomentant l'arrelament de la població, acompanyant una població sobreenvellida en el món rural perquè hi hagi també una vida digna de les persones grans al món rural, acollint la nova població, donant noves oportunitats de vida i de models de negoci i d'economia, i, alhora, donant viabilitat a aquelles activitats que dèiem, tradicionals, que són el pal de paller de la sostenibilitat.

Per tant, necessitem, en aquesta visió holística, polítiques que tinguin també aquesta visió transversal, aquesta perspectiva rural incorporada en cadascuna de les diferents àrees de govern, en els diferents departaments, que ens donin sortida i resposta a tota aquesta diversitat de realitats que imposen l'orografia del nostre país i els diferents ecosistemes.

I això tant val en infraestructures i en connectivitat de xarxa com en model energètic, en models de serveis, en la pròpia producció d'aliments o gestió del medi, en la governança dels nostres municipis i en la planificació urbanística o en les polítiques d'habitatge i d'accés dels joves a l'habitatge al món rural, en treball i emprenedoria o formació professional –que també la necessitem cada vegada més adaptada, que contribueixi al relleu generacional i a la reindustrialització del nostre país, la conciliació familiar, economies locals, etcètera. Tot això ens suposa inversions al servei de les persones i del territori.

En aquest sentit, volem donar l'enhorabona a la feina que ha fet el departament amb aquesta agenda rural, tasca feta també per Arca, l'Associació Catalana de Municipis, l'Associació de Micropobles i el CADS.

Com deia abans, el setembre del 2021 ja vam fer una interpel·lació i una moció en la qual demanàvem que es garantís el desplegament urgent d'aquesta agenda rural i que en el seu marc d'implementació es planifiquessin totes aquelles actuacions orientades a donar aquesta resposta positiva a les necessitats del món rural, i que es dotessin també, amb el pressupost, totes aquelles accions que sortissin d'aquest exercici d'agenda rural. I, evidentment, també demanàvem que en aquest Parlament, no?, en fóssim partícips i poguéssim donar tot el nostre suport a aquesta estratègia de país.

Per tant, li demanem, consellera, en quin punt estem en tot aquest treball. En aquest sentit, també demanar que, en el que ens queda per tirar endavant aquesta agenda rural, es falgui sobretot la governança. I, en aquest sentit, demanar i reivindicar la necessària alineació de tots els departaments i l'assumpció per part de tota l'acció de govern de quines són aquestes polítiques que ens marca l'agenda rural. Trencar aquestes dinàmiques de SILO, i que, de fet, l'estratègia d'objectius de desenvolupament sostenible de l'agenda 2030 també ens demana.

També demanar que les prioritats de l'agenda rural es tinguin en compte en tots els fons europeus, en tot el que ens ve d'ajudes d'Europa, en les diferents tipologies de fons. També que es tradueixi, aquesta agenda rural, en un pla d'acció de govern que reculli totes les actuacions contemplades per a cada anualitat i en els pressupostos i partides pressupostàries i recursos que corresponguin a cada departament.

I per això també creiem que cal un compromís de seguir amb aquesta tasca de seguiment, de sensibilització i d'interlocució dintre del propi Govern a través d'aquesta comissió interdepartamental de governança rural per assegurar aquesta ruralització de les polítiques públiques, com també que serveixi per fer una avaluació de l'impacte i dels resultats de les diferents accions de l'agenda rural i, si cal, també la necessària adaptació i evolució de la pròpia agenda rural a través d'aquesta concreció amb els plans d'acció anuals i els pressupostos corresponents.

Tenim clar que l'agenda rural ha de ser un pas per a un canvi estructural a nivell de país, que és pionera i referent també a nivell europeu. I volem que ho continuï sent i que generi aquella confiança de que s'articularan tots els mecanismes perquè l'agenda rural, tan participada en tot el procés que s'ha seguit fins ara, guiï les decisions dels diferents departaments del Govern, però també, si cal, d'aquesta casa, de l'activitat legislativa del Parlament, o fins i tot de les administracions locals implicades. Volem que serveixi per a aquesta coherència i harmonització de totes les polítiques amb capacitat d'adaptar-se a les especificitats locals.

I, per acabar, volem acompanyar tot aquest treball, com a grup parlamentari i a través d'aquesta institució, perquè l'agenda rural doni tot el pes a la importància social, cultural, ambiental i econòmica que té i ha de tenir el futur de tot el territori rural català, l'activitat que s'hi desenvolupa i la gent que hi viu. Perquè, com vostè deia també aquest matí, sobretot volem que les persones visquin amb dignitat i allà on vulguin.

«Merci».

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera senyora Teresa Jordà, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, presidenta. Molt bona tarda a totes i a tots. Diputada Serret, gràcies per aquesta interpellació. De fet, ningú gairebé millor que vostè coneix com l'any 2017 el Govern va prendre l'acord, en aquest cas, de crear la Comissió Interdepartamental sobre Despoblament Rural. Amb aquest espai, amb aquesta creació, bàsicament es pretenien quatre coses, que crec que s'han acomplert perfectament.

La primera era impulsar un espai de debat i de reflexió sobre el cas que ens ocupa –el despoblament, que ens ocupa i ens preocupa– amb la participació, òbviament, de tothom. En segon lloc, doncs, també coordinar l'elaboració d'un informe amb les aportacions de tots els departaments, que teòricament el que havia de pretendre era que s'avalués la situació actual del despoblament d'algunes zones rurals i es proposessin mesures, òbviament, concretes, per ajudar a fixar-hi la població. En tercer lloc, impulsar una línia de treball prioritària, i alhora també específica, sobre polítiques d'igualtat a les zones rurals. I, en última instància, elaborar i presentar una proposta concreta de millora i de coordinació i de cooperació interadministratives entre

tots els nivells de l'Administració pública que actuen a les zones rurals del nostre país, que, com saben, són molts.

I des d'aquesta data, des d'aquell 2017, això és el que hem estat fent. De fet, primer des del Departament d'Agricultura, i ara estem ja acabant la feina, diguéssim, des del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. I el resultat..., de l'elaboració d'una diagnosi compartida, de les funcions que comentava, i un informe que proposi les mesures concretes, que és el segon objectiu que li comentava. És a dir, el resultat és l'agenda rural que estem acabant de treballar i que el Govern aprovarà justament aquestes properes setmanes, eh?, a finals del mes de maig.

I de les coses que ens en sentim més orgullosos..., doncs, miri, que ho hem fet amb tothom. Aquesta no és l'agenda rural del Govern ni és l'agenda rural d'aquesta conselleria. Ha de ser l'agenda rural del nostre país. I per això ja li agafo la mà que ens ha brindat, si més no, com a grup parlamentari, però entenc que la resta de grups també –n'hem parlat moltes vegades amb tots ells–, per treballar també des del Parlament i per fer-nos entre totes i tots nostra aquesta eina de país que ens ha d'ajudar a fer bategar amb molta força el nostre món rural.

Ho hem fet entre tots, deia, eh? I, a més a més, ho hem fet amb dues comissions, que n'he parlat en alguna ocasió, que han treballat de manera molt intensa i de manera molt rigorosa: la comissió redactora i una comissió motora. De la primera, la redactora, doncs, n'ha parlat vostè. Ho hem fet amb l'Associació de Micropobles, al costat de l'Associació Catalana de Municipis. També amb Arca, tota la xarxa regional de desenvolupament rural de Catalunya, que coneixen perfectament el territori i els seus agents. I ho hem fet sota el paraigua del CADS, com no pot ser d'altra manera, en aquests moments d'emergència climàtica.

I, per altra banda, aquesta comissió motora, formada, en aquest cas, per trenta-una organitzacions i associacions del tot transversals –perquè si alguna cosa ha de tenir ha de ser transversalitat, evidentment–, que es va constituir amb l'objectiu de garantir una participació rica, una participació plural, molt territorialitzada –que això és molt important, que tothom hi pogués dir la seva–, i, sobretot, implicada, i que ha treballat per impulsar i, de fet, ha vetllat des del primer dia perquè aquest document final de l'agenda recollís, justament, tots els reptes del món rural aportant-hi, a través de tota aquesta diversitat i també des de l'expertesa –importantíssim–, doncs, una visió global, però –hi torno, eh?– transversal, que és molt important, vetllant per la representativitat, com deia, també territorial.

Hi ha hagut un procés participatiu molt ric del qual jo crec que ens n'hem de sentir, com a país, molt orgullosos. I això també és mèrit de tots els grups parlamentaris que hi heu apostat, que heu treballat també en la moció que comentava la diputada Serret. És a dir, que des d'aquí també em toca –només faltaria– agrair-ho, no?

S'han fet diferents tallers temàtics, que han tractat de benestar, de repte demogràfic, de territori connectat, de transició ecològica, de canvi climàtic, de biodiversitat... De re estrany, perquè al final el món rural..., aquí segurament en som molts, que vivim en el món rural, i a vegades sembla que haguem de parlar d'altres coses. No, tenim unes necessitats molt concretes, però al final parlem, bàsicament, del mateix, eh? Del sistema forestal –molt important–, d'innovació, de dinamització econòmica, etcètera. D'això han anat els tallers, eh?

S'han distribuït per vegueries, cosa que, també, ho repeteixo, ens sembla molt molt important. I val a dir que en el procés de participació el cinquanta-u per cent dels participants van ser dones, d'un total de 1.247 persones, i que el major nombre d'aportacions les han fet persones que es situen en una franja d'edat entre els trenta-sis i cinquanta-cinc anys. És una edat que no sé si en volen extreure alguna conclusió, però, en qualsevol cas, és una bona mitjana, eh?, entre trenta-sis i cinquanta-cinc anys.

De tot aquest procés participatiu en surten, concretament, 897 accions, de les que en un primer moment se'n van prioritzar 390. Això en el procés de participació, eh? I, finalment, després del procés d'elaboració de les accions que ha treballat la

comissió redactora, i que, evidentment, ha passat per la comissió interdepartamental –això vol dir de tots els departaments–, doncs, s'ha passat a 920 accions, fruit de que n'hi havien moltes que estaven, evidentment, desdobladades, i, per tant, s'ha filtrat una mica. D'aquestes, 301 són prioritzades –de les 390 en queden 301 de prioritzades, ho repeteixo, perquè algunes estaven doblades– i 59 s'identifiquen com a accions estratègiques.

Per tant, ara estem, diputats, diputades, justament en aquest punt. Tenim la feina feta i una proposta. Una proposta que volem que el Parlament la conegui i que el Govern i els seus departaments la tinguin com un llibre blanc, com un llibre blanc que no està ple de fulls en blanc, sinó al contrari, que està ple de deures, d'accions, de calendarització i de pressupost. Aquest és, justament, l'objectiu: que ha de ser, evidentment, un llibre de referència per al desenvolupament d'una part del país, que encara que estigui habitada, val a dir, per poca gent, això ens ha de ser igual, perquè, en definitiva, com deia la diputada Serret, és gent que ha decidit desenvolupar..., som gent que hem decidit desenvolupar el nostre projecte de vida allà i que mereixem, evidentment, la mateixa igualtat d'oportunitats que totes i tots.

En definitiva, aquest és el punt en què en aquests moments estem, eh? Per nosaltres l'agenda és extremadament important. Ho és moltíssim pel que representa, perquè és una demanda històrica del territori, perquè estem..., jo crec que els nostres conciutadans que viuen a les zones més rurals del país estan cansats ja de fer demandes que sempre han planat, eh?, i que hem defensat també, segurament, en aquest Parlament, però que no han arribat a cap concreció. I ara és l'hora, doncs, de plasmar-les en un paper, que el Govern s'ho faci seu, que el Parlament s'ho faci seu, i que puguem, en els diferents pressupostos, anar desenvolupant totes aquestes accions.

En definitiva –i vaig acabant–, l'objectiu de tots i de totes hauria de ser que un país tingui les millors condicions absolutament per a tothom, per a la seva gent, eh?, visqui on visqui, evidentment. Les mateixes oportunitats. I que la gent, hagi decidit desenvolupar el seu projecte de vida on ho hagi decidit, tingui les mateixes oportunitats i pugui viure-hi d'una manera digna. Aquest és el repte, i això és el que proposa aquesta agenda rural.

Deixi'm dir, de manera molt ràpida, una mica els reptes com estan definits. Veuran que no descobrim absolutament res, però sí que han quedat falcats justament en set punts molt concrets, eh? Un que parla de persones, de benestar i de repte demogràfic, en definitiva; un primer paquet que el que vol és garantir els drets socials, uns serveis dignes i assegurar un món rural viu –aquí es poden imaginar, doncs, quines són les accions que se'n desprenen, eh?

Un segon repte, que és la transició ecològica, per a una economia circular que faci front al canvi climàtic i promogui la biodiversitat. L'economia circular –això de l'economia lineal..., ja la deixem de banda–, en el nostre món rural, és cabdal i molt important, i aquí també hi juguem.

Una tercera, que és el territori connectat. Sense connexió tot es fa molt més complicat, per no dir impossible. Una Catalunya equilibrada a nivell de comunicacions, evidentment.

Una quarta, que és un sistema agroalimentari valent, robust, i avançar cap aquesta sobirania alimentària. I això passa per moltes accions que ja, evidentment, coneixen.

Un sistema forestal també important –ho comentava la diputada Serret, també. Tenim un país que més del seixanta per cent és bosc, i, evidentment, és un potencial increïble. Això vol dir que el sistema forestal ha de ser important. Hem d'impulsar una gestió i un aprofitament també forestal sostenible.

I, ja per acabar, la innovació, la dinamització econòmica i social, eh?: garantir serveis econòmics essencials, nous filons d'ocupació, generar oportunitats. I innovació, també, en l'economia dels nostres pobles i micropobles; en la nostra economia rural, en definitiva.

I, per últim, la governança: descentralitzar i democratitzar la participació i la presa de decisions. Que, com bé saben, això lliga moltíssim amb les demandes, eh?, d'aquest famós estatut que se'ns fa també des del món rural.

En definitiva –i acabo–, aquesta no és l'agenda del Govern, aquesta no és l'agenda d'aquest departament; aquesta és l'agenda del nostre país, del nostre món rural, que volem fer amb governança compartida, i comptem amb totes i tots vostès.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre els criteris per a establir restriccions de drets en un context de pandèmia

300-00161/13

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre els criteris per establir restriccions de drets en un context de pandèmia, que ha presentat la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula, per fer-ne l'exposició, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Diputats, diputades, bona tarda. Bé, com sabeu, ja en la interpellació anterior i en la moció que portem aquesta setmana venim a parlar una mica de la situació de l'àmbit més estrictament sanitari i de la sanitat pública pel que fa a la pandèmia. I en aquesta interpellació, que per nosaltres en certa manera és una continuació, també volíem abordar aquesta qüestió des d'una perspectiva de drets i llibertats.

Hem hagut d'adreçar aquesta interpellació a una conselleria. Nosaltres pensàvem que hi havia altres formats per poder generar aquest debat –després els hi explicaré una mica– i no ha estat possible generar-los, i, per tant, ho hem fet en aquest format d'interpellació i de moció. I després, en la posterior moció, ja durem algunes propostes, perquè pensem que és un debat i un meló que s'ha d'obrir i que s'ha de treballar, i que és necessari que el treballem com a societat i també com a parlament, no?

En tot cas, nosaltres pensem que tres de les peces claus d'aquest debat són Justícia, però també Salut, també Interior, i, en definitiva, és el conjunt del Govern i les polítiques que, des de que a inicis del 2020 es va iniciar la pandèmia, ha tirat endavant aquest Govern, i les afectacions que han tingut en els drets fonamentals, en els drets col·lectius, no?

Diversos informes ja apuntaven a les possibles afectacions de totes les mesures que s'estan prenent arreu del món respecte a la situació de la covid en els drets fonamentals. Alguns d'ells són el propi que va fer la Sindicatura de Greuges sobre l'estat d'alarma, «Salut i drets en la crisi de la covid»; també sobre violacions de drets fonamentals durant l'estat d'alarma per un ús excessiu de la força, per part d'Amnistia Internacional; també de l'Alt Comissionat pels Drets Humans de les Nacions Unides, parlant de la protecció dels drets humans durant i després de la covid; també del relator especial de les Nacions Unides. I, en definitiva, hi ha una sèrie d'informes, tant internacionals com nacionals, que parlen d'aquesta afectació en els drets fonamentals.

De fet, si ens hem decantat per fer aquesta interpellació a Justícia és perquè, precisament quan l'estàvem preparant, quan l'estàvem treballant, vam veure que dins del Departament de Justícia, no?, dins la seva pàgina, constava, com un dels àmbits d'acció, aquesta garantia de drets i llibertats, i es parlava d'aquest grup d'experts que havia d'elaborar un informe sobre la garantia de drets fonamentals, les llibertats públiques en situació d'emergència o excepcionalitat social, i acabava dient que la crea-

ció d'aquest grup era una iniciativa inèdita dins i fora de l'Estat espanyol i que havia de facilitar una gestió pública de les crisis socials fonamentada en el respecte dels drets i les llibertats de la ciutadania –després hi entraré més a fons. Aquest grup vam conèixer per la premsa que es va dissoldre a principis del 2021, i no tenim coneixement de que s'hagi posat de nou en marxa.

En tot cas, una mica de context. I és que sabem, i és obvi, que no és senzill per part de cap govern –tampoc per part d'aquest– gestionar una pandèmia, una pandèmia que difícilment es podia preveure, i que, per tant, ha estat una qüestió complexa. Nosaltres, per fer una gestió en pro de la població, tenim una brúixola clara, que és que s'han de posar al centre la garantia dels drets materials, la garantia dels drets civils i la garantia dels drets polítics. I pensem que aquesta ha de ser la brúixola que ha de guiar les accions de qualsevol govern.

Cal tenir present, però –i aquí m'escapo una mica de la qüestió concreta de la interpellació, però em semblava important contextualitzar-ho–, que tenim el sistema de salut català com el tenim. Anys i anys de retallades, anys i anys de privatització plo-uen sobre mullat en un model públic i privat que ha facilitat que es fes negoci a través de la pandèmia –crec que d'això la Laia ja n'ha parlat, i en parlarà molt millor que jo–, i en un context de societat absolutament desigual i amb desigualtats creixents.

Nosaltres pensem que les bases per poder sortir d'una pandèmia, per poder abordar una pandèmia, des de la garantia de drets, també materials, són un sistema sanitari robust, una aposta per una intervenció pública clara i, òbviament, un sistema de titularitat, provisió i gestió cent per cent públic, i que sigui robust. Elements, per nosaltres, com una farmacèutica pública o com una intervenció decidida són claus en aquest sentit, no? En definitiva, és garantir les condicions per al sosteniment d'una vida digna. I, en definitiva, és abordar qüestions de garantia de drets socials i materials en l'àmbit del transport públic, de la moratòria de lloguers i d'hipoteques, de garantia dels llocs de treball, del control dels preus i serveis públics, i elements sanitaris, no?

Sense garantir aquests dos pilars, a nosaltres ens sembla que és impossible poder abordar la pandèmia sense deixar ningú endarrere. I, per tant, a nosaltres ens sembla que, si no s'aborda des d'aquí, les mesures obligatòriament han de pivotar cap a un altre element que no compartim, que és posar la càrrega sobre la responsabilitat de la població, posar la càrrega sobre les actuacions individuals, i no sobre el pes col·lectiu que han de tenir les institucions i sobre la responsabilitat que han de tenir els governs.

Pensem, doncs, que s'ha tendit, que es tendeix a restringir drets més que no pas a proveir-los, i que, per tant, s'entra en una dicotomia de restricció *versus* provisió, i que, per tant, com menys provisió de drets, més restricció d'aquests.

Fet aquest context, i entrant més en la qüestió dels drets i llibertats, pensem que és fonamental –i també un dia com avui, en el que per primer cop després de molt temps podem estar en aquest Ple, per exemple, sense mascaretes– no tornar a la normalitat oblidant tot allò que ha passat, i, per tant, no deixar un buit sense poder revisar totes aquelles mesures que s'han fet. I, per tant, poder veure què s'ha fet bé, què s'ha fet malament, i, en aquest cas concret, quin impacte han tingut sobre els drets col·lectius, quin impacte han tingut sobre els drets fonamentals, i quines de les mesures podien tenir unes justificacions sanitàries reals i quines no.

Fer-ho per nosaltres és necessari, és urgent. I, si no ho fem, veiem que hi ha un risc obvi d'entrebancar-nos amb la mateixa pedra, perquè ara la pandèmia queda lluny, però tampoc sabem quin serà el futur, i, per tant, si podem tornar a escenaris similars. Creiem que el Govern català, en aquest sentit, ha passat de puntetes en aquestes valoracions. Creiem que no s'ha fet tampoc al Parlament una valoració general d'aquestes mesures, i ens sembla fonamental que així es faci.

Per nosaltres una de les qüestions centrals, una de les qüestions principals que s'ha d'abordar en aquesta valoració, és una manca de transparència, una manca d'ob-

jectivitat a l'hora de prendre determinades mesures. Creiem que s'ha tingut massa sovint una actitud titubejant que ha suposat una arbitrarietat, una improvisació en la presa de decisions, o almenys així ho hem percebut nosaltres, o almenys així ho ha percebut gran part de la societat. I creiem que aquesta percepció s'ha alimentat per aquesta manca de claredat i per aquesta manca de transparència.

També volem fer un aclariment. Nosaltres partim d'un enfocament d'esquerres, d'un enfocament socialista per a la garantia de drets col·lectius, i això vol dir que la nostra posició és absolutament contrària a posar per damunt de tot la llibertat individual o individualista. I, per tant, partim d'un posicionament absolutament contrari a aquells posicionaments d'extrema dreta, a aquells posicionaments negacionistes o a aquells posicionaments pseudocientífics.

Tot i així, en cap cas podem estar d'acord amb la vulneració de drets individuals i col·lectius sense uns criteris objectius, sense uns criteris sanitaris clars, sense resultats que els avalin i, sobretot, sense la transparència en el debat sobre la implementació de mesures, la presa de decisions o la falta de voluntat d'avaluació i d'autocrítica posterior.

Com deia abans, amb aquesta constant càrrega, amb aquesta constant apellació de les mesures principalment a la responsabilitat individual, pensem que no només s'alimenten aquestes desigualtats, sinó que, a més a més, es reforcen aquelles polítiques del «salvi's qui pugui», i, per tant, s'està acabant donant ales a tots aquests discursos d'extrema dreta, tots aquests discursos negacionistes, i entrem en unes dinàmiques que són absolutament contràries a garantir aquests drets col·lectius.

En aquest sentit, i entrant en qüestions més concretes –perquè veig que m'està passant el temps volant–, com deia abans, creiem que el Govern ens ha posat molt difícil poder fer una avaluació crítica de les mesures que s'han emprès des de la perspectiva de drets i llibertats. Ens hem trobat en situacions com, per exemple, que hem sol·licitat les actes del Procicat i o no se'ns han facilitat o se'ns han facilitat parcialment. Creiem que tampoc s'han justificat, a parer nostre, degudament determinades mesures, que, malgrat que poguessin estar avalades per estaments judicials, semblava que podien tenir més per objectiu el control públic o el control social que no pas una necessària ponderació entre drets i llibertats per limitar interaccions.

Pensem que també ha estat un error no acceptar les compareixences que vam demanar, conjuntes, d'Interior i Salut per poder abordar aquestes qüestions a la Comissió d'Interior i que les forces del Govern hi van votar en contra.

I creiem que és imprescindible i necessari que l'actual Govern continuï i reprengui els treballs del comitè d'experts que havia de valorar la vulneració de drets durant la pandèmia. Era un comitè d'experts que es va dissoldre *de facto* a inicis de l'any passat, com he comentat abans, i que no va poder culminar els seus treballs. Hem pogut parlar amb algunes de les persones que configuraven aquest comitè i ens han traslladat la importància de la tasca que estaven fent, la voluntat de seguir-la fent i la seva sorpresa en el moment que es va dissoldre.

Per nosaltres és una qüestió central que es puguin recuperar aquestes tasques i que es pugui generar, dins el debat parlamentari, una avaluació crítica dels efectes dels drets i llibertats de les mesures que es van prendre durant la pandèmia. I creiem que és imprescindible poder fer aquesta avaluació, com deia abans, per no topiar de nou amb les mateixes pedres i per poder abordar en un futur (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, presidenta– els debats que siguin necessaris de cara a que es puguin produir noves situacions.

Gràcies. I ara seguim...

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputat. Doncs seguidament té la paraula la consellera de Justícia, senyora Lourdes Ciuró.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, per aquesta interpellació. Realment vostè ha fet referència a una situació que vam viure, una experiència única, impen-sable, si ens ho haguessin explicat, al voltant d'una pandèmia mundial d'uns efectes desconeguts, i que anàvem descobrint –la ciutadania, els governs– no sense sorpresa, sense descobrir-nos el dia a dia, com afectava la vida de les persones, com arribava a condicionar realment les nostres llibertats. Vam estar moltes setmanes confinats a casa amb un decret d'alarma. Pensàvem que això no ho veuríem mai, i, de fet, ho vam veure i ho vam viure, i amb la responsabilitat dels governs de tota mena de fer-hi front.

I, en el nostre cas, de fer-hi front en exercici de les nostres competències, però també amb les mans lligades a l'esquena, perquè vostè sap tan bé com nosaltres que els recursos són els que són, que es va optar per una decisió, doncs, molt centralista i molt centralitzada de la gestió d'aquesta pandèmia.

Creiem que, en un moment tan difícil, el fet de no respectar les competències de les comunitats autònomes que teníem experiència en temes de Salut, en temes d'Interior, en temes de Justícia, i voler-ho recentralitzar va llastrar l'efectivitat i va vulnerar el principi de subsidiarietat, i més quan ens astoràvem veient que sortien a les rodes de premsa persones vestides de militars. I a mi, francament, com a ciutadana, em va sorprendre; com a política, un punt d'indignació, perquè el que necessitàvem eren respostes clares, respostes col·legiades, amb la gent que saben quina realitat patien les seves poblacions. I, en aquest cas, en matèria de salut, en matèria de seguretat, en matèria de justícia –el que passava, per exemple, a l'interior de les presons–, ho sabíem nosaltres. No ho sabia ningú millor que nosaltres.

Per tant, el fet de gestionar, com els deia, amb una mà lligada a l'esquena a l'hora de desenvolupar plenament les competències i, al seu torn, no poder-ho desenvolupar amb els recursos econòmics que necessitàvem per ajudar, per exemple, un teixit productiu que va patir moltíssim... Vostès deuen recordar com va impactar a molts col·lectius que no eren essencials i que van haver de tancar, i molts d'ells no s'han recuperat.

El tipus de teixit productiu que tenim a Catalunya difereix molt del que hi puguí haver en altres bandes de l'Estat. Nosaltres tenim petites, micro i mitjanes empreses que necessitaven el suport i l'ajut, i es va fer el màxim, des del Govern. Teníem famílies que van perdre les seves feines; no gestionàvem nosaltres les condicions ni d'ERTOs ni de resposta a les persones treballadores. O també com ho podíem fer perquè els drets fonamentals, que en tot moment s'havien de preservar..., això fos així.

Des d'aquest punt de vista, també dir, per ser justos, que s'havia de compatibilitzar el que era el dret a la salut, el dret a la vida, amb els drets fonamentals i amb una situació que, ho repeteixo, era completament desconeguda en aquell moment, no sabíem què ens trobàvem. Hi havia persones que rentaven el que compraven als supermercats amb lleixiu i ho deixaven assecar el sol, per desconeixement. Després es va anar veient com anaven evolucionant les coses i què calia o què no calia fer. Però és veritat que hi havia un complet astorament a l'hora de fer..., o desconeixement, més ben dit, a l'hora de fer i donar resposta i preservar i garantir la salut.

Per tant, el meu agraïment al Govern del president Torra, perquè van fer tot el que van poder en aquell moment, i penso que amb notable èxit, perquè es van prendre decisions preservant la salut de la ciutadania. I un agraïment, per descomptat, no només a les persones sanitàries, que van vetllar per la nostra salut i que van patir, i, de fet, pateixen un estrès laboral com mai, sinó també a totes aquelles persones dels serveis essencials que estaven al peu del canó donant serveis essencials perquè la vida de la resta de ciutadania fos un punt més fàcil: persones que treballaven a supermercats, a comerços de proximitat, etcètera.

I ens ha fet descobrir..., i una de les coses –estic d'acord amb vostè– que valdria la pena avaluar és què hem après d'aquella experiència. I si alguna cosa crec que hem pogut aprendre d'aquella experiència és com d'important ha estat el producte de proximitat, com hem posat en valor els serveis que teníem a la vora de casa, com

hem posat en valor que poguéssim tenir al rebost, doncs..., que hi poguéssim tenir les fruites, les verdures, que fossin de quilòmetre..., i de proximitat.

Per tant, tot això són polítiques que ens han de servir per incrementar el compromís de les administracions públiques amb aquest comerç de proximitat en l'àmbit de les nostres competències. I li ben asseguro que des de Justícia hi estem treballant, en això. Per això li dic que estem d'acord en que hem d'aprendre d'aquelles experiències.

Vostè ha esmentat el comitè d'experts per garantir els drets fonamentals. I és veritat, era un comitè d'experts que, pel que hem vist, es va crear en el moment de la pandèmia per saber com les mesures que s'anaven prenent impactaven en els drets fonamentals. Penso que va ser una molt bona iniciativa. Es va crear el 9 de juny del 2020. És veritat que no hi va haver una constitució formal. Ho va anunciar també la pròpia portaveu del Govern el 18 de gener en una roda de premsa. Aquell grup de treball no va tenir un paraigua, diguéssim, de constitució formal; per tant, no es va constituir formalment. I li ben asseguro que, per part de Justícia, no s'ha desconvocat ni s'ha desmuntat cap grup de treball; de la mateixa manera que no es va constituir formalment, no s'ha..., vostè ha dit «dissolt», crec que ha fet servir aquesta paraula. No és el cas; vull dir, no és el cas de la conselleria que represento.

En tot cas, sí que estava format per experts de reconegut prestigi que van fer una sèrie de documents, uns documents que molts d'ells ens han..., bé, de fet, els grups que ens els han demanat els hi hem facilitat. Vostès no ens els han demanat. Si els volen, els hi lliurarem, perquè puguin veure el contingut d'aquelles reflexions que van fer aquells experts.

Molts d'ells..., val a dir que no és un document tancat ni conclús. És un document obert, inclús encara es veuen anotacions a desenvolupar, pendents de revisar. Per tant, no és un document de consens de totes les persones que n'eren membres, però sí que és un document valuós, i en tot cas ja es decidirà què se'n vol fer. Vull dir, per part del Departament de Justícia, a disposició, perquè nosaltres no hi tenim cap representant del departament, en aquest grup d'experts. Per tant, hi estarem amatents.

Perquè, com vostè diu, n'hem d'aprendre, de tota aquella ciència, que no només van aportar aquestes persones, sinó totes aquelles experiències que, com a conseqüència de la covid, vam tenir ocasió de desenvolupar.

Per exemple..., i vaig al que és el meu terreny de presons o l'àmbit de la meua competència, que és com va impactar, per una banda, en el dia a dia de les persones preses. Recordin vostès que es van passar en ocasions vint-i-tres hores de confinament a cel·les. Això es va fer seguint estrictes criteris sanitaris. Però és veritat que, després..., agrair tot el compromís de les persones que hi treballen, des de Salut, dins dels centres penitenciaris, a persones funcionàries que hi treballen, que van buscar la fórmula de fer grups bombolla perquè poguessin sortir al pati, perquè poguessin fer formació de forma específica només determinats grups, com si fossin grups bombolla, per, d'aquesta manera, intentar-ho fer molt més fàcil.

I una de les coses que ens va permetre experimentar, i que s'ha quedat, és el fet de poder fer videoconferències amb les famílies. Per tant, ens ha obert tot un món de poder obrir comunicacions amb les famílies de persones preses que estan lluny del nostre país o que no es poden desplaçar, encara que estiguin molt a la vora. Per tant, en el seu moment es van incrementar de vuit a vint videoconferències. Això s'ha quedat.

I, a més a més, ens dona l'oportunitat de millorar-ho en el concepte de posar més a l'abast, a través de les telecomunicacions, les declaracions en els jutjats, de manera que evitem conduccions i evitem que hi pugui haver molta més interacció entre l'advocat i el client, perquè això es podrà fer per videoconferència, d'acord amb els criteris de seguretat i de dades preservades.

Per tant, també ens ha deixat alguna experiència que ja hem procurat aprendre. I, ho reitero, estic d'acord amb vostè que, de tota la documentació recopilada, de totes les experiències viscudes, n'hem de poder fer un aprenentatge..., una anàlisi, més ben dit, primer, per deduir-ne un aprenentatge que permeti que, si –no ho vulguem

pas— alguna situació excepcional com la que hem viscut es repetís, tinguéssim ja molta feina treballada i molt camí recorregut a l'hora de poder implementar el millor per a la ciutadania.

Perquè convenim que, en tot cas..., o jo puc discrepar d'una cosa que no sé si he entès malament: per mi no hi ha defensa de drets fonamentals de dretes i d'esqueres; per mi hi ha defensa de drets fonamentals o no hi ha defensa de drets fonamentals. Hi ha grups totalitaris que no defensen els drets fonamentals. Per tant, no els hi dono ni tan sols l'excusa de poder-ho justificar. I el compromís de la defensa dels drets fonamentals, dels drets humans, és un eix de les polítiques d'aquest Govern. Per tant, en base a això i posant això com a frontispici, trobo encertada la dissertació que feia sobre tenir aprenentatge de les experiències viscudes per, si mai tornessin a passar, poder-les millorar en el dia a dia de la ciutadania.

En tot cas, esperem que tinguem una remissió de la pandèmia i que les dades vagin remetent, perquè realment no sabem..., i no podem donar-la per tancada. En tot cas, prudència i a veure què acaba passant, un cop aixequem aquestes mesures que estem vivint, doncs, ja més en llibertat, com demostra aquest Ple, que, per cert, he conegut molts diputats després de..., perquè s'han pogut treure la mascareta.

Ja està. Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, el diputat senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Anant una mica més a les concrecions, no?, i a aquestes qüestions més concretes, com vostè deia, nosaltres també vam veure amb molta preocupació l'enfocament bel·licista, l'enfocament en aquestes primeres fases de la pandèmia. I és una de les qüestions que ens preocupen i que pensem que s'ha de fer una reflexió conjunta, malgrat que fos en clau de l'Estat espanyol i estiguem al Parlament català.

Pensem que d'això se n'ha de parlar, i que s'ha de parlar de com no s'ha d'enfocar una pandèmia, amb una comunicació militaritzada, una comunicació militarista, amb un llenguatge de guerra, i, en definitiva, amb el que per a nosaltres era un intent de disciplina social absoluta o submissió aprofitant una situació de pandèmia.

Hi ha altres qüestions que pensem que s'han d'abordar i que és important que en generem un debat parlamentari. Una d'elles és... Parlem del passaport covid. Parlem-ne, parlem de la funció que ha tingut. Parlem dels efectes de segregació social que podia i pot haver generat, de la bretxa digital que generava. Parlem de en quin context té sentit posar en marxa aquesta mesura. Si en un context d'una població que és de les més vacunades d'Europa i del món..., si amb entre un vuitanta i un noranta per cent de vacunació és una mesura que s'ha de posar i quins elements suposa. Debatem-ho. I debatem-ho des d'un punt de vista, també, de drets i llibertats.

Parlem i avaluem també mesures molt restrictives, com el toc de queda, una mesura que limita la llibertat de mobilitat i una mesura que, a parer nostre, en alguns moments s'ha utilitzat més per una qüestió de control de la població o d'ordre públic que no pas com una mesura justificada sanitàriament, no?

Ja vam entrar una pregunta, i ho vam plantejar, sobre el toc de queda i els costos que havia tingut durant aquestes festes de Nadal passades. I parlàvem de que s'havia destinat mig milió d'euros a evitar la mobilitat en hores... També quins efectes ha tingut això sobre la població en un moment en què, potser, les trobades a l'exterior tenien molt menys risc que les trobades a l'interior, des d'un punt de vista sanitari. En tot cas, parlem-ne, posem-ho damunt la taula. I ens sembla que és una qüestió fonamental que s'ha d'avaluar, com a parlament, no?

Un altre element que també ha mencionat és tot el que fa referència al que han suposat aquestes restriccions als centres d'internament, als centres penitenciaris, i, per

tant, les grans dificultats que han patit presos i preses, l'aïllament dins l'aïllament i les conseqüències que això ha tingut també cap a ells i cap a elles. I, per tant, qüestions com la manca de recursos, com el sobrepoblament dins les presons, etcètera, com es poden abordar des d'un altre punt de vista.

Un altre element, que no és, malauradament, competència d'aquest Parlament –perquè la majoria d'aquest Parlament hi està en contra–, però que també ha tingut uns efectes molt lesius..., és pel que fa a les persones en situació irregular administrativa, no?, i els efectes que ha tingut la pandèmia ja per als seus drets i llibertats absolutament restringits en condicions de «normalitat», entre cometes, i concretament també als CIEs.

Hem vist informes alarmants, com el Migra Studium 2020, «Menys drets, més patiment», en que no es van aplicar mesures de prevenció, en que es van veure contagis massius. No tenim competència sobre aquesta qüestió, però també ens sembla un element fonamental, perquè eren ciutadans, catalans i catalanes, i per als que havíem de donar una resposta.

O hi ha elements vinculats també, doncs, a la Sentència del Tribunal Constitucional 148/2021, que va tombar, per exemple, totes les sancions imposades en confinament entre el 14 de març i el 21 de juny de 2020. I, per tant, quines implicacions tenia.

I, malauradament, no només aquestes sancions. També hem tingut coneixement que, a l'empara de mesures sanitàries i a l'empara de lleis sanitàries..., i que el propi Departament de Salut, doncs, està tramitant determinades sancions, com, per exemple, en una mobilització contra l'extrema dreta a la Garriga, en que es multa les persones per no mantenir la distància de seguretat quan hi ha càrregues policials.

I, per tant, a nosaltres ens sembla que hi ha un ús clar d'una mesura sanitària per sancionar persones que s'estan mobilitzant i limitar el seu dret de protesta. En alguns desnonaments, en els que també hem vist com s'han tramitat sancions per intentar aturar un desnonament i no mantenir la distància de seguretat. També hem vist com la Guàrdia Urbana de Barcelona tramitava sancions d'aquest tipus. O també hem vist, en mobilitzacions en suport a Pablo Hasél, com s'han tramitat sancions d'aquest tipus.

Nosaltres creiem que aquí no hi ha cap tipus de justificació sanitària, i que, per tant, s'ha utilitzat una legislació extraordinària per sancionar persones que estaven fent ús del seu dret a manifestació. Pensem que això no es pot repetir, que això no es pot produir. I, com els hi deia abans, en la moció plantejarem propostes en aquest sentit, com pot ser la retirada i el treball per retirar aquestes sancions i com pot ser, també, obrir diverses vies de debat, parlamentàries, per tal que es pugui avaluar tota aquesta qüestió.

En definitiva, a nosaltres ens sembla indispensable –i vaig acabant, presidenta– que hi hagi un debat de fons sobre els efectes que van tenir les mesures per fer front a la pandèmia en els drets fonamentals, i que perdre l'oportunitat de fer-ho en un context de major, diguéssim, normalitat o de major superació d'aquestes situacions més restrictives de pandèmia seria un error, perquè no sabem què pot passar en un futur, i, en tot cas, no ens ho esperàvem i va passar una vegada. Esperem que no torni a passar, però, en tot cas, que ens agafi amb els deures fets.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en el torn de rèplica, té la paraula la consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, presidenta. Pensava que anava a dir, diputat, «que ens agafi confessats», però no, suposo que no... *(La consellerariu.)* En tot cas, amb relació al tema que comentava, és que hi estem d'acord, eh? I quan vostè ha enumerat les persones i l'impacte que ha tingut la pandèmia, hem de fer també un esment especial, per exemple, de les persones que tenen problemes de salut mental, dels joves –que s'han vist

privats del que els hi és propi, que és el sortir, que és l'anar, que és el pujar. Tot això ha tingut incidència.

El que han suposat les mascaretes a les aules. Hi ha molta joventut que ara no se les volen treure perquè posen en evidència, doncs, alguns defectes físics que no són tals, però que se'ls prenen d'aquesta manera. O, per exemple, les polítiques que s'han de fer en habitatge, perquè hi ha hagut moltes persones... Miri, just abans de la pandèmia vam estar als Merinals, que és un barri de Sabadell que vostè coneix, i havien tingut uns esfondraments. Potser faltava una setmana, que ens havien..., i després ens van confinar. Uns pisos, uns habitatges que hi havien cinc o sis persones i que tenien una sola habitació. Imagini's, no?, el confinament en unes condicions com aquestes. Per tant, tot això va agafar en famílies que no tenien un espai per poder estar amb certa comoditat, i, per tant, inclús el dret a l'habitatge digne no era tal, en aquelles condicions. Per tant, això és un fet que s'ha d'abordar.

Dir-li una cosa, no hi ha sobrepoblament a les presons. L'hi dic perquè, honestament... O sigui, podem tenir..., o avui en dia tenim menys població penitenciària, i, per tant, no podem parlar de sobrepoblament, perquè tenim, afortunadament, molt d'espai a les presons. No estan plenes, i ho desitgem. I, a més a més, si podem seguir treballant en la implementació que dèiem al dematí de les mesures penals alternatives i de fomentar el compliment amb llibertat de les penes, doncs, encara menys, no?, perquè es tracta de vetllar per la reinserció.

Dir-li que, per exemple, a conseqüència de la pandèmia, es van donar moltes privacions de llibertat i de compliments a casa. Doncs, a dia d'avui, no ens consta cap regressió de grau ni cap conflicte amb les persones que van complir a casa seva coincidint amb la pandèmia, sap? Perquè això també són mesures que es van adoptar en aquell moment.

En tot cas, també agrair a la ciutadania l'exercici de responsabilitat enorme que va fer, perquè van anar, doncs, entre tots, mirant de que fos el més segur possible l'espai públic, el més segur possible el vetllar per la salut comuna, no? I, per tant, aquí vam anar..., una ciutadania que estava formada i que era conscient de la realitat que hi havia; per tant, una ciutadania madura en, aquest aspecte.

I com que, efectivament, ens podem tornar a trobar en una circumstància així –no ho voldríem pas, però podria passar–, cal aquest debat. Cal aprendre de l'experiència. Cal endegar aquestes anàlisis, perquè són pròpies de països moderns, de països progressistes i que defensen que, quan han col·lidit dos drets fonamentals o diversos drets fonamentals –un d'ells, la salut, amb els altres–, hem de veure quin ha de cedir, o, en tot cas, com ha de cedir algun, si és que ha de cedir. Perquè tot això són reflexions que un estat que volem progressista i de dret..., que no hagi de tenir problemes si, eventualment en el futur, es tornessin a produir.

Per tant, res més. I moltes gràcies per la interpellació.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'espionatge polític

300-00159/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'espionatge polític, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, consellera Vilagrà, fem aquesta interpellació sobre l'espionatge polític perquè la gravetat dels fets del «Catalangate» ens interpella, de fet, a tots; ens interpella a tota la ciutadania. Estem davant del cas de ciberspionatge massiu més gran destapat fins ara, i, a més, està

dirigit directament contra el moviment independentista català, contra aquells que defensem legítimament una república catalana de drets i llibertats per a tothom.

Però no ens equivoquem: aquest espionatge massiu, aquest escàndol, va molt més enllà del moviment independentista català. Ja fa dos anys vam conèixer la situació d'espionatge a través del programari Pegasus contra diversos dirigents polítics. En aquell moment es va conèixer, es va saber que afectava el president del Parlament de llavors, el Roger Torrent, també el diputat d'aquesta cambra Ernest Maragall o l'ex-diputada –l'enyorada– Anna Gabriel.

Ara, però, i gràcies també a les investigacions del laboratori canadenc Citizen Lab i també de l'altaveu que ha proporcionat el mitjà nord-americà *The New Yorker*, hem constatat que aquest entramat, aquest espionatge, que primer afectava algunes persones molt concretes, és molt més greu. És molt més ampli, fins i tot, del que ens podíem arribar a imaginar, i transcendeix, fins i tot, no només a l'Estat, òbviament, sinó a nivell europeu, a nivell internacional, com hem vist també, per exemple, en l'editorial del *The Washington Post*. Suposo que és un mitjà que, en aquest cas, la ministra sí que deu conèixer, més que el *The New Yorker*. En tot cas, queda dit.

Per tant, estem davant d'un escàndol majúscul, un cas que afecta els drets humans de com a mínim seixanta-cinc persones que s'ha pogut demostrar que estan vinculades al moviment independentista, i molt directament afecta persones vinculades a aquesta cambra parlamentària, des del propi diputat però també president de la Generalitat, el senyor Pere Aragonès, la presidenta del Parlament, la senyora Laura Borràs, diputats com el Josep Maria Jové, la Meritxell Serret i l'Ernest Maragall, però també l'Albert Batet, el Josep Rius, l'Elsa Artadi, en Quim Jubert, el Jaume Alonso-Cuevillas, en Carles Riera, i fins a fins a vint-i-cinc persones, si hi sumem també els que han estat diputats, i, per tant, ara són exdiputats, així com també els presidents de la Generalitat de Catalunya, els últims quatre presidents de la Generalitat de Catalunya: l'actual, Pere Aragonès, però també els senyors Quim Torra, Carles Puigdemont i l'Artur Mas.

Per això deia que va molt més enllà, perquè ataca i afecta les institucions catalanes, les institucions del nostre país. I si afecta i va dirigit a les institucions del nostre país, entre elles aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, o la Generalitat de Catalunya, afecta tota la ciutadania. Perquè atacar les institucions és una manera d'atacar les majories democràtiques i la ciutadania, afecta la democràcia mateixa.

Va molt més enllà, també, perquè no parlem només de responsables polítics –com si no n'hi hagués prou. Però és que, a més a més, va molt més enllà: s'ha espia i s'ha perseguit activistes, periodistes, familiars de persones que sí que tenen responsabilitats públiques; per tant, membres d'un moviment legítim democràtic i pacífic. Fins i tot advocats, persones que el que fan és defensar els drets en causes, doncs, d'altres persones.

Amb el «Catalangate», l'Estat espanyol podem dir clarament que ha vulnerat drets fonamentals, com el dret a la intimitat. Imaginin-se tot el que tenen en el mòbil i que ara els sigui robat i pugui ser utilitzat de qualsevol manera contra vostès, en qualsevol moment. És això. És això, el que està passant. Disposats a fer mal, òbviament; utilitzat en contra i disposats a fer mal.

Però també afecta, vulnera i adúltera processos electorals, processos de negociació i processos judicials. És com allò de les pel·lícules: «Tot el que vostè digui pot ser utilitzat contra vostè.» En aquest cas, no és un cas fictici, és un cas real. I estem en el mateix sentit. Això sí: «Tot el que de vostè obtingui a través de l'espionatge, a través de poder agafar el que tingui en els seus dispositius electrònics, ho utilitzaré en contra seva.»

Processos electorals han pogut haver estat adulterats. Com hi han pogut afectar? Com es va utilitzar, aquest espionatge, en les dades obtingudes durant els processos electorals –per tant, les eleccions del 2017, del 2019, les últimes del 2021? Qui pot negar haver disposat d'informació privilegiada per utilitzar-la per treure'n un bene-

fici electoral o un rèdit electoral? Això és el que va passar amb el Watergate. I tots en parlem i sabem com va acabar i quines conseqüències va tenir. Estem parlant de situacions similars.

O també en processos de negociació. Com s'ha utilitzat la informació escoltada mentre es negociava una investidura, alguna llei determinada o, sense anar més lluny, les reunions de la taula de negociació que hi ha hagut fins ara? O també, com parlàvem, en processos judicials. Si espiaven els advocats, estem davant de la vulneració del dret de defensa. Com ha perjudicat la defensa, això? Qui va fer servir aquella informació? De quina manera? És molt greu. És molt greu.

I avui n'hem parlat, aquest matí, però segueix sent greu, moltíssim. Hi ha qui no vol ser conscient de la gravetat d'aquesta situació, de la magnitud d'aquest escàndol, perquè o bé estan acostumats o han tendit a deshumanitzar els adversaris polítics o han tendit a justificar la repressió, que és el que estem veient aquestes últimes hores. Doncs no. Davant d'aquesta situació, ja n'hi ha prou.

I nosaltres tenim clar què és el que ha de passar, que és el que volem, que és el que exigim. D'entrada, informació i respostes. Ja, de forma immediata. Investigació per aclarir els fets. Amb totes les garanties, amb la màxima celeritat i amb tota la transparència. Les explicacions han de ser públiques, no en comissions que no sabem qui hi va ni quines garanties té ni la veracitat de les informacions, i que després no es pot explicar res, perquè, si no, incorres en un delictes. Llums i taquígrafs. I, òbviament, assumptió de les responsabilitats, que això, en política, vol dir dimissions.

Sembla, però, que de moment no han entès res. No han de rebutjar les comissions d'investigació; han de rebutjar l'espionatge, l'escàndol. No ho han entès, de moment.

Seriosament, davant d'aquest escàndol, quina ha estat la resposta del Govern de l'Estat fins ara, del Govern de PSOE i de Podemos? Si fa un parell de dies dèiem, parlant d'aquest cas, que la resposta era insuficient, avui podem dir que fins i tot la resposta és insultant. A hores d'ara, la resposta del Govern de l'Estat davant del cas d'espionatge més gran, del cas de persecució massiva a través del programa Pegasus, és, fins i tot, insultant, no només insuficient.

Mirin, primer parlaven..., bé, no parlaven, primer feien silenci, i, per tant, silenci i negació. Aquesta va ser la primera resposta per part dels primers portaveus que van parlar en nom del Govern de l'Estat, silenci i negació: «El Govern no ha fet res», «Aquí no ha passat res, això és mentida.» Segon, després: descrèdit de les fonts, descrèdit dels mitjans internacionals que han parlat d'aquest cas, fins i tot de la feina de Citizen Lab. És el que hem sentit les últimes hores.

Ara això ha evolucionat: del silenci i la negació o el descrèdit de les fonts hem passat a l'acceptació de l'espionatge, a dir que sí. I no només això: a justificar-ho, perquè ens ho mereixem, per *rojos* i separatistes. I davant nosaltres, davant l'independentisme, que el que vol és crear un país nou, s'hi val tot. Aquest és el missatge insultant que ens ha dit avui la ministra de Defensa, Margarita Robles, des de la tribuna del Congrés dels Diputats: que contra l'independentisme s'hi val tot. (*Aplaudiments.*) Doncs no. No s'hi val tot.

Li respondrem, a la ministra. La ministra es preguntava que què ha de fer un govern davant de l'independentisme, d'aquests que volem construir un nou estat. Doncs el que ha de fer l'Estat, el que hauria de fer el Gobierno davant de l'independentisme, no és ni guerra bruta ni faltar ni mantenir les clavegueres de l'Estat, sinó guanyar a les urnes, que és el que fem nosaltres. Que ens guanyin a les urnes. Però és que resulta que no guanyen. En democràcia, els conflictes..., les majories es decideixen votant, a les urnes. Per tant, si ens volen guanyar, que ens intentin guanyar a les urnes. És la democràcia, i és el que fem nosaltres.

I, si no guanyen, com de moment passa, doncs..., atendre les majories democràtiques. Que en aquesta cambra, que en aquest país, les majories democràtiques diuen que, certament, hi ha una majoria social a favor d'una república catalana –i no m'estanya, davant les actuacions del Govern de l'Estat–, a favor de construir una repúbli-

ca catalana d'igualtat d'oportunitats per a tothom, i de fer-ho a través de l'amnistia i de fer-ho a través de l'autodeterminació.

Amb les declaracions de la ministra Robles avui, justificant aquesta guerra bruta contra un moviment legítim, democràtic, com el nostre, creiem que ha quedat absolutament incapacitada per a qualsevol responsabilitat política, per a qualsevol responsabilitat pública. De fet, hauria estat cessada de forma fulminant en qualsevol democràcia de qualsevol estat democràtic, veritablement democràtic, del món.

És més, si la ministra o qualsevol altre membre d'aquest Govern espanyol o dels que han format part dels governs anteriors sabien d'aquest cas d'espionatge, és greu; és greu, perquè n'eren còmplices. Si no ho sabien, encara és més greu, perquè vol dir que estan passant coses que no controlen. Però si ara que se sap –i ningú posa en dubte que això està passant– ho permeten, ho justifiquen i no fan res per evitar-ho, és doble..., triplement greu.

Sincerament, nosaltres veiem que ens trobem davant d'un estat en decadència política i amb una manca total de qualitat democràtica, aquest Estat espanyol. I, davant d'això, l'única sortida decent que té el Govern de l'Estat són dimissions, assumir les responsabilitats; llums i taquígrafs, com ja va passar una vegada, fa aproximadament trenta anys, en un altre cas d'espionatge, quan va dimitir Narcís Serra.

Consellera Vilagrà, li volia afegir unes quantes reflexions més. Per tant, em reservo la paraula per a després, per acabar de fer-li algunes reflexions, com li deia, però sí que ens interessaria saber quin és el posicionament del Govern davant de tota aquesta situació, davant d'aquest escàndol absolutament majúscul.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Moltíssimes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. De fet, aquests dies en parlem molt, moltíssim, del «Catalangate», i, evidentment, no n'hi ha per a menys. I ho farem els cops que sigui necessari, perquè és un autèntic escàndol i, evidentment, ho hem de denunciar arreu.

Difícilment puc afegir res més al que avui, de fet, al matí, el mateix president ha explicat, o diferents grups parlamentaris, o vostè mateixa en aquesta intervenció. Però, en tot cas, és un atac flagrant als drets i llibertats individuals més fonamentals i una persecució política del moviment independentista català, que, de fet, avui ha reconegut descaradament i descarnada la ministra de Defensa.

La primera qüestió greu ja va ser que aquesta qüestió va sortir arran d'una investigació periodística internacional. Per tant, va ser destapat des de fora, perquè, evidentment, aquesta vulneració, doncs, es veia amb una gravetat extrema, des d'aquests mitjans periodístics. Com deia vostè, la primera reacció del Govern va ser negar-ho, fugir d'estudi, intentar que no es fes gran, mentre que ha estat moltíssima la premsa estrangera que se n'ha fet ressò. Han estat diversos els organismes internacionals que no han passat per alt aquesta qüestió, i, evidentment, que han vist la gravetat d'aquests fets.

Vostè, diputada, ho explicava molt bé en la seva intervenció, però, de fet, tot el món i també la societat catalana volem saber què ha passat. I, per tant, volem que aquest estat no s'amagui més, i, com dèiem aquest matí, com algú deia aquest matí, «posem llum a la foscor».

Per tant, la segona reacció de l'Estat: propostes tèbies. Aquesta va ser la segona, la segona possibilitat. Mentrestant, el Parlament Europeu crea una comissió d'investigació inèdita i –atenció– anuncia que es poden revisar els mòbils de tots els eurodiputats perquè puguin ser analitzats i comprovar si han estat espiats.

I, de moment, el Congrés dels Diputats, liderat pel PSOE, ni hi és ni se l'espera, en aquest àmbit. I vull recordar que eurodiputats –el president Carles Puigdemont,

Diana Riba, Toni Comín, Jordi Soler— poden haver estat espiats, i, per tant, a molts eurodiputats, doncs, els hi han vist les seves converses.

Arran d'aquest escàndol, l'independentisme tanca files, té un plantejament unitari, presenta accions conjuntes: «Els independentistes recuperarem el consens estratègic per lluitar per les llibertats individuals i collectives i el camí cap a l'autodeterminació i l'amnistia.»

Precisament, de fet, va ser des d'Europa, a través de l'informe Cilevics, que s'exigia a l'Estat aturar aquesta repressió, d'una banda, però també s'exigia, d'altra banda, iniciar un procés de negociació franc, ferm i amb tota la intensitat. I els hi van instar a ells, Estat espanyol, però també ens hi van instar a nosaltres, que quedi molt clar. De fet, mai no hem dit que aquesta estratègia de negociació amb l'Estat fos un camí fàcil, però el que hem trobat aquests dies no és una pedra en el camí. Estem davant d'un cas d'espionatge il·legal greu, molt greu, en democràcia, en la democràcia espanyola. El més greu i el més gran d'Europa.

Però, com els deia —i creguin que en això hi tinc molt coneixement de causa per les meves atribucions institucionals de relació amb l'Estat i en les relacions en comissions bilaterals—, no ens amaguem de dir que aquest balanç fins ara, a dia d'avui, és pobre, més pobre del que ens mereixeríem els catalans i les catalanes. I ho qualifiquem de que «necessita millorar», i molt.

No volem gestionar avanços tímids, no volem gestionar engrunes, sinó que aspirem a molt més. Necessitem i mereixem molt més. Perquè la ciutadania ens demanava que mantinguéssim les vies obertes de diàleg, perquè aquest camí necessita teixir complicitats per avançar en la millora de la vida de la nostra ciutadania, i per avançar, per altra banda, en el dret a l'autodeterminació, però és evident que aquest diàleg requereix unes mínimes condicions, unes condicions que, evidentment, són les de tenir confiança, i ara mateix no la tenim.

No podem assegurar-nos en una banda els espiats o espiades i a l'altra banda els que ens espionen. No podem treballar amb intensitat si el president de la Generalitat o ex-presidents i molts altres membres del Govern, i, evidentment, totes les altres persones que heu comentat, però ara em focalitzo en el Govern..., com deia, no podem treballar amb intensitat si aquestes persones podem haver estat espiades. No té cap sentit que sigui així. En aquest moment les confiança estan trencades.

I pensem que ho podem dir més fort però no ho podem dir més clar, perquè si pretens que un partit et segueixi donant suport i pretens, doncs, en fi, que aquest camí continuï, has de prendre decisions, quan passa una cosa d'aquestes, de forma molt clara, i arribar fins al final.

Fa uns anys el mateix partit que ara governa a l'Estat, amb la presidència del Gobierno, deia: «Fets, no paraules.» Doncs bé, això esperem: fets, i acceptar investigar fins al fons qualsevol ombra de dubte sobre els mètodes il·lícits utilitzats per l'Estat per espiar i per obtenir informació. Fets, i no amagar el cap sota l'ala fent propostes que en aquests moments arriben tard i malament, obligades, segurament, per la pressió internacional. Els independentistes fa temps que no tenim cap mena d'esperança en l'Estat, i patim les clavegueres de l'Estat d'una forma clara, i treballem sabent que un referèndum acordat seria la millor solució per esdevenir un estat propi. I vostè ho diu: «Els conflictes es dirimeixen votant.»

Per tractar la qüestió de l'espionatge, jo mateixa em vaig reunir diumenge passat amb el ministre de la Presidència, com bé sap, Félix Bolaños. I tot seguit ja vaig dir, un cop acabada aquesta reunió, que les propostes eren absolutament insuficients i que eren, doncs, més un maquillatge que no pas una voluntat d'arribar fins al final. El que proposa el Gobierno no és cap resposta adequada, contundent; no és la que esperàvem. Sabem, a més, que sempre s'escudaran darrere dels secrets oficials, i, per tant, que no ens donen cap garantia de saber-ho tot amb relació a aquesta qüestió.

Tot el que s'empari en una llei franquista de secrets oficials de l'any 68 és absurd, quan estem parlant d'un espionatge massiu d'àmbit civil. Hi insisteixo, una llei ela-

borada per un estat feixista. I, en aquest cas, en aquest moment el Govern espanyol s'hi amaga darrere per no ser transparents. Per tant, una llei franquista més una tecnologia actual potent que permet un espionatge absolutament agressiu, sense ètica i sense transparència, és una arma de destrucció massiva contra els drets fonamentals. I això és el que trobem aquí. (*Aplaudiments.*)

Avui, a més, la ministra de Defensa s'ha posat un gran focus a sobre i ha cavat encara més fondo el seu pou, i ha reconegut, *sin despeinarse*, que no pensa fer res, i el president del Govern, del Gobierno espanyol, d'alguna manera, ho ha avalat. Com més temps passi, pitjors conseqüències. El president del Gobierno del Estado, deu dies després de l'aparició de l'escàndol, encara amaga el cap sota l'ala i no ha plantejat depuració de responsabilitats i fer dimitir o cessar els responsables d'aquesta qüestió.

I de què serveix, ens preguntem des del Govern, una investigació en una comissió de secrets oficials del Congreso de los Diputados? Tenim esperances, diguem-ne, ínfimes de treure'n l'entrellat, perquè en el millor dels casos es donarien explicacions als grups parlamentaris, però ningú en podria traslladar fora de la comissió, a l'opinió pública, els resultats. Per tant, la ciutadania, que és la veritable perjudicada en aquest escàndol, no sabria què ha passat, no sabria la veritat. Per tant, les preguntes que de fet vàrem realitzar, doncs, dins la reunió, i, en tot cas, fins ara, no han tingut respostes.

M'agradaria, doncs, tornar-les a recordar, perquè realment és important saber en quins termes es pensa fer aquesta investigació interna, d'una banda, al CNI, que es proposa; com i quan es faran públics els resultats; a quanta gent que encara no sabem pot haver afectat aquest escàndol; cal que tothom sàpiga qui va ordenar les escoltes, i no dubtem que el Gobierno ho sap; qui tenia coneixement d'aquest espionatge massiu; qui i per què el va ordenar, amb quin objectiu; què se n'ha fet, de la informació obtinguda; qui la custodia; qui hi ha tingut accés o encara hi té accés; quines responsabilitats públiques –i per nosaltres això és el més rellevant– s'està disposat a assumir; com es garantirà a la societat catalana, com es garanteix que avui encara no s'estigui espiant representants polítics, activistes, advocats, advocades; com tenim la seguretat que no passarà mai més en el futur. Vam sortir de la reunió de diumenge amb més preguntes que no respostes.

Aquest cas, el «Catalangate», ens sembla que no és una excepció, sinó que és un símptoma de la profunditat i de l'abast de la causa general contra l'independentisme que, de fet, avui la ministra ha reconegut obertament.

Però també volem deixar molt clar que no volem un cap de turc qualsevol, no volem auditories tècniques, no volem excuses. Volem exigir una reacció a l'alçada de la gravetat de la vulneració de drets que s'ha produït a les persones investigades, però, sobretot, perquè s'ho mereixen tots els catalans i les catalanes, i, sobretot, tots els demòcrates d'aquest país.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, seguidament, al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, consellera, per les seves reflexions, per les explicacions que ara ens estava fent, tant de les reunions d'aquests últims dies com de la feina de govern que han pogut anar fent.

Nosaltres reitem el que comentàvem, i el que creiem que cal ara mateix davant d'aquest escàndol majúscul: informació, investigació –la necessària, òbviament–, amb llums i taquígrafs, com ara deia vostè; per tant, amb transparència i assumptió de responsabilitats.

I és important seguir en aquesta línia que ara també ens estava explicant i que creiem que és imprescindible: acció coordinada i conjunta el més àmplia possible. Ho hem vist fent una declaració de Junta de Portaveus aquí en el marc del Parlament de Catalunya, per exemple. Avui l'ha pogut llegir la presidenta del Parlament, subscrita pels comuns, per la CUP, per Junts per Catalunya i per Esquerra Republicana.

Ho hem vist també amb l'acord de govern que van aprovar ahir mateix per part de govern i que ara també ens estava comentant. Amb accions conjuntes també a les Corts Espanyoles, en el marc, sobretot, del Congrés dels Diputats, entre no només les formacions independentistes, sinó també tots aquells demòcrates sobiranistes..., el més ampli possible, perquè això no només va d'un atac directe contra l'independentisme, sinó que va de drets fonamentals i també de democràcia.

Ho vam veure la setmana passada, també, just en esclatar l'anunci d'aquest escàndol, en el marc del Parlament Europeu, amb una roda de premsa conjunta i amb una comissió d'investigació, que, allà sí, en el marc del Parlament Europeu, s'ha obert, justament perquè són conscients de la magnitud d'aquest escàndol, d'aquest escàndol del «Catalangate», que és un exemple més d'aquesta repressió que segueix existint davant del moviment independentista, una peça més d'aquesta causa general contra l'independentisme, encara que alguns s'entestin a fer veure o a dir que no existeix –i que per això no puguin subscriure declaracions, doncs, institucionals–; un escàndol d'aquesta magnitud que hem conegut a través de mitjans de comunicació internacionals i d'investigacions de Citizen Lab –no ho hem fet nosaltres, ho estan dient aquestes organitzacions... El que hem conegut no fa més que confirmar aquesta repressió, aquesta peça més d'aquesta repressió.

Hi ha una persecució a l'independentisme per terra, mar, aire, i per les clavegueres, també, i ara ho sabem més que mai. I això és intolerable, en ple segle XXI: que es pugui espitar, que es pugui perseguir la dissidència política. I per això reiterem que no pot quedar impune, no podem fer veure que no ha passat res.

Amb la repressió, el que intenta fer l'Estat espanyol és dir que no ens permeten guanyar; que podem ser independentistes, potser, però que no podem guanyar. I si guanyem, ens destrossen. Com que no ens poden guanyar a les urnes, busquen guanyar-nos per altres vies: per les vies repressives, per la guerra bruta, per les clavegueres.

Doncs, saben? Malgrat tot, guanyem –malgrat tot, guanyem. (*Aplaudiments.*) Des de que ens espiten, des de que ens reprimeixen, des de que ens persegueixen, seguim guanyant. I ho seguirem fent, perquè el nostre lloc és la democràcia i són les urnes.

I com si no n'hi hagués prou, consellera, aquest matí, fins i tot aquí, en aquest mateix faristol, hem hagut de sentir que al *separatisme* se'l combat apartant-lo i il·legalitzant-lo. Com si no n'hi hagués prou amb espitar-nos, amb posar-nos a la presó o amb, en fi, enviar-nos a l'exili. Hem hagut de sentir des d'aquest faristol, cosa que no hauria de ser..., en fi, hauria de ser impossible, sentir aquestes qüestions, que se'ns aparti il·legalitzant-nos.

Això només ho diuen aquells que defensen els règims totalitaris o les dictadures. Nosaltres som més de defensar la democràcia, els drets i les llibertats. I mal que els pesi a aquells que ens voldrien il·legalitzats, en fi, i amb tots els mals a sobre nostre, governem el país. L'independentisme governa aquest país pensant en tothom. Hem sumat la confiança de la ciutadania, i així ho seguirem fent.

Així que, davant d'aquest escàndol majúscul, consellera, encoratgem el Govern. Ens posem novament al seu costat per seguir en aquesta defensa dels drets, de les llibertats, amb aquesta actitud ambiciosa i valenta que ara vostè ens explicava, i la resta..., de fet, el conjunt del Govern, també el president de la Generalitat. I ens tindran sempre al seu costat al servei d'aquest poble i de la seva gent.

Ens tindran al seu costat també per defensar i perseguir..., en fi, insistint en que no volem tampoc regalar la bandera de la via democràtica i de la resolució del conflicte, de la via negociada, a aquells que no se la mereixen. La volem defensar perquè

sabem que és la bona, que és la que genera els consensos de país, d'amnistia i autodeterminació. I així seguirem treballant per construir solucions polítiques.

Per tant, màxima contundència per defensar els drets, per denunciar aquests escàndols com el «Catalangate», la repressió i la persecució política, i seguir treballant per ser útils, per tal de construir les solucions polítiques necessàries, lluny de tribunals, lluny d'espies, de presons i exilis, i ser útils per construir un nou país, la república catalana, que en lloc de clavegueres tingui oportunitats, que en lloc d'espionatge es basi en democràcia, drets i llibertats.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí, moltes gràcies. Bé, diputada, de fet, abans em deia, en la seva intervenció, quines actuacions faria el Govern per combatre aquesta situació, i, evidentment, nosaltres tenim eines i les utilitzarem totes.

De fet, ahir el Govern de la Generalitat vàrem prendre mesures davant la gravetat dels fets, i vam acordar impulsar les actuacions polítiques i exercir les accions legals necessàries a tots nivells i a totes les instàncies. I, en aquest sentit, exigim al Govern de l'Estat que exerceixi les facultats que té per aixecar el secret de totes les actuacions relacionades. Ja ho pot fer, en aquests moments.

També, per altra banda, sol·licitem al Consell de Ministres –sol·licitarem– l'accés als contractes que es puguin haver signat entre el CNI i qualsevol empresa relacionada amb Pegasus o programes similars. També requerim la reforma d'aquesta llei franquista, de la qual li parlava abans, sobre secrets oficials. Però, per altra banda, també derogar el *decretazo digital*, que facilita l'espionatge massiu, i aquest és molt més recent i molt lesiu, també, per als drets fonamentals.

També el que plantegem és adherir-se i expressar el ple suport a la proposta de creació d'una comissió d'investigació sobre l'espionatge al Congrés dels Diputats, al Parlament Europeu i al Parlament català; posar en coneixement de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades l'existència d'una bretxa de seguretat perquè s'iniciïn les accions oportunes d'acord amb la normativa europea de protecció de dades, i, finalment, encarregar –ja està encarregat, de fet– al Gabinet Jurídic de la Generalitat l'estudi i la proposta de les actuacions procedents des d'un punt de vista legal davant les instàncies policials, judicials, pertinents per defensar la Generalitat i també totes les seves servidores i servidors públics.

No tenim normalitat institucional –ho estem veient aquests dies–, i ara ja fa més de deu dies que va esclatar aquest escàndol majúscul. Perquè, de fet, històricament, l'Estat ha reprimat els dissidents polítics, i ara coneixem que, a més, l'Estat persegueix i fa seguiments de les persones per les seves idees –idees independentistes, en aquest cas–; les segueix sistemàticament amb intencionalitat preventiva, violant la seva intimitat, sabent quines pàgines web miren, quins contactes tenim, què fan les nostres filles... I això és repugnant. Per això volem ser independents, també.

A Catalunya repugna, aquest tipus de comportaments. Tenim uns valors comuns que no toleren aquest *modus operandi*. I això no és normal en democràcia. Tampoc és normal tenir tres mil represaliades, algunes pendents de judici, amb peticions de presó increïbles. Tampoc és normal que negociar el conflicte polític costi tant; no és normal, davant d'un conflicte històric i democràtic, que es tingui una visió tan obtusa, tan immobilitista i amb una resposta repressiva duríssima.

Per tant –i reiterem el que vostè ha dit i des del Govern també hem dit–, exigim respostes, exigim explicacions, exigim investigar a fons la qüestió i, evidentment, l'assumpció i depuració de responsabilitats. Només així hi haurà garanties de res-

pecte dels drets fonamentals, i només així podrem considerar l'Estat espanyol un estat democràtic homologable a les democràcies europees.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre el sistema de formació professional del curs 2022-2023, que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre el sistema de formació professional del curs 2022-2023

300-00155/13

I té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Conseller, hola de nou. Bé, està en marxa la preinscripció dels cicles formatius, i des del meu grup trobàvem necessari poder compartir algunes preocupacions que tenim amb relació a les novetats que el Govern, doncs, va anunciar als mitjans de comunicació en matèria de formació professional el proper curs.

I, en primer lloc, si bé ens sembla correcte que s'expliqui l'oferta integrada de formació professional, hem de dir que la que s'ha anunciat en l'àmbit educatiu –per tant, graus mitjans, graus superiors, IFEs, PFIs, perquè deu estar d'acord amb mi que no és el mateix una titulació que un certificat de competències, per exemple–..., doncs aquesta oferta ens sembla del tot insuficient com a resposta a la demanda que s'ha registrat els últims anys i a la que volem aspirar per aconseguir incrementar el nivell formatiu mitjà i superior de la ciutadania.

Entenem que incrementar en set mil places, quan els darrers anys hem tingut preinscripcions de més de vint mil persones, que després han quedat excloses del sistema per manca d'oferta pública..., doncs no ens sembla que doni per fer triomfalisme o grans titulars, i tant de bo ens equivoquéssim.

I, de fet, si el curs passat i els anteriors el problema era la injustícia que suposava, perquè molts estudiants provinents de quart d'ESO havien acabat optant per cicles formatius diferents del que havien triat –per exemple, una persona que hagués sol·licitat informàtica acabava fent administratiu, per exemple, perquè allà hi havia places; per no fer re, per quedar-se a casa, amb la frustració que això implica; per fer un batxillerat sense voler-ho o una formació a distància, amb les dificultats que suposa per a la creació del vincle necessari, sobretot quan parlem d'alumnes menors d'edat, i ja sabem l'alt risc d'abandonament de totes aquestes opcions; i aquí sí que m'agradaria demanar-li dades d'aquells estudiants que l'any passat no van matricular-se en aquella seva primera opció formativa, que de mitjana sabem que representa el quaranta per cent d'abandonament de grau mitjà–..., doncs enguany el problema podia ser un altre: que només s'asseguri l'accés als estudiants de continuïtat formativa –per tant, nois i noies que estan cursant ara mateix el quart d'ESO–, que podrien tenir garantida, en principi, la plaça de grau mitjà a un cicle de la família formativa desitjada, la qual cosa valorem positivament.

Però és que aquest procediment dissenyat també podria deixar sense plaça altres persones que voldrien i que tenen dret a accedir-hi. Per exemple, aquelles persones que venen de batxillerat, alguns que l'any passat van optar pel batxillerat per falta de places i que ara podrien fer el pas; persones adultes amb títol d'ESO que voldrien una nova oportunitat per millorar la seva formació o qualificació –i aquí sabem que una de cada cinc persones que demanden el grau mitjà està en aquesta situació. Per

no parlar de la dificultat de continuïtat formativa que ens podem trobar entre l'alumnat de grau mitjà i grau superior que vulgui seguir cursant i consolidant un itinerari formatiu especialitzat.

Doncs bé, això ens preocupa molt, i veiem que ens trobem barreres d'accés que poden donar lloc a situacions injustes. Perquè això es deuria no només a una oferta pública insuficient, sinó també a la manca de planificació. I és que l'oferta anunciada segueix sense correspondre's amb una correcta prospecció de les necessitats formatives sectorials i territorials que s'ha de fer amb la participació i prèvia consulta amb els agents econòmics i socials, amb els consells territorials de l'FP, amb els municipis, amb els consells comarcals –per posar-ne alguns exemples.

I, en aquest país, des de la llei de formació i qualificació professionals del 2015, no disposem d'aquest mapa, i comença a ser desesperant. I ens preguntem com poden fer la planificació correctament, si no disposen d'un mapa de necessitats formatives al territori. Això, com es pot fer? Doncs segurament es fa com es fa.

I, evidentment, doncs, el model productiu català i una societat que volem dinàmica, com la nostra, requereixen un sistema de formació professional a l'alçada, que sigui palanca de transformació d'una economia que ha de ser digital, verda, del coneixement, que impulsi la indústria 4.0 –per posar-ne alguns exemples–, i que també permeti capacitar les persones, especialitzar-se, millorar l'ocupabilitat, i que pugui revertir en una millora de la inserció i capacitat de reinserció també laboral de moltes persones.

Per tant, no pot ser que tinguem tantes empreses patint la dificultat d'atreure, de retenir talent, professionals especialitzats en diferents àmbits, quan tenim un atur juvenil que supera el vint-i-set per cent, i que tants joves es vegin exclosos d'accedir a una formació qualificadora de grau mitjà, quan el gran repte que tenim com a país és canviar aquesta estructura formativa, és incrementar molt més les persones amb nivells formatius mitjans i superiors per afrontar precisament els reptes del mercat laboral dels nostres dies. I per això cal una política de formació inicial i al llarg de tota la vida de qualitat, que sigui flexible, que sigui inclusiva, que sigui accessible.

I, per tant, tampoc s'entén que tinguem tants cicles formatius que requereixen les empreses sense demanda i molts cicles molt demandats amb una baixa inserció laboral. Això vol dir que l'orientació no existeix. I l'orientació és la gran assignatura pendent. I costa d'entendre que, set anys després de la nostra llei, no existeixi un manual sobre l'orientació que s'ha de fer a l'alumnat. Tot just ahir ens deien que han acabat una guia d'orientació per a les persones orientadores, però sembla que fins i tot..., doncs, no ho sé, potser ens hauríem de felicitar per això, però, miri, no. El servei d'orientació a dia d'avui no funciona. I és urgent abordar-ho. És urgent.

Igual que l'impuls de campanyes institucionals de foment de la formació professional. O és que el Govern considera que és una opció de segona, que millor no anunciar-ho, no fos cas que la demanda els torni a superar? I, d'altra banda, ens preocupa, aquesta oferta, on es crea i com. Aquesta oferta a 276 nous grups que han anunciat..., quants es fan en un centre de nova creació. M'agradaria saber quants nous centres de formació professional entraran en funcionament el proper curs i quants grups, doncs, es crearan en centres ja existents, en horari de tardes o en barracons. I li demano si pot prendre nota d'aquesta pregunta, perquè ahir hi vam insistir diverses vegades al president de l'Agència Pública de Formació i Qualificació Professionals i no ens va contestar en cap moment.

Perquè és evident que s'ha fet una inversió insuficient en centres de secundària, també en maquinària, en tecnologia. Tenim masses joves formats amb maquinària obsoleta que després no és la que troben al mercat; en tecnologies que no són les de darrera generació que necessitem que dominin els futurs especialistes. I, per tant, cal molta més inversió en manteniment de centres educatius, especialment en renovació de materials, de maquinària, de llicències, de programes, així com en l'adaptació de laboratoris, aules o tallers.

Sobre ràtios. Aquí, doncs, entenem que no pot treure pit de la reducció de ràtios a infantil i mantenir l'FP amb ràtios de trenta-tres. Vam acceptar la situació excepcional que, d'alguna manera, es va trobar el curs passat, amb una demanda que no esperaven, que no havien planificat, però enguany no és acceptable, perquè sap perfectament que grups tan nombrosos són difícils de gestionar, perquè fan una formació eminentment pràctica, que, a més a més, hauria de ser inclusiva, per no parlar de l'ensenyament a distància que fa l'IOC.

I també necessitem una governança diferent de la formació professional en la línia que tenen els bascos o el sistema que ha impulsat el Govern d'Espanya, no una agència que depèn de Presidència que ha de posar d'acord el Departament de Treball i Empresa, el Departament d'Educació, el Departament d'Universitats, el d'Acció Climàtica. I entenem, doncs, que cal un sistema integrat que no depengui de tants departaments, perquè això li resta agilitat.

I volia acabar, doncs, amb algunes qüestions telegràfiques. En primer lloc, sobre els centres integrats de formació professional. Aquí, si fem una comparativa amb altres comunitats autònomes, tenim que Castella i Lleó en té trenta-un, València en té quinze, Catalunya avui en té zero. I, per tant, li vull demanar, conseller, si el proper curs tindrem en funcionament ja algun centre integrat de formació professional, com el d'automoció de Martorell, o si n'hi haurà fins i tot més.

D'altra banda, ens preguntem com pensen abordar el repte de l'acreditació de competències de persones que tenen experiència, però, en canvi, no tenen una titulació que ho certifiqui. I quina previsió es marquen d'acreditacions aquest 2022 també per aprofitar els importants recursos que estan venint, doncs, del Govern espanyol amb aquest objectiu.

Pel que fa a les taxes, aquí li demanem que eliminin les taxes de formació professional. De la mateixa manera que no existeixen a batxillerat, no han d'existir en la formació professional. Entenem que és una vergonya que un govern que diu que és d'esquerres mantingui unes taxes que va imposar en el seu dia el Govern d'Artur Mas, amb el suport del Partit Popular, que era un govern, doncs, que no creia en l'FP. I vostès no han mogut ni un dit per canviar aquesta situació. Això no és ni fomentar l'FP ni treballar per la igualtat d'oportunitats.

I també ens preocupa la baixa incorporació de les dones en cicles relacionats amb la indústria, amb les disciplines STEM, per no reproduir o fer encara més gran la bretxa salarial en sectors que són de futur –que, de fet, ja són de present. I, per tant, aquí hem de dir que les mesures, que, si existeixen, doncs, estan impulsant, entenem que no són suficients, i que, en tot cas, s'han de repensar o s'han de millorar.

Pel que fa a la formació dual, nosaltres entenem que l'aposta que s'ha de fer per l'FP també és una aposta per la formació a l'empresa –per tant, per la formació dual. I, en aquest sentit, li volem demanar, doncs, quins ajuts concrets destinaran el proper curs a pimes, a micropimes, que majoritàriament són les que configuren el nostre teixit econòmic, per fomentar aquesta formació dual, la formació dels tutors o de les tutores d'empresa, perquè em sembla que és un tema prou rellevant.

I, pel que fa als ajuts, també volem saber si posaran a disposició ajuts destinats a estudiants, a persones aprenents, perquè es puguin desplaçar a centres formatius, a empreses de difícil accés, que puguin complementar també les beques del ministeri, com fan altres..., moltes altres, de fet, comunitats autònomes.

Ahir també explicaven que el Govern ha anunciat una posada en marxa d'un pla pilot per fomentar les llengües estrangeres en cent seixanta grups de cicles formatius. I li volem demanar, doncs, en quina llengua es farà aquesta formació, amb quin criteri es tria una llengua o una altra, i si això depèn de la família formativa.

I, per acabar, sabem que les conseqüències socials i econòmiques de la invasió d'Ucraïna per part de Putin a nivell internacional també s'estan notant en el sistema educatiu. Els centres han vist incrementar moltíssim les seves despeses de subministrament, i, en alguns casos, s'han duplicat les factures mensuals de llum, espe-

cialment en centres de formació professional que fan un ús intensiu de maquinària o tecnologia. I aquí li volíem demanar si el departament ha previst incrementar la partida que destina als centres educatius per a subministraments o si el Govern ha emès algun tipus d'ordre, d'instrucció, relativa als consums o a l'estalvi energètic que pugui afectar el funcionament de maquinària o tecnologia en centres de formació professional.

Per tant, gràcies, conseller. I espero, doncs, les seves respostes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputada Niubó, com sempre, vostè planteja molts temes, i intentaré anar-los responnent. Abans, si m'ho permet, li faré alguns elements de context de la nova formació professional, i compartirem també algunes de les preocupacions que vostè plantejava i mirarem de compartir també aquestes novetats de cara al proper curs.

Nosaltres ho vam dir l'any passat. L'any passat ens vam trobar amb moltes més sollicituds –és ben cert, és així–, amb moltíssimes més sollicituds que places oferíem. Jo acabava d'entrar de conseller, i el que vam dir és que aquesta ha de ser la legislatura de la formació professional. I, per tant, això passava per prendre decisions diferents de les que s'havien pres fins llavors.

Bàsicament, aquestes decisions diferents anaven orientades a alguns dels aspectes que vostè ha plantejat, i hem iniciat un camí en aquesta direcció. La primera és el tema d'adaptar l'oferta, realment, en els casos que faci falta, quan calgui –i després li parlaré de la prospecció, que hem començat a iniciar aquest camí de forma més estructurada–, perquè l'oferta de places de formació professional ha de respondre sí o sí a les necessitats del mercat laboral. I aquest és un camí que hem començat a fer.

Un altre dels temes importants, que vostè també s'hi referia, i és cert: tenim molt marge de millora amb l'orientació, moltíssim marge de millora amb l'orientació. No ho estem fent prou bé. I, per tant, aquest any hem començat també a implementar una sèrie de mesures per tal de millorar, estructurar aquesta orientació per tal de que l'alumnat sàpiga realment..., disposi de tota la informació possible per veure quins són els cicles formatius que més s'adapten a les seves actituds i a les seves aptituds, per després, precisament, també..., aquesta orientació és lluita contra l'abandonament, que, malauradament, continuem tenint als cicles formatius, sobretot de grau mitjà.

Per tant, orientació, formació i –vostè també s'hi referia– acreditació de competències; un salt important en aquesta legislatura en l'acreditació de competències, aprofitant, tal com molt bé deia vostè, fons europeus.

Hi ha una altra mirada que fins ara tampoc no estava present a la formació professional, que és aquesta integració de l'oferta. O sigui, integració de l'oferta en una formació professional amb els certificats de professionalitat, el que fins ara era la formació per a l'ocupació, la formació contínua i els títols propis del Departament d'Educació.

Per tant, aquesta integració de tota l'oferta de formació professional, on, independentment dels cursos que cursis..., tot això és un bagatge i ho pots anar acumulant i aprofitant a l'hora d'anar-te traient diferents titulacions, és un canvi de mirada molt rellevant al sistema educatiu pel que fa a la formació professional, per fer-la més flexible, més útil, més adaptable a les necessitats dels nostres joves i de les nostres joves.

Vostè parlava del tema de les sollicituds. Abans deia –és cert–: «L'any passat van haver-hi vint mil sollicituds més que places vam ofertar.» Aquesta informació fins aquí és certa. El que no és cert –i això ho hem compartit en diferents ocasions, i torno a traslladar-l'hi– és que aquestes sollicituds responguin a un alumnat que realment acaba volent fer formació professional.

I hi ha una dada que és molt rellevant, i és que, d'aquestes vint mil sol·licituds, el curs passat n'hi van haver quatre mil als cicles formatius de grau mitjà i 3.700 als cicles formatius de grau superior que havien fet la preinscripció, se'ls havia assignat plaça amb una opció sol·licitada a la seva preinscripció i no es van acabar matriculant.

Per tant, és cert que hi han més sol·licituds que oferta, però també és ben cert –i això, si no volem transmetre informació que no s'ajusta a la realitat, ho hem de poder explicar d'aquesta manera– que actualment hi ha molt alumnat –i això seguirà passant, i seguirà passant per al curs vinent– que està fent quart d'ESO i no sap si farà batxillerat encara, i s'apunta a un cicle formatiu de grau mitjà. O, quan acaben segon de batxillerat, s'apunten a un cicle formatiu de grau superior i alhora fan la selectivitat per anar a la universitat. Per tant, són alumnat que poden fer la preinscripció que després no cursen estudis; que a ells se'ls ha assignat la plaça que han demanat, però no cursen aquests estudis.

Es referia a l'IOC. L'any passat a l'IOC, de totes aquestes sol·licituds que en una primera instància no van entrar a l'opció sol·licitada i que després, com vostè sap, van fer una ampliació extraordinària de l'oferta..., només n'hi va haver noranta-un que es van matricular a l'IOC –per tant, era una possibilitat més. Vostè sap que l'IOC oferta formació a distància en molts altres cicles formatius, en molts cicles formatius. I, per tant, el que vam fer va ser potenciar i..., el que vam fer va ser que tothom que volgués estudiar cicles formatius que oferta l'IOC a distància pogués fer-ho, independentment de les places que tingués l'IOC. I això és el que vam acabar fent, però només noranta-un hi van optar, d'aquests que havien fet la sol·licitud de forma presencial.

Per tant, li deia, millorar aquesta planificació, sobretot l'orientació, i al que vostè es referia pel que fa a la prospectiva, que és aquesta coordinació amb els agents econòmics i socials del país.

I, si m'ho permet, un parell de novetats rellevants, molt importants de cara al curs vinent. La primera: inspirats en la LEC del 2009..., la LEC del 2009 el que ens ve a dir és la universalitat de l'alumnat que acaba quart d'ESO perquè puguí cursar estudis de cicles formatius de grau mitjà, però això no ha passat mai. I, per tant, el que hem fet aquest any és canviar el procediment de preinscripció per tal de garantir aquesta continuïtat, perquè tot l'alumnat de quart d'ESO que vulgui cursar un estudi de cicle formatiu de grau mitjà en el cicle formatiu en el qual ha estat orientat tingui plaça garantida. I això és el que hem fet, i aquesta és una novetat.

Segona novetat important de l'oferta del curs vinent: increment d'oferta –increment d'oferta. Per al curs vinent, incrementarem més l'oferta amb títols del Departament d'Educació de formació professional; incrementarem més l'oferta que la suma dels increments dels darrers cinc anys. I, si sumem el que vam fer l'any passat amb el que farem per al proper curs, en aquests dos anys incrementem més l'oferta que la suma dels darrers dotze anys, dels increments dels darrers dotze anys.

Per tant, és cert que venim d'uns anys on la formació professional no havia crescut prou. I, per tant, davant de l'increment de sol·licituds, que és un èxit de país, a més –és un èxit de país, perquè la formació professional es tria cada cop més com a primera opció, i, per tant, és un èxit de país–, el que fem és reaccionar i fer aquest increment d'oferta. I estem convençuts que amb aquest equilibri que li deia, de qui realment vol estudiar els cicles formatius tant de grau mitjà com de grau superior i aquest increment de places que ja hem portat també per a aquest any, però que consolidem i incrementem amb 276 grups nous per al curs vinent, donarem resposta a les necessitats i a les sol·licituds que tindrem de cara al proper curs.

Si em permet..., és que li explicaria moltes coses... Algunes novetats destacades, també, d'aquesta oferta per al curs vinent. Posem l'accent en..., un vint-i-cinc per cent de l'increment va orientat a l'alumnat en situació de vulnerabilitat. I això és molt important, sobretot pel que fa al grau mitjà. Implementem un pla pilot per fomentar les llengües estrangeres entre l'alumnat i el professorat dins dels cicles formatius: un

vint per cent de les hores lectives es cursaran en llengua estrangera en més de cent seixanta grups de cicles formatius.

Oferim formació i acompanyament per al professorat en habilitats digitals i tecnològiques aplicades a metodologies didàctiques. És molt important, també, això. Els canvis curriculars també s'han de donar en molts cicles formatius, i, per tant, el que garantirem és que tot el professorat, el cent per cent dels docents, del professorat de formació professional de Catalunya, pugui accedir, durant el 2022, a aquestes formacions dins d'una plataforma oberta, vint-i-quatre hores, amb l'acompanyament d'una persona tutora que els farà de guia.

Incrementem també les aules de tecnologia aplicada i el foment de l'emprenedoria. Implementem –molt important, també, això– trenta-set cursos d'especialització, el que entenem per màsters de la formació professional. El que fem és implantar trenta-set cursos d'especialització, amb una durada d'entre cinc-centes i set-centes hores.

Pel que fa a la prospectiva i el que vostè comentava, anem en la línia del que diu la Unió Europea. Incrementem economia digital, economia verda i atenció a les persones. Creem cicles nous pel que fa a activitats esportives, sanitaris, relacionades amb la pell, amb peix i marisc i amb animals i espais verds; això s'ha fet amb una la prospectiva arreu del territori. Incrementem alguns cicles formatius que sabem que tenen demanda i que sabem que responen també a necessitats de mercat laboral, com és la conducció de vehicles de transport.

Incrementem també energies renovables, promoció i igualtat de gènere. Donem resposta també a aquest augment de demanda. I, com que hi continua havent sortida al mercat laboral, també incrementem de forma important l'àmbit de la informàtica. L'any passat van haver-hi dos cicles amb un increment d'oferta molt per sobre de la resta, que eren de sistemes microinformàtics i xarxes, i de cures i auxiliars d'infermeria. I el que fem és incrementar de forma molt important l'oferta, també, en aquests grups.

En el tema de l'orientació, després, si em dona temps, m'agradaria explicar-li alguna cosa més, a la qual vostè es referia pel que fa al manual de l'orientació. L'orientació no només la focalitzem a quart d'ESO i a segon de batxillerat; hem començat un pla per oferir-la als altres cursos per anar avançant la informació el màxim possible.

Enguany obrim una oficina..., això és important, perquè obrim una oficina i això anirà a més: obrim una oficina d'accés a la formació professional a la ciutat de Barcelona per informar l'alumnat dels itineraris formatius, amb aquesta oferta integral i flexible dels diferents àmbits que integren la formació professional.

I em queda poc temps. M'han quedat algunes coses per respondre. Després, a l'altre torn, espero poder-ho fer. Les tinc anotades, eh?, Esther; bé, diputada Niubó –perdona.

La presidenta

Seguidament, en el torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Sí; gràcies, conseller. Gràcies per l'explicació, per la resposta, però moltes respostes, em falten, eh? Ara n'hi recordo només alguna, si ja les té apuntades. El tema d'on crearan els grups nous: si serà en centres de nova construcció, quants en tindrem l'any que ve, on es crearan, si es faran en horari de tarda... I sobre, també, el grau d'abandonament d'aquells estudiants que l'any passat no van poder accedir al cicle que desitjaven per falta, precisament, d'oferta.

I, miri, conseller l'oferta és insuficient. Podem donar-hi voltes. Si volem aspirar a canviar, a «transformar» –que a vostè li agrada tant, aquesta paraula– l'estructura formativa, si volem incrementar el nombre de ciutadans i ciutadanes amb un nivell mitjà i superior de formació, cal incrementar molt més l'oferta. No n'hi ha prou amb garantir que els estudiants de quart de l'ESO puguin fer el cicle que volen. Evidentment, és un pas endavant que vostès fan, jo ja l'hi reconec, però és molt insuficient.

Falta planificació i prospecció de les necessitats. Si no hi ha el mapa, el famós mapa que ja deia la llei de 2015..., com s'ha de fer una correcta planificació, si no hi ha aquesta prospecció?

Falta inversió. Falta inversió en equipaments, en tecnologia, en maquinària.

No hi ha una correcta orientació. I, de fet, doncs, en acabat el que han fet és una guia per orientar els orientadors. Això no és suficient, no és el servei d'orientació que necessitem.

I estem convençuts –i tant de bo ens equivoquem– que aquest procés de preinscripció deixarà fora moltes altres persones: les que vinguin de batxillerat, les persones adultes que tenen un títol de l'ESO però que estaven treballant i que volen reforçar la seva formació... I hi tenen dret.

Falten centres de formació professional integrats. En tenim zero. Això és un altre tema molt important.

I, sobretot, falten recursos: dels 700 milions d'euros que s'inverteixen en formació professional, 500 del seu departament, quina part destinen, per exemple, a capítol 1? Per veure quina part no és capítol 1, no? I em sembla, conseller, que això no dona per fer cap triomfalisme.

Apostar per l'FP és crear, per exemple, com proposem des del Grup Socialistes, 38.000 noves places públiques. Això..., ens sembla que ha de ser una oferta adaptada, moderna, de futur. És publicar el famós mapa de necessitats i d'oferta formativa, pendent des de fa tants anys, i, a més a més, fer-ho d'acord amb la participació dels agents econòmics i socials, amb el territori.

És un millor sistema de governança única de la formació professional. És acreditació massiva de competències. És apostar realment per la dual, acompanyant les pimes i micropimes. És més ajuts als estudiants. És eliminar taxes, que aquí tampoc m'ha contestat. És combatre l'abandonament, i aquest també és un tema clau, tenint, a més, com tenim el nivell d'atur juvenil tan important. I és treballar perquè hi hagi moltes més dones en cicles formatius, sobretot aquells que tenen a veure amb professions STEM i que són professions de futur, i aquí el percentatge de dones encara és molt molt baix, està entorn del quatre per cent. I també és una postobligatòria inclusiva, amb més itineraris formatius específics.

El que hi ha és molt insuficient. I, per tant, conseller, jo no m'allargo més. Esperem que puguin treballar en aquesta direcció.

Gràcies.

La presidenta

Doncs, finalment, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada, diputats, diputades... Sí. A veure, tot el que em planteja, si puc anar-ho responent i compartint en quin moment estem.

Centres d'FP integrada: no en tenim, és ben cert. Ara s'està treballant un decret de centres integrats que es preveu que pugui presentar-se al juliol. I aquest s'ha treballat en diàleg amb els agents socials. Es presentarà a la Comissió Rectora de Formació Professional, que és l'òrgan de governança. I, a partir d'aquí, es tramitarà com a decret, en el període per fer-hi les aportacions pertinents. Per tant, preveiem que es pugui presentar al juliol.

Pel que fa a les taxes, evidentment, podem revisar-ho, eh? Els cicles formatius de grau mitjà són gratuïts, els cicles formatius de grau superior no ho són. Podem revisar-ho, però són estudis de cicle superior, i, per tant, doncs, evidentment, n'hem de ser conscients. I, només faltaria, nosaltres estaríem del tot encantats de revisar aquestes taxes. Sempre que les disponibilitats pressupostàries ho permetin, endavant.

Pel que feia referència a centres nous, li explicitaré el tema dels centres nous, però el que hem fet bàsicament és: amb aquesta prospectiva, el que fem és... Hem se-

guit un procés. Vostè ja em comença a conèixer, i les coses no passen soles, i, si no ets capaç de crear mètode, al final no pots garantir que acabin passant o no acabin passant. I, per tant, el que hem fet és establir un mètode, que, com que comencem a fer-lo, doncs, evidentment, sempre tindrà marge de millora, però..., que el puguem anar integrant dins del sistema.

I, per tant, el que fem és recollir amb especial consideració les necessitats manifestades per les empreses, amb una recollida de dades territorial, prioritzant les ofertes on hi hagi aquest compromís per oferir el cicle de manera conjunta i amb acords de col·laboració amb el sector productiu, amb el sector empresarial. Prioritzem la implantació de cicles i famílies professionals on hi ha manca d'oferta a la zona i amb demandes dels sectors econòmics; s'han fet molts ajustos en aquest sentit de cara a l'oferta del curs vinent.

Després, assegurem també la disponibilitat d'espais. I això és així, evidentment. Vostè es referia molt bé... Hem intentat aprofitar tot el marge que teníem en els torns de tarda en els instituts on això era possible. I, per tant, assegurar la disponibilitat d'espais i equipaments, també, tot i que d'equipaments, doncs..., també fem una inversió important amb tot el creixement de nombre de cicles.

Disponibilitat d'espais i d'equipaments en el centre una vegada desplegat (*se sent l'alarma d'un telèfon mòbil*), tenint en compte la situació actual d'ocupació de l'edifici. Seguirà sonant, si no... Si em permetes un moment... (*Veus de fons i rialles.*) Perdó, eh? Estava en silenci, però era una alarma, que em pensava que ja estaria fora, havia de fer una trucada urgent... Perdoneu, eh? (*Rialles.*) Disculpeu. Demano disculpes –demano disculpes.

No m'ha parat el temps, presidenta. (*Rialles.*) La presidenta no m'ha parat el temps. «Mecatxis!»

La presidenta

M'he despistat, ho sento.

El conseller d'Educació

Perdó –perdó. Llavors, deia... Perdó, torno. Deia..., el tema d'assegurar la disponibilitat d'espais i equipaments en un centre aprofitant al màxim els torns possibles.

Hem fet convenis i aliances materialitzades amb 5.569 convenis de col·laboració, 5.308 d'ells en FP dual, que vostè s'hi referia. El tema de l'FP dual..., l'aposta del departament és claríssima: cada cop funciona més i millor, la formació dual.

Jo no crec que, a aquestes alçades del procés de preinscripció i matrícula, puguem afirmar que l'oferta és insuficient. Jo l'hi dic molt sincerament, perquè, si no, l'haguéssim dimensionat amb les mesures, també..., amb la capacitat del departament a nivell pressupostari, però l'haguéssim dimensionat en el sentit de que donés oferta. Per tant, és una dimensió d'oferta per tal de que doni resposta a tothom que vulgui fer cicles formatius de grau mitjà i de grau superior. En tot cas, això ho anirem comentant, però a aquestes alçades jo no m'atreviria a dir que és insuficient, una mica amb els arguments que li deia abans.

El tema que deia de la inversió. A nivell econòmic, ja li faré arribar la xifra, però el que sí que li puc dir és que ficarem el curs vinent 1.022 professors més. Ara la presidenta s'està portant molt bé, perquè el rellotge el tinc parat. Per tant, jo puc anar parlant, eh? (*Rialles.*) Tenim 1.022 professors més al sistema per al curs vinent en formació professional, més de mil professors més. És important, aquest pas endavant.

Jo no soc de..., no sé si l'hi sembla, a vostè, però no soc de triomfalismes, no ho soc mai. En tot cas, el que explico és el que intentem fer per millorar el sistema, per millorar les coses, i sempre reconeixent que les coses sempre es poden fer una mica millor avui del que les fèiem ahir. I el que és evident i el que hem de fer és marcar-nos l'horitzó d'on volem arribar i començar a fer una passa, perquè després de la primera passa ve la següent.

El mapa. Té vostè tota la raó. S'està elaborant el mapa de formació professional, que encara no el tenim. Hem començat a fer aquesta prospectiva de forma més metòdica, però ens falta encara marge també per seguir endavant.

Campanyes de promoció de l'FP sí que n'hem fet. Hem fet la campanya d'acreditació de competències i hem fet la campanya a les xarxes de les vint-i-quatre famílies professionals. I ara, la setmana vinent, també ampliarem aquesta campanya en els tres formats.

Les ràtios a la formació professional: de trenta-tres són molt excepcionals, a dia d'avui. Són molt excepcionals. La mitjana de les ràtios de la formació professional..., estan entre vint i vint-i-cinc, les matrícules dels cursos.

L'acreditació de competències, vostè també s'hi referia: aposta important. Ho farem. La incrementarem moltíssim.

El tema de les dones també és molt rellevant. El que tenim ara és un programa que el que fa és gratuïtat a les matrícules de cicles formatius de grau superior on no hi han dones o no hi han suficients dones. Hi ha un projecte que fa aquesta gratuïtat per a la matrícula.

I, després, les despeses de subministrament: sí que hi tenim previst aquest increment, i ho compensarem amb el que faci falta als centres educatius, en funció de les derivacions que hem tingut.

I ha anat perfecte. Ens hem coordinat superbé, presidenta. Ha anat perfecte: quatre, tres, dos, un. Perfecte.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

I suspenem la sessió fins demà a les nou. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i onze minuts.